

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVIII П'ЯТНИЦЯ, 1 ЧЕРВНЯ 2001 ЧИСЛО 22 VOL. CVIII FRIDAY, JUNE 1, 2001 No. 22

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Збори в Купер Юніоні: доля вулиці Т. Шевченка

НЬЮ-ЙОРК. – В попередньому числі „Свободи" ми надали слово представникам комітету „За збереження вулиці Тараса Шевченка в Нью-Йорку", які в кінці розмови закликали громаду масово зібратися на збори в Купер Юніон 29 травня. Ці збори відбулися і перевищили усі сподівання: Ґрейт Гол зібрав близько тисячі осіб, членів української громади міста і околиць, мешканців і підприємців району. Всіх їх боляче заторкували пляни Купер Юніону радикальним чином перебудувати саме ту частину міста, яка завдяки соборові св. Юра, Українській академічній школі і назві „Taras Shevchenko Place" стала символом стабільної присутности українства у „столиці світу".

Кожен, хто був присутній у цій вилюдненій залі 29 травня, не міг не відчувати гордости за здатність американських українців, в тому числі з „четвертої хвилі", об'єднатися, виступити рішуче, говорити одним голосом. Не могло не вразити, наприклад, що перед будинком група членок новоствореного 127 Відділу СУА і Літературно-мистецького клюбу „Маяна" прийшли до будинку Купер Юніону в національних костюмах, з відповідними транспарантами і заспівали українських пісень.

Глибоке вдоволення залишили по собі добре арґументовані, емоційно сильні, хоч і короткі виступи, зокрема Сергія Гошовського, Андрія Ластовецького, Анни Саварин, Гані Кріль, Ярослава Куровицького та багатьох інших. Виступили також давній мешканець дільниці Баб Джойс, Дейвид Баркін, і навіть студент Купер Юніону, якого вразила у тому перебудовному пляні його гола бізнесовість, меркантильність, відсутність вищих, гуманніших інтересів. І ще одне варто підкреслити: неукраїнці своїми виступами виказали чудову обізнаність щодо значення для нас імені Шевченка.

Таким чином, представники Купер Юніону,

(Закінчення на стор. 3)

Представник Купер-Юніону, дизайнер з фірми „Вашінґтон Сквер Партнерс" Пол Тревис представляє проєкт перебудови дільниці.

Анатолій Кінах – новий прем'єр України

КИЇВ. - 29 травня Верховна Рада України дала згоду на призначення Анатолія Кінаха на посаду прем'єр-міністра України. За таке рішення проголосувало 239 депутатів з 279 зареєстрованих у залі, проти - 2, утримались - 12, не голосували - 26. Не брали участи у голосуванні фракції КПУ, „Батьківщина", „Реформи-Кон-ґрес" (2 депутати висловились „за"), НРУ (2 „за"), УНР (1 „за"). Визначальну роль у затвердженні А. Кінаха відіграли представники Соціялістичної партії, які одностайно висловились на підтримку його кандидатури і забезпечили у такий спосіб кворум.

Президент України Леонід Кучма 29 травня підписав указ про призначення Анатолія Кінаха на посаду прем'єр-міністра. Він також підписав указ про звільнення усіх міністрів уряду Віктора Ющенка. Глава держави вручив А. Кінахові букет троянд.

46-річний Анатолій Кінах має диплом інженера-суднобудівника. Від 1998 року він очолював Український союз промисловців і підприємців, який об'єднує керівників найбільших державних підприємств України. Промовляючи перед депутатами після голосування, Анатолій Кінах наголосив на необхідності „постійного, системного і послідовного співробітництва між Верховною Радою і Кабінетом Міністрів."

Новий прем'єр Анатолій Кінах вважає одним з головних завдань уряду активізацію співпраці з енерґетичними партнерами України, зокрема з Росією. Він підкреслив, що „без вирішення проблем енерґетики не варто й говорити про вирішення насущних проблем в українській економіці". На думку А. Кінаха, головними напрямками в реформуванні управління паливно-енергетичним комплексом України має стати вирішення проблем енергозабезпечення, зниження собівартости енергоносіїв, диверсифікація джерел надходження енергоресурсів, введення в дію енерґозберегаючих технологій, а також створення рівних умов для всіх суб'єк-

Анатолій Кінах 29 травня робить доповідь у залі засідань Верховної Ради України під час розгляду питання про затвердження його на посаді глави уряду.

(Закінчення на стор. 4)

Конференція представників українських організацій

ПАРСИППАНІ, Н. Дж. – Під час одного із своїх засідань минулого року Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) створила Комісію об'єднання громади в США при Крайовій Раді УККА. Після розмов з представниками Українсько-Американської Координаційної Ради (УАКР) та головами центральних організацій, було вирішено провести конференцію за участю представників всіх організацій, з метою обговорення форми майбутньої об'єднаної української громади в США. Конференція відбулася в суботу 19 травня, у готелі Рамада Інн. в Іст Гановер, Нью-Джерзі. Присутні були: Д. Григорчук, Б. Михайлів, Т. Гунчак, Я. Федун, О. Підвербецький, Б. Коженьовський, О. Труш, О. Білевич, В. Володюк, В. Процик, А. Кравчук, К. Семанишин, В. Васьків, Г. Добуш, І. Буртик, С. Кметь, І. Сохан, І. Смолій, У. Дячук, П. Буняк, А. Лозинський, Ю. Куляс, В. Сосяк, А. Біланич, П. Підлубний, Р. Ґой, І. Ґавдяк, М. Савків, І. Котлярчук, А. Бігун і Б. Витвицький

Михайло Савків, голова УККА відкрив наради і пояснив, що на попереднім конгресі УККА зроблено рішення, щоб довести до об'єднання цілої громади. Тому створено спеціяльну комісію, яку очолив Тарас Гунчак. М. Савків наголосив, що громада має великий потенціял і треба закріпити шкільництво, українську спадщину, культуру і також вплив у Вашінґтоні. Цей вплив змалів, бо організації не координують свою працю у столиці США. М. Савків підкреслив, що не треба вести дискусію про, що було колись і чому прийшло до розколу, але треба іти вперед. Він сказав: „Не можна за кличі заховатися. Треба створити такі умови, щоб була діяспорна Українська Централя, яка говорить в імені цілого народу. Перед нами виклик Україні. Сьогодні інше століття, інші проблеми. Нам треба спільно працювати". Пропонував іншу назву для організації, наприклад, Конґрес Українців Америки.

В. Процик від УАКРади сказав, що засідання можна уважати за крок вперед, але до об'єднання треба поступати поступово. Цим допоможе створення тепер Ради голів Українських організацій.

Редакція „Свободи" довідалися від учасників засідання, що думки, висловлені на конференції з приводу обговорюваної проблеми, були різними. Зокрема, було висловлено думку, що треба мати одну об'єднану структуру, яка якнайповніше представляла б інтереси української громади, особливо перед керівництвом США. До цієї точки зору додалася думка, що треба мати сильну громадську структуру, оскільки політика в Америці будується з урахуванням позицій реґіональних сил. Було висловлено пропозицію про створення статуту

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Леонід Кучма: візита Папи Івана Павла II перш за все потрібна Україні

КИЇВ. – Президент Кучма наполягає на необхідності візити до України Папи Івана Павла II, яка має відбутися наприкінці червня. Л. Кучма 29 травня наголосив, що візита понтифіка потрібна саме Україні, а не президентові, парляментові або урядові. Президент також підкреслив недостатнє сприяння візити з боку опозиції і правих сил. Організаційний комітет підготування візити вважає її унікальним шансом продемонструвати толерантність в Україні до різних віросповідувань. На підготування візити з резервних фондів Кабінету Міністрів надано понад15 мільйонів гривень.

Прокуратура знову обшукала кабінет судді М. Замковенка

КИЇВ. – Київський суддя Микола Замковенко повідомив, що у понеділок, 28 травня, в його кабінеті у Печерському районному суді прокуратура знову провела обшук – вже другий з черги. Перший проведено 24 травня, оскільки напередодні обшуку суддя відмовився надати для перевірки матеріали чотирьох справ. 23 травня прокуратура столиці порушила кримінальну справу за фактом недбалости. 25 травня М. Замковенко передав прокуратурі всі справи. Прокуратура міста Києва відмовляється коментувати обшук. За роки керівництва Печерським райсудом М. Замковенко виніс багато вироків. Однією з останніх став розгляд справи стосовно законности арешту Генпрокуратурою України екс-віце-прем'єр-міністра Юлії Тимошенко. Під головуванням М. Замковенка 27 березня цього року Печерський райсуд скасував санкцію на арешт Ю.Тимошенко, визнавши його незаконним.

Л. Кучма – про вбивство Г. Ґонґадзе

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма розцінює вбивство журналіста Георгія Ґонґадзе як політичне. Про це глава української держави заявив 28 травня в інтерв'ю російській телекомпанії НТВ. „Навіть якщо це і кримінал, я буду розцінювати це як політичне вбивство", – наголосив Л. Кучма. Пояснюючи свою точку зору, він заявив, що „в крайньому випадку, його (вбивство) використали як політичне". Президент наголосив: „Сьогодні, як кажуть, замах на свободу і життя журналіста має політичний характер, хто б чого не говорив. І я сьогодні не можу сказати однозначно, хто і що за цим стоїть". Як повідомлялося, міністер внутрішніх справ Юрій Смірнов висловив нещодавно версію, що вбивство Г. Ґонґадзе не пов'язане з його професійною діяльністю. Міністер зазначив, що вбивство журналіста носило „випадковий" характер. Зараз, за даними Міністерства внутрішніх справ України, розглядається „чеченський, кілерський і наркоманський сліди" цього злочину.

Меморандум про розвиток співпраці

КИЇВ. – Між українською партією „Реформи і порядок" і Союзом правих сил Російської Федерації підписано 26 травня документ, який враховує інтереси обох сторін, передбачає режим спільної праці. З українського боку Меморандум підписав голова партії "Реформи і порядок" Віктор Пинзеник, з російської сторони – голова політичної ради Союзу правих сил Борис Нємцов зі співголовами Анатолієм Чубайсом, Єгором Гайдаром, Іриною Хакамадою. ПРП та СПС утверджують прозорість і рівноправність ринкових відносин як головні принципи міждержавних відносин. Партія „Реформи і порядок" є частиною міжнародної співдружности правоцентристських сил. ПРП співпрацює з Британською консервативною партією, з Християнсько-демократичною партією Німеччини, Союзом правих сил Росії. „Наше покликання сьогодні – бути вартовими демократії, послідовно і рішуче викривати брехню і розвінчувати міти, протистояти насильству та авторитаризму", – сказав голова ПРП В.Пинзеник.

Ялтинська зустріч ГУУАМ розгляне статус організації

КИЇВ. – Зустріч країн об"єднання ГУУАМ у Ялті, незважаючи на перенесення дати його проведення на 6-7 червня, пройде за попереднім пляном. На зустрічі вирішуватиметься, зокрема, питання статусу самої організації. Про це заявив 28 травня міністер закордонних справ України Анатолій Зленко.На Чорноморському узбережжі зберуться президенти Грузії, Узбекистану, Азербайджану, Молдови та України. Інтриги майбутньому зібранню додає натяк міністра на можливе розширення ГУУАМу за рахунок деяких країн-спостерігачів. Однак, яких саме, А. Зленко не уточнив: „На сьогоднішній день іде підготовка досить активно. Щойно завершилась нарада національних координаторів. Всі президенти підтвердили свою участь у цій зустрічі." На зустрічі має бути підписано хартію, яка фактично формалізує діяльність цього об'єднання. Окрім того, президенти п'яти пострадянських країн вирішуватимуть, чи перетворити ГУУАМ на політико-економічний форум, чи на міжнародну організацію. Паралельно триває підготовка до зустрічі СНД 1 червня в Мінську. За словами А. Зленка, Київ ініціюватиме на ньому перегляд бюджету співдружности, а також урочисте відзначення десятої річниці СНД.

Нащадок Анни Ярославни в Києві

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма минулого тижня зустрівся з принцом Шарлем-Філіпом Орлеанським – прямим нащадком Анни Київської, доньки Ярослава Мудрого, королеви Франції. За повідомленням управління інформації та зв'язків з громадськістю адміністрації Президента, „в ході теплої бесіди" Л. Кучма подякував за подарунки двом львівським дитячим лікарням. В Україні, сказав Президент, високо оцінюють діяльність французьких благодійних асоціяцій, спрямовану на оздоровлення українських дітей, які постраждали від Чорнобильської аварії, регулярно відправляючи в Україну гуманітарні вантажі.

Київ не готовий до перепоховання зі закордону борців за волю України

ЛЬВІВ. – Питання про перенесення на батьківщину останків борця за незалежність України Євгена Коновальця залишається відкритим. Заступник Львівської обласної адміністрації Володимир Герич повідомив, що покищо проблема „перепоховання праху Є.Коновальця на батьківщині остаточно не вирішена". Він наголосив, що сумнівається у доцільності того, щоб прах такої „масштабної фігури", як Є.Коновалець, було перенесено в його рідне село Зашків Жовківського району, як про це колись просила районна адміністрація. На думку В.Герича, через певний час останки таких борців за незалежність України, як Євген Коновалець, Симон Петлюра і Степан Бендера, які поховані за кордоном, можна буде перепоховати в Пантеоні Слави, який має відкритися у Києві цього року. „Однак, це справа майбутніх років, покищо Київ не готовий до такого кроку", – додав В. Герич.

США хочуть довіряти Україні

КИЇВ. – Американський посол у Києві Карлос Паскуаль під час зустрічі 22 травня з першим заступником голови Верховної Ради України Віктором Медведчуком зазначив, що Україна повинна сама вирішувати існуючі політичні проблеми. Говорячи про надання США політичного притулку майорові державної охорони Миколі Мельниченкові, дипломат наголосив, що це рішення не було політичним, а ухвалювалося службою імміграції і натуралізації на підставі американського законодавства. На думку посла, і Україні, і США необхідно працювати „над відновленням довіри" один до одного.

Відкрито пам'ятник Олесеві Гончареві

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма в суботу, 26 травня, взяв участь у церемонії відкриття пам'ятника видатному українському письменникові Олесеві Гончареві. Виступаючи на церемонії відкриття, Л. Кучма зазначив, що, відкривши пам'ятник, Україна і нащадки письменника віддають данину любови та вдячности його генію. Л. Кучма нагадав, що Олесь Гончар був „блискучим майстром слова і маштабним громадським діячем, мужнім фронтовиком", який дав своїм сучасникам і прийдешнім поколінням „Тронку", „Прапороносців" та „Собор". Як зазначила вдова письменника Валентина Гончар, вона сприймає відкриття гідним виявом шани.

На летовищі „Бориспіль" відкрито найсучаснішу смугу приземлення

КИЇВ. – На летовищі „Бориспіль" в суботу, 26 травня, відбулося урочисте відкриття нової смуги приземлення 1, в якому взяв участь Президент України Леонід Кучма. Виступаючи з нагоди відкриття найсучаснішої смуги, глава держави зазначив, що „будівельники і працівники летовища своєю працею довели, що наше майбутнє робиться не на майданах і вулицях, не перед трибунами й не балаканням". За словами Л.Кучми, без сучасних летовищ Україна не має майбутнього. Відкриття смуги він назвав „вікном у Европу й у світ у цілому". Він нагадав, що ще 1993 року (коли Л. Кучма був прем'єр-міністром України) він підписував постанову Кабінету Міністрів про розвиток летовища „Бориспіль". На презентації смуги були присутні 37 представників авіоадміністрацій країн Европи. Символічний ключ від нової смуги Л. Кучмі вручила майстер спорту міжнародної кляси Людмила Яковлева. На цю смугу сьогодні вперше приземлились літаки Ан-225 „Мрія" і Ан-124 „Руслан". Довжина злітної смуги 1 становить 4 тис. метрів, ширина – 60 метрів, товщина бетонної подушки – 900 міліметрів. На її реконструкцію внесено за проєктною вартістю 195 млн. німецьких марок. Підготовчі роботи з реконструкції були розпочаті в квітні 1994 року.

Світовий банк допоможе Україні в боротьбі з туберкульозою

КИЇВ – Світовий банк разом з українським урядом готує спеціяльний проєкт, який має сприяти контролі поширення в Україні СНІДу та туберкульози. Перші результати праці було оприлюднено 29 травня. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, нині в Україні інфіковано вірусом імунодефіциту людини майже 200 тисяч осіб. А на туберкульозу сьогодні хворіють приблизно 55 чоловік на 100 тисяч населення, що є надзвичайно високим показником для країн Европи. Світовий банк розробив проєкт надання Києву кредиту для комплексної організації контролі за епідемією СНІДу та туберкульози в Україні. В інтерв'ю „Німецькій хвилі" керівник служби зовнішніх зв'язків представництва Світового банку в Україні Дмитро Деркач зауважив: „Останнє в новій стратегії банку в допомозі Україні – інвестування у покращення життя людей в Україні. І в цьому контексті банк підтримує зусилля уряду, спрямовані на поліпшення якости життя, зокрема в галузі охорони здоров'я. Проєкт контролі за епідемією туберкульози та СНІДу – цілком у рамках цієї нової стратегії". На думку деяких епідеміологів, СНІД та туберкульоза уже набули в Україні характеру пандемії.

За матеріялами інформаційних агентств

Представники фракцій Верховної Ради – про кандидатуру А. Кінаха на пост прем'єра

29 травня Верховна Рада більшістю голосів затвердила запропоновану Президентом Леонідом Кучмою кандидатуру Анатолія Кінаха на пост прем'єр-міністра. Нижче подаємо коментарі представників різних фракцій парляменту з приводу цієї події.

Лідер фракції комуністів **Петро Симоненко**:

– КПУ вимагає радикальної зміни курсу економічних реформ, тому партія запропонувала конкретні кандидатури до складу уряду. Однак Президент категорично відмовився розглядати не лише кадрові пропозиції комуністів, але й запропоновану нами програму дій. На нашу думку, новий уряд продовжуватиме старий монетний курс, а сам А.Кінах буде позбавлений можливости коригувати цей курс. Тому фракція КПУ відмовилася брати участь у голосуванні щодо затвердження кандидатури А.Кінаха на посаді прем'єра.

◆

Лідер фракції Народного руху України **Генадій Удовенко**:

– Відставка уряду В. Ющенка унеможливила участь фракції НРУ у роботі парляментської більшости. На тлі суспільно-політичної кризи альянс комуністичних та олігархічних фракцій усунув найбільш дієвий за час незалежности України, соціяльно спрямований український уряд В.Ющенка. Сьогодні існує загроза гальмування, навіть припинення курсу держави на економічне зростання, зміцнення державности і політичної стабільности, яка посилюється російською політично-економічною експансією в Україну. НРУ виступає проти надання російським комерційним структурам переваг у приватизаційних процесах України.

Представник фракції „Трудова Україна" **Генадій Балашов:**

– Наша фракція очікує від нового уряду звільнення українського народу від диких та заплутаних податків. Тому вони вимагають від Анатолія Кінаха активного зниження податків. Фракція бажала, щоб уряд очолив її представник Сергій Тигипко. Однак, нинішня кон'юнктура вимагає консолідаційних підходів до формування уряду, тому фракція „Трудова Україна" підтримує Анатолія Кінаха і віддає йому усі свої голоси.

◆

Позафракційний народний депутат **Іван Чиж**:

– Новий уряд не можна розглядати як тимчасовий, а прем'єра як „халіфа на годину". У період передвиборчих баталій до парляменту саме цей уряд повинен забезпечити стабільність у державі, піднявши соціяльні параметри життя. Програма уряду має базуватися на створенні нових робочих місць, реформі оплати праці, пенсійного забезпечення, а також на забезпеченні доступности охорони здоров'я, освіти, плати за житло та комунальні послуги.

◆

Представник фракції Соціял-демократичної партії України (об'єднаної) **Валерій Череп:**

– Підтримуючи А.Кінаха, парлямент бере на себе політичну відповідальність за роботу майбутнього уряду. За його словами, головними аргументами такого рішення є державницька позиція, порядність, виваженість, послідовність у прийнятті рішень, професіоналізм А.Кінаха, який бачить перспективи та має бажання пошуку компромісів.

◆

Представник групи „Солідарність" **Володимир Альохін:**

– Пріоритетами нового уряду мають стати продовження курсу реформ, накресленого Президентом України Леонідом Кучмою, забезпечення послідовности дій, здійснюваних попереднім урядом, та суттєве підвищення рівня співпраці уряду з депутатськими групами та фракціями.

◆

Член фракції „Реформи-конгрес" **Сергій Терьохін:**

– Що стосується створення коаліційного уряду, то представники фракцій „Реформи-конгрес" та НРУ попросили А.Кінаха назвати кандидатів на посади віце-прем'єр-міністрів та головних економічних міністрів. А.Кінах у відповідь заявив, що не збирається вести переговорів з жодною фракцією стосовно посад у його уряді до свого призначення.

◆

Народний депутат, член фракції Народного руху України **Ярослав Кендзьор** заявив, що члени НРУ Олександр Лавринович та Юрій Криворучко діяли всупереч рішенню з'їзду партії, який постановив, що фракція НРУ не підтримуватиме жодного кандидата на посаду прем'єра, крім Віктора Ющенка.

За матеріялами ЗМІ

Конференція...

(Закінчення зі стор. 1)

нового об'єднання, який забезпечив би рівність усіх членів організації при вирішенні важливих питань, оскільки чисельність і фінансові спроможності цих членів є різною.

Іншою була думка більшости учасників засідання про доцільність створення колегіяльного органу, типу Ради президентів окремих організацій для взаємних консультацій і вироблення спільних позицій у визначальних питаннях життя громади.

Це відповідає бажанню ряду органзацій, які не вважають доцільним створення єдиної структури. Була також висловлена думка, що цю проблему не можна вирішувати на засаді „все, або нічого". Створення Ради президентів не має бути остаточним рішенням, але необхідним на найближчий час.

Повідомлення

Комісія Об'єднання, створена Українським Конгресовим Комітетом Америки в складі Євгена Івашкова, Богдана Михайлова, Юліяна Куляса, Ярослава Федуна і Тараса Гунчака, виконала своє завдання скликавши конференцію українських організацій.

Конференція відбулась в готелі Рамада Інн. Іст Гановер, Н. Дж., 19 травня. Присутніх на зібранні було 31 особи, які представляли різні центральні організації. Під час нарад члени Комісії Об'єднання обстоювали ідею об'єднання громади в структурі Українського Конгресу Америки, оновленої центральної організації з новим статутом, який відповідав би потребам XXI століття. На їхню думку, яку поділяли також деякі представники організацій, без організаційної інфраструктури центральної організації неможливо плянувати і здійснювати працю для добра цілої української громади в Америці, як також представляти інтереси українців та України перед урядом Америки.

Представники УКРади, Вашінгтонської Групи, як також Союзу Українок Америки обстоювали думку створення Ради Президентів, яка повинна б дбати про потреби українців в Америці. Представник професіоналів-бізнесменів стейтів Нью-Йорк і Нью-Джерзі висловився в підтримку Ради Президентів, але тільки як перехідного явища.

Для погодження цих поглядів на майбутнє нашої громади присутні вибрали Організаційний комітет з представників різних організацій. До Комітету входять: Ю. Куляс (голова), І. Гавдяк, Д. Григорчук, Б. Витвицький, І. Куровицька, У. Дячук, В. Воловодюк, І. Котлярчук та В. Сосяк.

За Комісію Об'єднання – **Тарас Гунчак**, голова
29 травня, 2001 р

Уточнення

На світлині, що розповідає про збирання підписів за збереження вулиці Шевченка в Нью-Йорку („Свобода", ч. 21), був неправильний підпис. На ній зображений Сергій Гошовський.

У дописі про презентацію книжки І. Старосольського („Свобода", ч. 20) пропущено ім'я д-ра Віталія Кейса, що говорив про книжку та її автора.

Збори в Купер Юніон...

(Закінчення зі стор. 1)

які ще раз представляли свій проєкт і пробували словесно прикрасити його, не досягнули своєї цілі.

Після зборів ми мали коротку розмову з головою комітету „За збереження вулиці Тараса Шевченка" Ярославом Куровицьким:

– Де ми тепер, після цих зборів, знаходимося у розв'язанні проблеми?

– Як то кажуть, на добрій дорозі. Українська громада продемонструвала похвальну єдність, хотів би підкреслити заслугу „Свободи" і „Українського тижневика", які висунули цю тему в ряд важливих. Вже давно подібних зборів в Нью-Йорку не було, я був зворушений і просто зачарований цим масовим виступом нашої громади.

– Що нового сьогодні сказали представники Купер Юніону у порівнянні зі зборами 12 квітня?

– Дотепер вони не хотіли вдаватися в деталі свого пляну, а самі ці деталі нас непокоїли, і наша громадська наполегливість змусила їх на цей раз повніше представити проєкт. Тим часом, як ви чули під час виступів, ми самі з'ясували справу розібравшись докладно у пропонованому Купер Юніоном проєкті. І висловили свою позицію твердо, ясно і обґрунтовано.

– Якою може бути реакція з боку Купер Юніону на сьогоднішні збори?

– Ви бачили незрушний вираз обличчя пані Денис, директора зовнішніх зв'язків Купер Юніону. Я не хотів би опинитися на її місці. Можна тільки здогадуватися, як не хотілося представникам Купер Юніону бачити заповнену залю і чути такі розумні, базовані на фактах виступи. Вони були просто заскочені. І я тут знову нагадаю, що

Виступає голова Комітету „За збереження вулиці Тараса Шевченка" Ярослав Куровицький.

це рік виборів, і ці збори, їхній масовий характер неодмінно дійдуть до свідомости ньюйоркських політиків. У цьому сенсі Купер Юніон зробив нам величезну послугу, бо, властиво, дав нам нагоду показати усьому місту нашу згуртованість.

– Який, на Вашу думку, загальний висновок сьогоднішніх виступів за збереження вулиці Шевченка?

– Червоною ниткою, яка пронизала усі виступи, було підкреслення тієї обставини, що Купер Юніон цей свій проєкт не підпорядковує розвитку університету, не діє в інтересах студентства, мова йде про будівництво готелю, тобто виключно про фінансовий зиск.

– Чи ці збори якось змінять загальну ситуацію?

– Це ще потриває декілька місяців. Купер Юніон не складе зброї, сподіваючись на те, що свідоме зволікання справи врешті-решт приведе до збайдужіння в нашій громаді. Це, здається, є їхньою стратегією. Але марні їхні надії – судячи з настрою сьогоднішніх зборів, ми не відступимо.

Петро Часто

АМЕРИКА І СВІТ

Китай погодився віддати американський літак

ПЕКІН. – Китай та Сполучені Штати остаточно домовилися про повернення американського літака-розвідника, який перебуває на острові Хайнань. У понеділок, 28 травня, Пекін дозволив Вашінґтонові вивезти машину в розібраному вигляді. За деякими даними, йдеться про застосування транспортного літака Ан-124, який запропоновано взяти в оренду в України або Росії. Американський шпигунський літак ЕР-3 зіштовхнувся з китайським винищувачем та здійснив вимушене приземлення на острові Хайнань у квітні цього року. Екіпаж у складі 24 американських військових було затримано на 11 днів, після чого Пекін погодився на його звільнення. Наслідком цього випадку стало суттєве погіршення американсько-китайських взаємин.

Пам'ятник воякам Другої світової війни у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. – Президент США Джордж Буш у понеділок, 28 травня, підписав закон про спорудження у Вашінґтоні пам'ятника американцям, які загинули в роки Другої світової війни. Минулого тижня Конґрес розпорядився про початок будівництва пам'ятника, не дивлячись на те, що противники проєкту намагаються через суд заблокувати це рішення. Вони вважають, що комплекс, який плянується створити між монументом Вашінгтона та пам'ятником Лінкольнові, зіпсує один із найкращих видів американської столиці. Стверджується також, що пам'ятник може вийти занадто помпезним та просякнутим духом мілітаризму. Він складатиметься з 56 колон та 2 арок заввишки 13 метрів, які мають символізувати тихоокеанський та атлантичний театри воєнних дій, де воювали військовослужбовці США.

Фільм „Перл Гарбор" зібрав 75 мільйонів долярів

НЬЮ-ЙОРК. – За підсумками, історичний фільм „Перл Гарбор", у якому йдеться про напад Японії на США під час Другої світової війни, посідає перше місце за популярністю серед американців. Попередні дані свідчать, що за три дні висвітлення минулих вихідних , 26 - 29 травня, фільм приніс 75 мільйонів долярів прибутку. Але це не найкращий результат для американського кіно. У 1997 році фільм Стівена Спілберґа „Парк юрського періоду" (Jurassic Park) зібрав понад 90 мільйонів долярів за два дні. Тим часом американські критики охарактеризували фільм „Перл Гарбор" як технічно якісний, але недостатньо змістовний.

На півночі Македонії тривають жорстокі бої

КУМАНОВО, Македонія. – Як повідомив представник македонського командування, 28 травня албанські повстанці вперше обстріляли з мінометів місто Куманово – найбільше місто на півночі країни. Жертв немає. У відповідь артилерія обстріляла позиції повстанців. Один із керівників Европейського Союзу – Гав'єр Солана, який прибув у Скоп'є, закликав владу Македонії та партії, які представляють місцевих албанців, – відновити діялог. Політична криза у Македонії розгорілася минулого тижня, коли стало відомо про те, що албанські партії, які входять до уряду національної єдности, контактувалися з повстанцями на півночі країни та підписали з ними угоду.

НАТО розширює діяльність

БУДАПЕШТ, Мадярщина. – У Будапешті в понеділок, 28 травня, відбулася дводенна зустріч міністрів країн - членів НАТО. Головні теми обговорення – криза у Македонії, перспективи розширення НАТО та пляни США стосовно створення нової системи протиракетної оборони. Міністер закордонних справ Угорщини Янош Мартоні закликав учасників зустрічі підготувати умови для вступу у Північноатлантичний альянс нових членів. Остаточне рішення щодо цього повинно бути ухвалено наступного року на зустрічі ООН у Празі. Росія виступає категорично проти вступу у НАТО країн Центральної та Східної Европи, особливо республік Балтії. А тим часом у столиці Литви Вільнюсі триває праця парляментської асамблеї НАТО. У ній беруть участь парляментарії з 19 країн Північноатлантичного альянсу та 10 країн – кандидатів на вступ до альянсу. Учасники форуму закликали Президента США Джорджа Буша підтримати пляни розширення НАТО. Росія не надіслала свого представника на зустріч у Вільнюсі, тому що категорично заперечує проти вступу у НАТО країн Балтії.

Завалився поверх будинку

ЄРУСАЛИМ. – Спроби витягти гостей весілля з-під уламків будинку, який завалився минулого тижня, 24 травня, під час весільної гостини не дали бажаних результатів. Внаслідок катастрофи загинуло щонайменше двадцять п'five людей. Це найбільша цивільна трагедія в історії Ізраїлю. Близько 300 осіб зазнали поранень. Ізраїльська влада заявила, що обвал стався через прорахунки архітекторів і будівельників.

Церква в Німеччині почала виплати жертвам нацизму

МЮНХЕН. – Німецька Католицька Церква заплатила відшкодування 120 колишнім „остарбайтерам", серед яких є 20 українців. Прізвища людей, які одержали, нарешті, гроші, Церква не оприлюднює з огляду на їхню безпеку. Німецька Католицька Церква ще минулого літа вирішила розшукати у Східній Европі тих, хто працював на церковні установи за часів нацизму. З вересня у тісній співпраці з фондом „Пам'ять, відповідальність, майбутнє" на території України, Росії та Польщі було розшукано 120 колишніх „остарбайтерів", кожному з яких Католицька Церква заплатила по 5,000 німецьких марок. Пошуки колишніх підневільних працівників тривають. В інтерв'ю „Німецькій хвилі" керівник католицького Фонду відшкодування Фердінанд Міхаель Пронольд, сказав: „Зараз ми інтенсивно працюємо в архівах. У нас є близько 2,000 повідомлень про колишніх „остарбайтерів" з церковних архівів. Сподіваємося, що 10-15 відсотків з них іще живі, і ми зможемо їх знайти. Поряд із фінансовим відшкодуванням для Церкви є важливим акт каяття".

16-20 травня у Севастополі, у відповідності з програмою співробітництва між міністерствами оборони України і Королівства Швеції, перебував мінний загороджувач шведського королівського фльоту „Карлскрона". Шведські гості зробили екскурсії містом, а також відвідали Ялту, Каховку і історично пов'язане зі Швецією село Зміївку.

На фото: 21-річний член королівської сім'ї Швеції принц Карл-Філіп, який був на судні курсантом.

Фото УНІАН

Джеффордс вийшов із республіканської партії

ВАШІНҐТОН. – Оголошене 24 травня рішення сенатора Джеймса Джеффордса про вихід, після 26 років, із Республіканської партії – з уваги на надзвичайні розбіжності з політикою Президента Джорджа Буша, кардинальним чином поміняло розміщення сил у Сенаті США. Заяву про це сенатор Дж. Джеффордс зробив у своєму штаті Вермонт. Республіканці втрачають більшість і автоматично позбавляються контролі над усіма сенатськими комітетами. Вперше від 1994 року демократи повертають собі контролю над Сенатом, а лідером сенатської більшости стає сенатор-демократ Томас Дешл. Дотепер сили республіканців і демократів були розподілені в Сенаті порівно – у кожної з партій було рівно по 50 сенаторів, і сенатську більшість республіканців визначалося тим, що за американською Конституцією головою Сенату є віце-президент США республіканець Річард Чейні. Саме його голос має вирішальне значення при голосуванні, коли голоси самих сенаторів розподіляються порівно. Тепер, після виходу Дж. Джеффордса з Республіканської партії і переходу в незалежні сенатори, у Сенаті буде 50 сенаторів-демократів, 49 сенаторів-республіканців і 1 незалежний сенатор. Голос віце-президента США Чейні, як і раніше, має вагу, але, з огляду на намір Дж. Джеффордса голосувати з більшости питань разом з демократами, республіканці зазнали поразки й утратили можливість контролювати Сенат. Однією з причин виходу з Республіканської партії американський сенатор Дж. Джеффордс назвав те, що він не погоджується, зокрема, з плянами президента Джорджа Буша з розгортання національної протиракетної оборони (НПРО).

Анатолій Кінах...

(Закінчення зі стор. 1)

тів енергоринку.

Напередодні кандидат у прем'єри заявляв, що не буде послуговуватися такими формулюваннями, як „прозахідні" і „проросійські" інтереси, а насамперед у своєму уряді відстоюватиме „проукраїнські" національні інтереси.

Президент України своїм указом призначив міністром закордонних справ Анатолія Зленка, міністром внутрішніх справ Юрія Смірнова, міністром оборони Олександра Кузьмука, міністром з питань надзвичайних ситуацій Василя Дурдинця, першим віце-прем'єр-міністром Олега Дубину. Повністю Кабінет Міністрів буде зформовано найближчим часом. Колишній міністер культури і мистецтв Богдан Ступка призначений художнім керівником академічного драматичного театру ім. Івана Франка.

Глава адміністрації Президента України Володимир Литвин 29 травня повідомив, що в Україні вводяться посади державного секретаря Кабінету Міністрів та державних секретарів міністерств. Це чергові заходи щодо дальшого удосконалення адміністративної реформи України.

Згідно з указом ліквідується інститут перших заступників і заступників міністрів, оскільки перший віце-прем'єр-міністер та міністри „є політичними фігурами", що не підпадають під Закон про державну службу України. Державний секретар уряду, його перший заступник і заступники, державний секретар міністерства, його перший заступник і заступник призначаються Президентом України на п'ять років. Відставка уряду не призводить до звільнення державних секретарів. Це перший документ зі серії указів, згідно з котрими будуть введені структурні зміни в адміністративних органах.

УНІАН

З ПЕРШИХ УСТ

Мирослава Ґонґадзе: *„Я втомилася і тепер найбільше боюся за долю своїх дітей“*

Півроку вона живе під прискіпливим поглядом всієї плянети: її доля однаково небайдужа як президентам наймогутніших держав, так і продавцям ранкових газет. Мирослава Ґонґадзе народилася й виросла в Бережанах на Тернопіллі. Після закінчення юридичного факультету Львівського університету працювала правником у Львівській держадміністрації, після переїзду до Києва займалася журналістикою, працювала пресекретарем бльоку правих партій. У вересні минулого року Мирославу спіткало страшне горе – у Таращанському лісі під Києвом знайшли обезглавлений труп її чоловіка, редактора Інтернет-газети "Українська правда" Георгія Ґонґадзе. Це вбивство, а також оприлюднення таємно записаних охоронцем Президента Кучми Миколою Мельниченком розмов глави держави з деякими міністрами спричинили ще небачену в історії пострадянської України політичну кризу. В епіцентрі подій опинилася ця молода жінка, мати двох доньок-близняток Соломії та Нани. Віднедавна вони разом з матір'ю переїхали до Америки. Причини, які спонукали Мирославу зробити такий крок, та розвиток подій довкола розслідування справи про вбивство її чоловіка є темою інтерв'ю, яке М. Ґонґадзе дала під час недавніх відвідин Нью-Йорку та зустрічей з українською громадою.

Відвідуючи Український фестиваль в Нью-Йорку в неділю, 20 травня, Мирослава Ґонґадзе з доньками Наною і Соломійкою зустрілися зі своїм українським товаришем, колишнім міністром закордонних справ України Борисом Тарасюком, який у той час перебував у Нью-Йорку з нагоди українознавчої конференції в Колюмбійському університеті.

– Мирославо, для багатьох Ваш приїзд до Америки на постійне проживання і надання Вам з дітьми статусу біженців стало несподіванкою. З таким клопотанням Ви самі звернулися до уряду США чи це ініціятива американської сторони?

– Таке рішення уряду США для мене було несподіванкою. Півроку, відколи Георгій пропав, – тепер можемо говорити, що його вбили, – наше з дітьми життя стало нестерпним. Усі мої телефони прослуховували, прізвище стало одіозним настільки, що в деяких організаціях та установах на нього неадекватно реаґували, боячись, що мої проблеми стануть й їхніми, навіть друзів постійно перевіряли й підозрювали. Процес, у який я свідомо заанґажувалася, заважав мені й у праці – будь-які факти й події почали сприйматися через призму справи Ґонґадзе. Певне ж, така атмосфера не означає, що в Україні не було чи немає людей, котрі мене підтримували, радили, допомагали. Але найголовніша причина, через яку я вирішила залишити Україну, – діти. Я зрозуміла, що ніколи не зможу там бути спокійною за них. Тому я звернулася по допомогу до різних держав з проханням захистити мої права, й отримала розуміння своєї ситуації від Америки у формі надання мені й дітям статусу біженців.

– Той факт, що уряд США надав Вам право на постійне перебування в Америці водночас з Миколою Мельниченком , викликав і в Україні і за її межами неоднозначні реакцію й коментарі...

- Для мене, відверто кажучи, це стало проблемою. Найбільше - в Україні. Оскільки справді з'явилися різноманітні коментарі й здогади на предмет того, зокрема, знайомі ми з Миколою Мельниченком чи ні. Я не розумію, чому нас об'єднали в спільне іміграційне рішення. Можливо, це просто збіг обставин.

– А насправді Ви знайомі з майором Мельниченком?

- Ні.

– У Вас є до нього запитання щодо справи Георгія Ґонґадзе?

– По-перше, я хотіла б знати, коли точно здійснювалися записи, в яких йдеться про Георгія? І, по-друге, чи пробував майор Мельниченко якось застерегти чи попередити Георгія про небезпеку? Це дуже важливо для встановлення істини. Пригадую, якось Георгій прийшов додому й без посилання на конкретних осіб розповів, що йому радять на деякий час залишити Київ й кудись виїхати. Ми тоді обговорювали разом це питання, не маючи уявлення, як і куди їхати, якщо в нас у Києві діти, праця.

– Прокоментуйте, будь ласка, найновішу версію Міністерства внутрішніх справ України про те, що вбивство Ґонґадзе не має під собою політичного підґрунтя, що буцімто його вбили наркомани, яких самих вже немає в живих?

– Я вважаю, що останні заяви нового міністра внутрішніх справ Смирнова – це продовження тієї брехні, що ллється з уст чиновників Міністерства внутрішніх справ і Генпрокуратури ось уже півроку. Це, думаю, не остання заява, зроблена для того, щоб відвернути увагу громадськости від справжніх винуватців цього злочину. Мої колеги називають такі версії епідемією брехні, я б додала: брехні й непрофесіоналізму. До речі, міністер Смирнов особисто признався мені, що слідство зайшло в глухий кут. А я хочу публічно заявити, що українські правоохоронці самі загнали себе в той глухий кут, тому що всі їхні дії в напрямі чесного й об'єктивного розслідування робилися лише на вимоги рідних, опозиції, журналістів. З їхньої власної волі чи сумління не було зроблено абсолютно нічого. В Україні, на жаль, давно відбуваються подібні вбивства: банкір Гетьман, підприємець Щербань, журналісти Бойко, Дерев'янко, Шевченко, Коцюк... Цей мартиролог далеко неповний, жодного з цих злочинів не розкрито й винних не покарано.

– Останнім часом з'явилася заява народного депутата України Сергія Головатого, який стверджує, що довкола „таращанського трупа" відбуваються цинічні махінації, тобто різним експертним групам видають не одне й те ж „тіло". Як Ви це прокоментуєте?

– Спекуляцій довкола цієї справи більше, ніж об'єктивних експертиз. Я втекла від усього цього жаху, тому що стомилася, тому що боюся за своїх дітей. Я не знаю, які ще потрібні підтвердження. Я давно сказала, що це тіло Георгія і його потрібно поховати. Хоча ніколи не наполягатиму на тому без волі матері Георгія – останнє слово за нею. Експерти Федерального бюро розслідувань підтвердили, що фактично немає сумнівів – тіло, яке вони бачили й провели судмедекспертизу, належить Георгієві. Правда, ми не знаємо, яке саме тіло давала їм Генпрокуратура для ідентифікації. Тому минулого тижня я передала до Генпрокуратури України клопотання з вимогою призначити новий склад слідчої групи зі залученням закордонних експертів. Лише розслідування незалежної від влади слідчої групи може пролити світло на цю заплутану історію.

– Але ж проведення незалежного розслідування зі залученням американських фахівців неначебто ініціював лідер прокучмівської партії „Трудова Україна" Сергій Тигипко?

– Я не розумію, який стосунок до цього має С. Тигипко. Півроку ведеться слідство, і раптом з'являється керівник політичної партії, який хоче долучитися до цього. Якби він справді хотів і міг щось зробити, то не сидів би по півгодини в ефірі 1-го підконтрольного владі каналу телебачення і не розповідав би, що саме він збирається зробити, а щось робив би. Розслідування вбивства людини не потребує реклями на телебаченні. Цю справу компетентно й непомітно повинні робити криміналісти, без оприлюднення своїх плянів у засобах масової інформації. Разом з тим я вважаю, що будь-яке розслідування повинне проводитися в рамках українського законодавства. Саме тому я наполягала, аби не подавати на німецьку медичну експертизу біологічний матеріал, оскільки результати в даному разі не матимуть у суді сили доказу.

– Кому ви найбільше довіряєте в розслідуванні цієї справи?

– Мені складно зараз відповісти однозначно на це запитання. Єдине, в чому я переконалася напевне – українські фахівці, попри всі свої здібності, не можуть довести цю справу до кінця самотужки, тому що вони залежні від влади, вони самі нічого не вирішують.

– Як ви плянуєте організувати своє американське життя?

– Покищо ми з доньками зупинилися у Вашінгтоні, де, можливо, я працюватиму в International Republican Institute, з яким співпрацювала ще в Києві – готуватиму програми-тренінґи для жінок-лідерів. Крім того, збираюся написати дві книжки. Одна – це дослідження (на основі політичної кризи, повязаної з „касетним" скандалом) впливу засобів масової інформації на суспільство. Друга – про наше з Георгієм життя.

– До речі, як ви познайомилися?

– Він хотів створити Центр грузинської культури у Львові, куди приїхав з Тбілісі. Я працювала тоді в обласній адміністрації юристом, і він звернувся до мене з проханням допомогти йому написати статут цієї організації. Якийсь час ми товаришували, а потім зрозуміли, що не можемо жити одне без одного і в 1995 році одружилися. Мама його - українка зі Львова, її дівоче прізвище Корчак. А батько – грузин, режисер-документаліст, він знімав фільми про грузинське мистецтво, свого часу був депутатом парляменту, лідером політичної партії „Народний фронт Вільна Грузія". Його прадід був латишем, прабабуся – з німців, бабуся народилася в Парижі... Але майже всю їхню родину в сталінські часи репресували. За фахом Георгій учитель англійської мови. Він закінчив Львівський університет, куди перевівся в 1991 році з Тбіліського інституту чужоземних мов.

– Своїм дітям ви коли-небудь розкажете, що сталося з їхнім батьком насправді?

– Вони знають, що його вже немає. Вперше Соломійка й Нана дізналися про це не від мене. Я почула, що вони обговорюють цю проблему між собою, й зрозуміла, що потрібно пояснити, аби не виникло ніяких психологічних зламів у майбутньому. Соломійка й Нана знають, що їхній тато полетів до Бога. Він нас бачить, турбується про нас, і ми завжди будемо разом. Лише він – на небі, а ми - на землі.

Вела розмову **Катерина Кіндрась**
Фото: Ганя Кріль, Brama.com

Новий прем'єр України

Останні дні травня були сповнені прогнозів щодо кандидатури нового голови Кабінету Міністрів України. Віктор Ющенко на багатьох спостерігачів справив позитивне враження, а в Україні таки спромігся якщо не зрушити з місця справу реформ, то принаймні вселити людям надію у можливість змін. Часто трапляється, що при зміні провідника влади суспільство відразу бачить його наступника. В Україні так не сталося. Навіть ті угруповання, які прагнули мати на високій посаді свого ставленика, не домовилися про відповідну кандидатуру. Невже, крім Ющенка, немає компетентних державних людей?

Становище дещо прояснив Лесь Танюк, який у статті „Два роки без В. Чорновола" („Свобода", ч. 19) писав: „Правлять бал у парламенті олігархи. А гроші для олігархів, як відомо, не пахнуть. І це стало ризикованим для національних інтересів держави. Бо олігархічні групи активно конкурентні у розподілі ресурсів і впливів, а урядові чинники для них – не інструмент зміцнення держави, а лише важелі для здобуття першости".

Отже, йдеться про такого прем'єра, який був би не стільки господарем, скільки „важелем", тобто знаряддям олігархів. Звісно, нинішньому голові державі було б зручніше шукати потрібного працівника у близькій йому дніпропетровській групі, з якої вийшло чимало помітних людей. Якщо сам президент був колись секретарем партійного комітету конструкторського бюра „Південне", то його заступником був тоді В. Горбулін, пізніший функціонер Центрального комітету Комуністичної партії України (ЦК КПУ), а тепер секретар Ради національної безпеки і оборони. А віце-прем'єр Сергій Тигипко був першим секретарем Дніпропетровського обласного комітету комсомолу.

Проте останні події змушують Президента бути обережним, щоб не прозвучали звинувачення у протекціонізмі. Що не кажіть, а колишні комуністичні діячі добре вкоренилися в управлінні державою. В числі міністрів є колишні завідувачі відділами ЦК КПУ і обласних комітетів партії, серед послів – другий секретар обласного (в Росії) і перший секретар районного комітетів КПУ (в Казахстані), керівник туристичного бюра ЦК комсомолу (в Еспанії). Голова Державного комітету у справах релігій був раніше провідним фахівцем Інституту атеїзму при ЦК КПСС, а радник глави держави з правових питань захистив наукову дисертацію з теми „Підбурювання як вид співучасті у злочині за радянським законодавством". Не краще і в дальших від голови держави колах: голова парляменту і Генеральний прокурор – колишні завідувачі відділів обласних комітетів КПУ. Перелік можна продовжити.

Але часи змінюються, і на прем'єра пасував би службовець, ближчий не так до партії, як до північного сусіда, бо Ющенко трохи ризиковано для нинішнього управління відхилився „на Захід". Провідник мав зважати і на думку олігархів, котрих не видно на трибунах, котрі не поспішають оприлюднювати свої думки у пресі, але мають відчутний, якщо не вирішальний вплив у економіці і політиці. Повагавшись, голова держави зупинився на кандидатурі відносно молодого, 46-річного Анатолія Кінаха. Вищу освіту і професійний досвід він здобув у Ленінграді, але – українець і у партійних комітетах не працював. Тож і голову держави слухатиме, і Росії сподобається. Отже, Анатолій Кінах...

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про смерть в родині

Наша „союзова родина", що приміщена на десятому шляху у Парсиппані, живе своїм окремішним життям, зі сварками, радощами, сміхом і плачем. Ми усі себе знаємо і не знаємо, хоча зустрічаємося кожного робочого дня – при авті, при полуденку, при ділових розмовах і при персональних шепотах. Але є хвилини, коли ми таки творимо немов одну велику родину, що спільно переживає радощі та смутки.

То ж хоча перешіптувано минулого тижня про недугу одного вірного і довголітнього члена цієї великої „родини", як грім з ясного неба пробігла в середу вістка: „Пан Влодко Сохан помер!" Якось важко було повірити, що так несподівано його не стало. Важко було повірити, що цей сеньйор союзової родини покинув несподівано цей світ і перенісся туди, „де немає болю, ні печалі".

Хто буде тепер журитися долею нас усіх, що працюємо при десятому шляху? Хто буде дзвонити, щоб заклопотаним голосом питатися, що нового і чи почує він про радісні, а не сумні події?

Скільки то вже років проминуло від часу, як ми не бачили нашого головного секретаря щоденно при праці? Скільки років, як ми зустрічали його пізнім пополуднем, коли ішов домів із течкою, повною союзових паперів, щоб там далі працювати для свого УНСоюзу? Відібрали йому вкінці цю важку течку із рук, коли прийшов на це час та вік, але не відібрали з думок і журби долю цієї установи, яка стільки років була йому так близькою. Він відійшов на заслужений відпочинок тільки фізично – але ніколи психічно, завжди маючи у думках УНС і його долю, як і долю цілої нашої спільноти.

Здається, у тому наскрізь зматеріялізованому і скорумпованому теперішньому світі вже таких одиниць, як він, майже „не роблять". Кожен думає у першу чергу про себе і про свої діла, а журитися долею своєї установи і свого народу не вважається ані доцільним, ані побажаним.

А саме ця журба за найближчу родину і за дальшу союзову, і за найдальшу широку, що її можна б патетично назвати батьківщиною, полонила його в останні роки життя, здається, повною мірою. Вона була зарисована на його обличчі, її відчувалося в кожній розмові, майже у кожному слові, і вона стояла на передовому місці його спокійної, доброї вдачі.

Я відчувала її у наших розмовах, у кожному телефонічному дзвінку та частих зустрічах на громадських імпрезах, де він завжди бував. Остання така зустріч була так недавно, що здавалось – учора. На обличчі цієї доброї людини був, як завжди, зажурений півусміх і запитання: „Що нового, пані редактор?".

– Знаєте, – відповіла я, – ось написала чергову „О-КУ", в якій згадала нашого спільного доброго приятеля Миколу Понеділка та його оповідання п. н. „Журо ж моя, журо". Чи пригадуєте його? Коли погляну на вас, то зовсім мені здається, що він для вас написав це:

„Журо ж моя, журо
Де ж тебе подіти?
Ні тебе згубити,
Ні тебе втопити..."

А наш пан Влодко усміхнувся цією своєю теплою, хоч непевною усмішкою та, махнувши рукою, відповів: „А може воно зі мною аж так погано не є?".

А було, либонь, так погано, а може і гірше, коли коротко після цього його серце не витримало усієї цієї журби за близьку родину, за цю союзову і за широку – українську.

І хто буде тепер нами журитися?

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

Закликаємо сприяти Українському фестивалеві

Українські фестивалі, які раніше були окрасою життя громади, з відомих причин відбуваються усе рідше. Але Рада УККА в штаті Нью-Джерзі подбала, щоб цього року фестиваль відбувся 15 вересня. Він пройде у парку Пасейк-канті (Passaic County Park), який має близько сотні акрів лісового простору з великими паркувальними площами та всіми зручностями, включно з театральною сценою. Парк міститься на високій горі, між містами Кліфтон і Вест Патерсон, при дорозі „Rifle Route", близько між головними дорогами 80, 46, 3 і GSP. Для дотримання традиції Рада УККА штату запросила до співучасти в 27-му фестивалі молодечу організацію СУМ. Ініціятивна група провела 22 травня перші наради, на яких оформлено комітет, який очолив Адам Стець. Місця в комітеті відкриті для всіх охочих, які бажають допомогти і збагатити ідеями молодечий фестиваль.

Ми всі знаємо, що громадська праця – нелегка, невдячна, навіть коштовна, але коли ми всі разом докладемо зусиль на всіх ділянках суспільно-громадського життя, то майбутнє нашої спільноти буде запевнене. Даймо можливість нашій молоді проявити себе, даймо її відчути, що ми її цінимо й шануємо.

Звертаємось до читачів „Свободи" і просимо запам'ятати дату фестивалю, прийти і надати моральну підтримку нашим молодечим талантам і всім тим, які не шкодують часу і посвяти для добра спільноти. Телефон для довідок: (973) 779-4063.

За Раду УККА штату Нью-Джерзі -
Іван Буртик

Візита Святішого Отця Івана Павла II в Україну

В останні місяці і тижні живемо передчуттям великої події, яку з повним правом вважаємо історичною, доленосною, яка хвилює всіх українців і, певна річ, усю нашу громаду – цією подією є візита Папи Івана Павла II в Україну. Щоб докладніше інформувати наших читачів про цю надзвичайну зустріч, її обставини і її колосальні наслідки, „Свобода“ сьогодні запроваджує спеціяльну рубрику, яка з'являтиметься у низці наступних чисел, аж поки не висвітлимо цю преважливу тему у найповнішій мірі. Цю нову рубрику відкриваємо публікацією відомого в діяспорі і Україні дослідника історії Церкви, автора високо оціненої монографії „Самоуправна Київська Церква“, доктора богослов'я, професора о. Ігоря Мончака.

Яку Церкву зустріне Папа в Україні?

о. д-р Ігор Мончак

Два львівські кардинали

2001-ий рік, перший рік нового тисячоліття, –знаменний для нашої Київської католицької Церкви. Наскільки буде він переломовим в історії нашої Церкви, залежить не лише від розвитку подій у цьому році, але у великій мірі від того, як ми самі сприйматимемо ці події, використовуючи їх для закріплення нашої Києво-галицької Церкви.

Вже на початку року, 25 січня, Синод ієрархії вибрав Главу Церкви, Київо-галицького Архиєпископа й Митрополита, згідно з кан. 63–77 і 153 нового Кодексу канонів Східніх Церков з 1990 року. Це право свобідного вибору Глави самоуправної Церкви було застережене ще в Берестейському церковному договорі декретом папи Климента VIII „Годиться Римському архиєреєві“ з 23 лютого 1596 року. У тому ж декреті поставлено вимогу, що новообраний Верховний Архиєпископ Києво-галицької Церкви потребує потвердження Римського архиєрея. Лише цією вимогою різниться влада верховного архиєпископа від патріяршої влади. У всьому іншому вони рівні у владі, лише почестю Патріярх передує перед Верховним архиєпископом.

Хоч уже чотириста років Києва-галицька Церква мала папське підтвердження тисячолітнього свого права свобідно вибирати свого Главу, однак протягом останніх чотирьох століть цим правом не користувалася з різних політичних причин. Тому цей перший по кількох століттях свобідний вибір Глави є переломовим у нашій історії. Новообраний Глава Блаженніший Кир Любомир Гузар одержав Римське потвердження вже наступного дня, 26 січня 2001 року, а по трьох днях був інтронізований (у Львові, в неділю, 28 січня) і таким чином перебрав повністю провід самоуправної Києво-галицької католицької Церкви. Так сповнилася воля Блаженнішого Кир Йосифа, який ще 1980 року бажав бачити Кир Любомира своїм спадкоємцем.

Під кінець інтронізації, себто впровадження на архиєпископсько-митрополичий престіл, присутній на урочистостях Римський нунцій Монсеньор Никола Етерович проголосив, що Папа Іван-Павло II призначив Блаженнішого Кир Любомира Кардиналом Римської Церкви. Кардинальська гідність не має безпосереднього впливу на владу у місцевій самоуправній Церкві. Тож донедавна кардиналами ставали, за дуже нечисленними винятками, лише ієрархи Латинської Церкви. Влада кардинала, як члена Кардинальської колеґії Риму, конкретно проявляється тільки під час вибору нового Римського архиєрея.

Кардинальське звання підносить престиж єпископського престолу, який він очолює. Тож витворилася традиція, що ієрархів (по-латинськи: ординаріїв) визначніших престолів, себто важливих міст, постійно номіновано кардиналами. Факт, що вже три Києво-галицькі архиєпископи-митрополити з осідком у Львові – Кир Йосиф Сліпий, Кир Мирослав Любачівський і Кир Любомир Гузар – удостоїлися кардинальської чести, започатковує традицію: Києво-галицький престіл стає кардинальським.

Остання кардинальська номінація стала промовистою ще під іншим оглядом. Рівночасно з номінацією кардинала Кир Любомира Гузара, Львівського архиєпископа українців, проголошено, що монсеньора Маріяна Яворського, Львівського архиєпископа латинського обряду, ще в 1998 році номіновано секретно (in pectore) Кардиналом. Це вперше латинський ординарій Львова удостоївся кардинальської гідности. Чи цим започатковано традицію, що Львівський латинський престіл буде постійно кардинальським, покаже майбутнє. Також уперше в історії два Владики цього самого міста, три роки тому, стали рівночасно кардиналами. Досі навіть якщо якийсь кардинал ішов на відпочинок, то його наслідника не було номіновано кардиналом, доки жив його попередник з кардинальським титулом. Наприклад, архиєпископ Монреалю Монсиньор Пол Ґреґорі удостоївся кардинальської гідности аж по смерти кардинала Пола-Еміля Леґера. У Львові рація традиції мусіла поступитися перед рацією церковної політики.

Співіснування помісних Церков

Від перших віків християнства зберігався в Церкві принцип, що не може бути рівночасно двох правовірних владик з титулом цього самого міста. Це стосувалося єретиків, які звичайно проти правовірного єпископа ставили свого власного, з титулом цього ж міста. Цей же принцип зберігала Латинська Церква й щодо Східніх Церков. Зрештою, коли в пізньому середньовіччі ототожнено латинський обряд з католицькою вірою, кожну не-латинську Церкву уважали, не раз зовсім безпідставно, за схизматичну або й єретичну. Тоді на теренах Східніх Церков поназставляли латинських владик з титулами східніх міст. Так 1375 року постало латинське Галицько-Львівське архиєпископство і три латинські єпископства – в Перемишлі, Володимирі-Волинськім та в Холмі, побіч однойменних єпископств Київської Церкви. Залишилися вони існувати з цими самими тутулами на східніх теренах навіть по Берестейськім церковнім договорі 1595 року, коли вже не було підстав сумніватися в правовірності Київської Церкви.

Протилежна проблема виникла в модерних часах, коли на традиційно латинських теренах постали католицькі парафії східніх вірних. Спершу старалися їх включити в місцеві латинські єпископства, лише толеруючи літургічні відмінності тих парафій. Згодом виникла потреба очолити їх таки східніми єпископами. Однак цих східніх єпископів робили свого роду „вийнятковими“ – спершу немов помічниками місцевих латинських, опісля тимчасовими „візиторами“, „адміністраторами“ або „екзархами“. Щойно коли Ватиканську конґреґацію для Східніх Церков очолив кардинал Євген Тіссеран (1936–1959), запровадив він краще розуміння східньої ідентичности. У тому періоді оформлено українські єпископства на американському континенті в повноправні епархії з титулами їхніх міст. Таке трактування нечисленних східніх епархій – немов якихось другорядних структур на традиційно латинських теренах, можна зрозуміти, якщо не виправдати. Однак при цьому не може не дивувати інше трактування латинських єпископств на традиційно східніх теренах. Навіть Галицько-Львівська латинська дієцезія має тепер небагато парафій і вірних, а ще менше такі латинські єпископства, як у Житомирі чи інші на сході. Тому нетрадиційне відзначення латинського архиєпископа Львова кардинальською гідністю, поруч з відзначенням такою ж гідністю східнього верховного архиєпископа, стає тим більш промовистим. Теоретично обидва владики, а також обидві Церкви, зрівняно в гідності. Практично воно, мабуть, не зовсім так. У нашій східній ментальності ще від середньовічних часів збереглося розуміння Вселенської Церкви складеної з рівноправних самоуправних Церков, як це підтвердив II Ватиканський собор: „Свята й Вселенська Церква, яка є Містичним Тілом Христа, складається з вірних, які... зібрані в різні, ієрархією об'єднані угрупування, становлять індивідуальні Церкви, себто обряди“. Натомість у західній ментальності, включно з Ватиканською курією, далі домінує поняття уніформної Вселенської Церкви римо-латинського обряду з толеранцією східніх літургічно-обрядових відмінностей, там, де вони ще збереглися.

Відображено цю ментальність і в конкордаті з Польщею міжвоєнних часів, де говорилося про одну католицьку Церкву Польщі в трьох обрядах: римо-католицькому, греко-католицькому і вірменському. Подібні вислови були в проєкті сучасного конкордату. Для тої ментальности нечисленність латинського обряду на українських теренах не має значення. Важливіше, що латинський обряд є „загально-католицьким“ і домінуючим у католицькому світі. Тож, мовляв, послідовно і в Україні повинен він бути не лиш нарівні, але на першому місці.

Дві Українські Католицькі Церкви

Уніформістичний погляд на Вселенську Церкву має важливе практичне значення в теперішні часи в Україні. Занепад комуністичної атеїстичної ідеології відкрив широкі „цілинні“ терени для місійної діяльности. Ще в 20-их роках, по упадку царату, Рим передбачував можливість широких місій на Сході Европи. Тоді Ватиканська курія розглядала дві зовсім різні ідеї. Митрополит Андрей Шептицький мав візію відродження Київського східнього християнства і включення його, у формі самоуправної Київської Церкви, в лоно Вселенської. Натомість колишній латинський єпископ Могилева Едуард вон дер Ропп пропонував вести католицькі місії знизу, навертаючи деканат за деканатом. Місіонерами були б західньоевропейські ченці різних чинів, які підлягали б латинським єпископам на східніх теренах. Відповідно до потреби, вони могли служити й у східньому обряді, себто бути „бі-ритуалістами“. Згідно з цим проєктом, у 20-их і 30-их роках поза кордонами СРСР місії „нової унії“ діяли на Волині, Поліссі, Підляшші і Холщині.

„Нова унія“ на тих теренах провалилася разом з упадком Польщі, але не сама ідея поширення уніформного католицизму „знизу“. Тепер в Україні активно діють латинські місіонери, головно з Товариства Ісуса (Societas Jesu – єзуїти) зі своїм молодечим відділенням Воїнства Ісуса (Miles Jesu), з якого поповнюються ряди Ісусівців. До речі, вже з 1991 року осідком громади Miles Jesu був шкільний будинок у Львові на вул. Спартака ч. 8 (теперішня вул. П. Ковжуна), де примістився Греко-католицький ліцей ім. Климента Шептицького. У Брюховичах, на окраїнах Львова, діє римо-католицька духовна семінарія, яка стала центром Римо-католицької Церкви в Україні. По цілій Україні, не лише в Галичині, є нові латинські єпископи, на чолі з новим кардиналом. Отож, є готова структура для створення в Україні нової Української Католицької Церкви римського обряду поруч Української Греко-католицької Церкви. Коли тепер у Римо-католицькій Церкві допущені живі мови, ця нова УКЦ може свобідно вживати українську

(Закінчення на стор. 15)

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Відійшов провідний союзовий діяч

Св. п. Володимир Сохан

Володимир Ярослав Сохан, колишній Головний секретар Українського Народного Союзу, помер на 78-му році життя в середу, 23 травня 2001 року, в Нюарку, Н. Дж.

Володимир Сохан народився 7 листопада 1923 року в місті Ходорів у Галичині, в родині Антона і Ольги (з Левицьких) Соханів. Початкову школу закінчив у рідному місті, відтак, до приходу Червоної армії на Західню Україну, вчився в Українській академічній гімназії у Львові, а вже останній рік десятирічки закінчив у Ходорові. Вищі студії розпочав у Львівській Політехніці. У молодих роках був членом Юнацтва ОУН, від 1941 до 1943 року разом з батьком перебував у Києві, де проводив патріотично-освідомлюючу діяльність.

При кінці війни родина Соханів еміґрувала на Захід, спочатку до Австрії, де під час американського повітряного бомбардування загинув батько Володимира, Антін Сохан. Після цього Володимир з мамою і братами Олегом та Ігорем опинилися в таборі біженців у Баварії. У Реґензбурзі Володимир Сохан почав студіювати політичну економію і журналістику. В 1949 році Володимир з мамою і братом Ігорем приїхали до Америки, трохи пізніше приїхав брат Олег. Родина поселилася в Джерзі Сиcті, Н. Дж.

Невдовзі після приїзду він почав працю в Українському Народному Союзі, якому самовіддано служив протягом 45 років. У 1966 році його було обрано Головним секретарем УНСоюзу, і на цій провідній посаді він служив до 1994 року, опісля був вибраний Почесним членом Головного уряду. Крім того, Володимир Сохан був активним членом багатьох американських і українських громадських і професійних організацій, включно з участю в Республіканській партії, Національному Братському Конґресі Америки, в радах місцевого управління Джерзі Сиcті.

Він був членом Секретаріяту Президії Світового Конґресу Українців, віце-президентом Українсько-Американської Координаційної Ради, членом Ради директорів Координаційного Комітету Допомоги Україні, віце-президентом Товариства „Самопоміч", співробітником „Енциклопедії української діяспори", співзасновником Української Спортової Централі Америки і Канади, де був членом Ради директорів. Він знайшов ефективний спосіб об'єднати свою любов до спорту і до журналістики, працюючи 25 літ спортивним оглядачем газети „Свобода". 12 років Володимир Сохан також працював як кореспондент державної радіостанції „Голос Америки".

У 1998 році Президент України Леонід Кучма нагородив Володимира Сохана орденом „За заслуги" III ступеня – за його особистий внесок у поширення українсько-американської співпраці і за його багаторічну діяльність в українсько-американських організаціях.

Володимир Сохан залишив у невтішному горі дружину Неонілю, доньку Рому Газдевич з чоловіком Андрієм і синами Маркіяном та Павлусем, сина Тараса, братів Олега та Ігоря з родинами.

Похорон відбувся в суботу, 26 травня 2001 року, з церкви свв. Петра і Павла в Джерзі Сиcті. Світлої пам'яті Володимира Сохана поховано на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінґтоні.

Прощальне слово предсідника УНС Уляни Дячук на Панахиді за упокій душі св. п. Володимира Сохана

Опечалена родино, пані Нілю Сохан, пані Ромо Гадзевич з мужем Андрієм та синами Маркіяном і Павлусем, пане Тарасе Сохан, панове д-р Олег Сохан та Ігор Сохан, брати Покійного з родинами, засмучена громадо, приятелі і друзі Покійного.

В імені тут присутніх членів Головного Уряду Українського Народного Союзу, членів Екзекутивного Комітету, головного секретаря Марти Лиско, касира Стефана Качарая та моїм, як також присутніх наших рідних, всіх інших членів Головного Уряду, всіх працівників, затруднених у Головній канцелярії, редакторів „Свободи" і „Українського Тижневика", працівників обидвох видавництв, Союзівки і нашого будинку, як і цілого нашого членства, які всі високо цінили і поважали Покійного, висловлюю вам найщиріші співчуття у вашому великому горі.

Від приїзду родини Соханів, матері і синів, на американський терен у 1949 році, життя середнього сина Влодка було тісно пов'язане з Українським Народним Союзом та українською громадою. Бо, як він оповідав, за винятком праці в одному місцевому банку на дуже короткий час, він відразу почав працювати в Головній канцелярії УНСоюзу, і УНСоюзові посвятив ціле своє трудове життя, аж до відходу на заслужену пенсію, як Головний секретар, у 1994 році. Союзом надальше цікавився і ним жив також опісля, як вже став Почесним членом Головного Уряду і брав активну участь у всіх його засіданнях. Також не було ніколи засідання Окружного Комітету чи Джерзі-Сиcті, чи Північного Ню-Джерзі, де він не був би присутній чи ним не проводив.

З приїздом великої хвилі українських емігрантів на американський континент у ранніх 50-их роках є пов'язаний великий зріст у членстві УНСоюзу та зріст читачів щоденника „Свобода". Зріст у членстві вимагав збільшення кваліфікованого персоналу у Головній канцелярії та поступової механізації. Пан Влодко скоро пірнув у студії життєвого забезпечення, а за короткий час опісля, закінчивши курси ІБМ, вже у 1952 року впровадив перші машини ІБМ у Рекордовім відділі нашої установи.

У 1958 році Екзекутивний комітет призначив його асистентом Головного секретаря УНсоюзу. За його заслуги у праці для організації і його членства на Конвенції у 1966 році делегати вибрали пана Влодка до Екзекутивного комітету на заступника Головного предсідника і рекордового секретаря. Опісля, від 1974 до 1994 року він виконував функції Головного секретаря, бо завдяки його великій популярності, якою він втішався у секретарів відділів та у членства, Конвенції постійно перевибирали його на цей пост.

Св. п. В. Сохан уважав, що одним з найважливіших його завдань є втримати тісний контакт із секретарями кількох соток наших відділів і допомагати їм в організаційній праці для збільшення членства і надання їм всіх вказівок і порад для заспокоєння різних потреб членів організації.

Це він виконував без обмеження часу, в день, вечором чи вночі. Дім Соханів був все відкритий для кожного секретаря відділу. Пан Влодко уважав, що вони виконують важливі функції для нашої установи, і їм треба в цьому постійно допомагати.

Покійний п. Влодко Сохан, будучи спортовцем (він колишній змагун футбольних дружин УСК НЙ та „Січ", Елізабет), присвячував багато уваги спортові. Він був впродовж 25 років (від 1949 по 1974 рік) спортовим редактором „Свободи" та співзасновником Спортової Централі Америки і Канади, її референтом преси і членом проводу.

Покійний був студентом журналістики, і тому з великим задоволенням виконував працю кореспондента Українського Відділу „Голосу Америки" – від 1964 до 1974 року, виготовляючи звіти та інтерв'ю із діяльности української громади. Був він також членом Спілки Українських журналістів Америки. Не один раз згадував, що радо віддався б вповні журналістичній праці.

Не відмовлявся ніколи Покійний від громадської праці. Він був одним із засновників СКВУ, і до своєї смерти був членом секретаріяту, тепер СКУ, від нашої установи. Був представником УНСоюзу так в УККА, як опісля в УАКРаді, будучи заступником голови цієї централі.

Від часу відновлення незалежности України він брав активну участь у нарадах Української Всесвітньої Координаційної Ради у Києві. Був нагороджений Президентом Кучмою відзнакою України „За заслуги" у 1998 році.

Прощаємося сьогодні з великим українським патріотом, людиною надзвичайно працьовитою, дуже доброї і лагідної вдачі. У спірних справах він все старався знайти компроміс і „золоту середину". Він був все готовий допомагати, хто помочі у нього просив і потребував.

Прощаємося з визначним і відданим союзовим діячем, а я особисто – з моїм довголітнім співпрацівником і другом. Нехай пам'ять про нього і його всі добрі діла ніколи не забудеться.

24 травня 2001 року

Працівники тижневиків УНСоюзу
„Свобода" і „Український Тижневик"
висловлюють глибокі співчуття
нашій приятельці та колезі
Ромі Гадзевич
Головному редакторові „Українського Тижневика"
з приводу смерти її батька
світлої пам'яті ВОЛОДИМИРА СОХАНА

„Мусимо зміцнити контакти східньої і західньої діяспори"

Голова Об'єднання українців у Росії Олександер Руденко-Десняк вже не вперше відвідує нашу діяспорну громаду на північно-американському континенті.

– Що спонукало вас до теперішніх відвідин?

– Моїм бажанням є доконче зміцнити контакти між східньою і західньою діяспорою. Як вам відомо, минулого року відвідав українців у Росії президент Світового Конгресу Українців Аскольд Лозинський, який зараз плянує поїздку по Далекому Сході. Це дуже допомагає активізації наших земляків та їхньому освідомленні, яке, на жаль, не стоїть надто високо. Тому так важливі наші контакти між вами і нами.

– Чи, на вашу думку існують спільні проблеми поміж цими двома так віддаленими між собою групами українців?

– Безумовно, існують спільні та подібні проблеми, як ось асиміляція, а з нею – денаціоналізація. Західня діяспора має у цьому розумінні багато досвіду. В Росії у цьому відношенні більше труднощів – хоча б тому, що провідні російські чинники і українська громада не є ще готові до діялогу. Такий діялог треба підготовити і почати будувати дослівно від зера. Обставини тепер дещо змінилися, від коли у 1996 році прийнято закон про національно-культурну автономію. Тут я допоміг, запропонувавши дві статті на підставі канадського законодавства. З цього приводу засновано Консультативну Раду, в якій я є заступником голови. Вона зареєстрована як Федеральне Національне Культурне Об'єднання Українців в Росії.

– Значить, однак, на відтинку освідомлення і культурної праці українців в Росії таки дещо покращало?

– Так, в останніх двох роках почали створюватися нові осередки українського життя. Якось заявляють про себе різні організації як виразники української спільноти, а я розпочав видавати „Український огляд" – джерело інформації і речник нашого Об'єднання. Ось тут вам перший номер. З уваги на читачів, частина текстів є російською мовою, а частина українською.

– Це дуже цікаво. Питання, однак, чи цей „Огляд" знайде відповідну кількість читачів та відповідних спонзорів.

– Розуміється, це важливі питання. Дальша поява цієї моєї спроби великою мірою залежить від загальної настанови, а вона зараз не надто прихильна. Не можна не відзначити певної стаґнації національних порухів так в Росії, як і в Україні. Особливо тривожить те, що завважуємо в Україні. А при тому ставлення уряду України до діяспорних українців є сьогодні нульове, хоча в Росії зараз живе 4 мільйони 400 тисяч українців. Урядові чинники ясно заявили, що не можуть надати ніякої підтримки культурним чи іншим програмам через брак грошей. Тут і розплянована федеральна програма не знайшла підтримки, і я не можу надіятися на яку-небудь підтримку із видаванням „Українського огляду".

– Саме нам тут треба знати, в який спосіб ви думаєте продовжувати це важливе видання, коли немає на нього ніяких фондів?

– Я ніяк не можу навіть надіятися на яку-небудь допомогу державних чинників України, що перебувають у дуже кризовому стані. Це тепер питання існування, то ж як можна надіятися навіть на поміч держави у цьому, здавалось б, так важливому пропагандивному почині окремого журналу? Росія виділила на пропаганду поза своїми границями чотири мільйони карбованців, а ми?

– Яке, отже, майбутнє вашого видання?

– Я, незважаючи на цю критичну політичну ситуацію, завжди буду практиком. Життя не є святом – ані у вас, ані у нас. Мені, однак, здається, що є багато спільного між діяспорною громадою в Росії і вашою. Тому я хочу доконче встановити між нами інформаційний контакт і він може оживити наш „Український огляд". Треба, отже, думати про конкретну програму, про працю з електронною поштою, про обмін матеріялами. Цей перший номер зроблено завдяки безкорисливій праці, подібно можна робити і дальші номери. Але в УККА є вже відкрите окреме конто для журналу – побачу, який це буде мати наслідок. Вірю, що як ви йдете з добром, то і інші прийдуть з добром. Шукаємо, отже, спільників.

– Бажаю вам зі щирого серця, щоб ви тут у нас таких знайшли. Потреба української культурної праці серед української діяспори в Росії – це дуже і дуже важливе завдання.

Розмову вела **О. Кузьмович**

О. Руденко-Десняк з предсідником УНСоюзу Уляною Дячук.

УКРАЇНЦІ У СВІТОВІЙ НАУЦІ

Знавець українських річок

Дивлюсь на пройдену дорогу,
І гнів і жаль мене пече...
Але у нашу перемогу
Усе ж я вірю гаряче...
Олександер Олесь

Проф. Василь Шендеровський

І жаль мене пече за пройдену дорогу нашої Української Академії наук. В яких тяжких муках вона народжувалася, ставала на ноги. В яких дискусіях великих українців викристалізовувала своє наукове національне спрямування.

Справді, такі визначні вчені Української держави, як Вернадський, Грушевський, Василенко, Кримський, Єфремов, Тимошенко добре усвідомлювали завдання Української Академії наук:

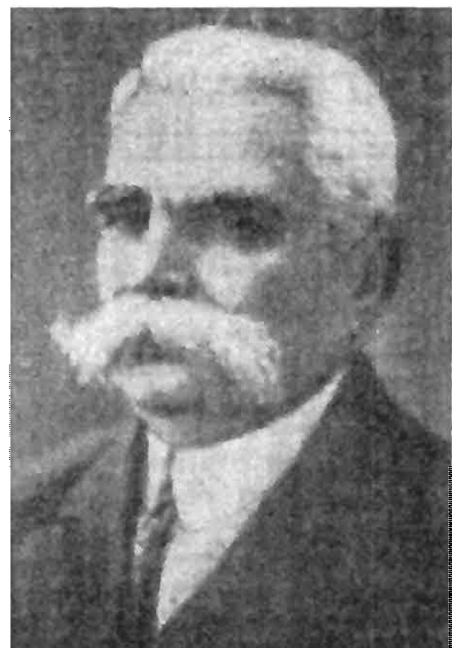
„Українська академія має підносити Українську культуру й вивчувати Україну, збагачувати виробливість України, дбати про все добре для України..."

Сьогодні боляче читати совєтські книги про історію Всеукраїнської Академії наук. Наприклад, у дослідженні В. Терлецького „Академія наук Української РСР, 1919-1969", Київ, 1969 рік, читаємо: „Обрання до ВУАН видатних марксистів-ленінців мало величезне значення для подолання серед певної частини науковців впливу буржуазної ідеології, сприяло озброєнню вчених Академії марксистсько-ленінською методологією".

Це був початок боротьби зі справжніми науковцями, а в 37-му багато вчених, звинувачених у буржуазному націоналізмі, закінчили свій земний шлях на Соловках, у Сандормосі, Биківні... Ця доля не оминула і видатного українського вченого Євгена Оппокова. Це ім'я мало хто знає з науковців, не кажучи вже про широкий загал. Зі статті про Оппокова в „Енциклопедії українознавства" Володимира Кубійовича довідуємося, що основні праці вченого присвячені водності та стокові річок, нагромадженню та витратам вологи в річкових басейнах, використанню водних ресурсів, осушенню боліт. Оппоків – автор понад 400 наукових праць і статей з ділянок гідрології як загальної, так і України. Але де поховано вченого. не зазначено ні в одній з них, хоча в статті, вміщенній в „ЕУ" Володимира Кубійовича написано: „...згинув в добу єжовщини..."

У статті про Оппокова, що вміщена в УРЕ, зазначена лише дата смерти вченого: 1 вересня 1938 року. Ця дата також зазначена і в „ЕУ" Кубійовича. На превеликий жаль, це неправда. В книзі Миколи Роженка та Едіт Богацької „Сосни Биківні свідчать: злочин проти людства", Київ, 1999 рік, на базі слідчих документів Фонду припинених справ архіву КДБ УРСР подано близько 5000 „ворогів народу", розстріляних у Києві та в інших містах і похованих у лісі біля селища Биківня. Серед невинно убієнних знаходимо й ім'я Оппокова Євгена Володимировича: „...Народився на Київщині, працював у ВУАН. Арештований 15.10 за контреволюційну діяльність, засуджений 4.11, розстріляний 11 листопада 1937 року у Києві".

Сьогодні, коли значна частина населення доведена до відчаю і ностальгує за „старими добрими

Євген Оппоків

часами...", коли молоде покоління не знатиме тих умов, в яких жили в Україні протягом радянської доби, пошуки істини таки потрібні.

Ім'я Євгена Оппокова широко відоме за кордоном і незаслужено забуте у нас, – пише про вченого Луговський у статті, надрукованій в „Очерках истории естествознания и техники", 1989, в. 37. Наукова діяльність Оппокова пов'язана з гідрологічними дослідженнями Волині, Чернівгівщини і Полтавщини, він працював над проблемами меліорації Полісся, водопостачання Донбасу. Одним із наслідків гідрологічних досліджень Оппокова було його рівняння водного балансу, відоме в науці як рівняння Пенка-Оппокова.

Альбрехт Пенк був визначним німецьким географом, професором Віденського і Берлінського університетів, дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка, одним із перших географів, що визнавав Україну як окрему „природну і національно-політичну одиницю". Учнем Пенка був академік Степан Рудницький, основоположник географії України.

Євген Оппоків народився 1 лютого 1869 року в селі Руда, тепер у складі с. Шамраївки, Сквирського району Київської области. Початкову освіту здобув вдома. З 1878 по 1886 рік навчався в Київській гімназії, яку закінчив із золотою медалею. Цього ж року він поступає на фізико-математичний факультет Київського університету. Після закінчення першого курсу залишає його і поступає в Петербурзький технологічний інститут і закінчує 1892 року, отримавши спеціяльність – інженер-технолог. Його практика перед закінченням інституту була пов'язана з гідрологічними дослідженнями, які провадила Західня експедиція Міністерства землеробства з очищення боліт. Це і визначило його подальшу наукову професію. З 1894 року він працює інженером-технологом з осушення Полісся, з 1902 по 1912 рік керує гідротехнічними роботами в Мінській губернії.

Цей період його наукової і практичної діяльности був досить

(Закінчення на стор. 17)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

„Мусимо мати власний правопис"

З цікавістю прочитав у „Свободі" (ч. 17 від 27 квітня 2001 р.) сторінки, присвячені мовній та правописній ситуації в Україні. Є поміж тих матеріялів і моя стаття „Правопис: хто проти?". Не маючи нічого проти цієї публікації, хотів би, однак, висловити деякі міркування з приводу її передруку. В Україні її вперше опубліковано в газеті „Україна молода" (01.02.2001 р.) за нині чинним правописом (бо инакше в нашій пресі поки що не друкують). У „Свободі" ортографію дещо підправлено, але не послідовно. А ще залишено й помилки, припущені в „Україні молодій": *давньогрецька* (треба **давньоримська**) богиня *Фавна; Лазар* (треба **Наум**) Каганович, бо йдеться не про партійного діяча Лазаря, а про менш відомого мовознавця – „інтернаціоналіста Наума Кагановича. Я писав не про *філософічну*, а про **філологічну** некомпетентність академіка П. Толочка.

Та взятися за перо мене змусила публікація в згаданому числі „Свободи", в якій подано вельми сумнівні версії щодо відтворення в нашій мові звуків, позначуваних літерами **ph** і **th** в инших европейських мовах. З одного боку, наведено відомий факт, що звук **ф** (**ph**) „у слов'янських мовах не рідний", а трохи далі раптом читаємо, начебто українці міцно оберігають традиції рідної мови і „грецьку тету передають споконвічному – найчастіше як **ф**, а не по-римському через **t**".

Насамперед, слід відзначити, що ні українці, ні будь-який народ Европи звуки **ph** (**Ф**) не відтворювали й не відтворюють як **т**. Тут маємо справу з **ф**, який наші предки спочатку заступали иншими звуками, тому й кажемо **П**илип, ка**п**тан, кар**т**опля, к**в**асоля, х**в**іртка, Тро**х**им, але згодом засвоїли – теле**ф**он, **ф**ілософія, **ф**онетика (пор. анг. tele**ph**one, **ph**iloso**ph**y, **ph**onetics). А ось грецьку тету **th** всі европейці крім росіян, чітко відрізняють від **ф** (**ph**). Наприклад, англ. *philanthrop* укр. **філантропія**. Ми також цей звук здебільшого передаємо через **т**: антологія, астма, бібліотека, гіацинт, естетика, етил, катет, лабіринт, математика, метод, нафта, ортопедія, патетика, театр, теорія, Лета, Прометей, Тесей, туя тощо. Пишемо инколи й **ф**: орфографія (пор. ортофонія), пафос (пор. патетика), Парфенон (пор. партеногенез). Столицю Греції ні самі греки, ні будь-хто, крім знову ж таки росіян, **Афінами** не називаються. Згадаймо, що писав відомий український поет і перекладач Володимир Самійленко: „Треба писати **Атени**, а не Афіни, бібліотека, а не вівліофіка, як колись писали росіяни". Цей звук за всіма українськими правописами відтворювали через **т**, а „фекання" нам накинули в ході більшовицької діяльности, спрямованої на зближення мов народів колишнього Радянського Союзу. Можна навести чимало прикладів: „С. Петлюра. Українські катедри і український пролетаріят" – газета „Слово", К., 1907 р.; „Пливе етер, струмує вітер, Джерела б'ють нових поем" (П. Тичина); „Роса, і теплий грім, і шепіт віт, І людська творчість споруджає міт" (М. Зеров).

Після 1933 року, всупереч заборонам, митці українського слова й далі писали й пишуть **т** на місці **th**: „Вкраїнських брам рясне гілля З вільготними акантами Коринту" (М. Бажан); „Я подивився вдруге. Він мене зробив Дніпром, чи то пак Бористеном" (І. Драч); „Так ніби вперше аж тепер Побачив синє море в плесі, І гори хмар на піднебессі, І світу голубий етер" (Д. Павличко). Маємо **Т**адея (а не **Ф**адея) Рильського, Агатангела (не Агафангела) Кримського, Агату (а не Агафу) Турчинську. Знаний перекладач „Іліяди" й „Одисеї" Микола Хомичевський узяв собі псевдонім Борис **Т**ен (а не **Ф**ен). Поміж українців були поширені імена Мар**т**а, **Т**екля, **Т**одось. Мар**ф**ами, **Ф**еклами й **Ф**еодосіями їх записували попи Московської православної церкви. Український мовознавець-поліглот Андрій Білецький має працю з ономастики „Бористенес-Данаприс-Дніпро". Сучасний український культуролог Вадим Скуратівський, узявши слово в теперішній суперечці про нововведення до „Українського правопису", пише: „Якщо катедра, то класичної філології й загального мовознавства А. О. Білецького, а якщо кафедра, то історії КПРС, де за одне слово катедра могли вбити" (газета „Столичнє новості", 2001 р., ч. 4). У сучасній Україні виходить часопис „Бористен".

Посилання на Івана Огієнка так само не свідчить на користь **ф** в словах із **th**, бо наш видатний мовознавець і теолог у перекладах „Біблії" вживав Гетсиманський, Голгота, коринтяни. І не лише в „Біблії". Читаймо: „Усе життя служи народу, Усе життя – не бійсь Голготи, Добудь йому святу свободу, І не спиняй у цім роботи; Перебуваючи в Швейцарії, я сумував за Україною і вилив свою душу в поемі „На Голготі" (І. Огієнко). Тож пропозиція укладачів проєкту найголовнішої редакції „Українського правопису" відтворювати **th** відповідно до звучання цієї фонеми в грецькій мові є досить обґрунтованою.

Слід позбутися недоречностей на кшталт ритм – арифметика, ортогональний – орфоепічний та ин. Не пишімо й не вимовляймо в запозичених словах **ф** там, де його немає в мові-оригіналі. Досить бездумно наслідувати вади російського правопису. Мусимо мати власний.

Олександер Пономарів,
професор Київського національного університету імени Тараса Шевченка, академік АН Вищої школи України
(збережено мову оригіналу)

Заява Світового Християнського Конґресу з приводу плянованого приїзду в Україну Святішого Отця Папи Івана Павла II

Ми, представники мирянських організацій Української Греко-Католицької Церкви, згромаджених у Світовий Християнський Конґрес, з великою радістю сприйняли офіційні повідомлення з Києва і Ватикану про можливий приїзд в Україну в червні 2001 року Святішого Отця Папи Івана Павла II. Ми вітаємо цю історичну домовленість між державним керівництвом України і Апостольською Столицею, яка відкриває шлях наступникові св. Апостола Петра на нашу Батьківщину, і розцінюємо її як знаковий акт у багатовіковій історії київсько-римських церковних взаємин. Якщо з ласки Всевишнього Бога ця візита стане реальністю, то це буде воістину історична подія не тільки в церковній і політичній історії сучасної України, але й у світовому християнстві, яке так драматично поділене на православний Схід і католицький Захід.

Ми вбачаємо знак Божого Провидіння в тому, що 263-ій наступник престолу св. Петра в Римі ступить на Київські гори вперше після того, як їх майже дві тисячі років тому благословив рідний брат Апостола Петра – Апостол Андрій Первозваний.

Знаком Провидіння вважаємо і те, що очікувана візита Святішого Отця на береги Дніпра відбудеться рівно через тисяча дев'ятсот років, як південні землі сучасної України освятив своєю присутністю і жертвою четвертий з черги єпископ Риму Папа св. Климентій, на мощах якого був зведений перший катедральний собор – Десятинна церква.

Символічно також, що візита Папи Івана Павла II в Україну відбудеться в десяту річницю відродження Української держави, яке не тільки кардинально змінило політичну мапу Европи, але й відкрило широкі можливості для діялогу й співпраці між християнами Сходу і Заходу.

Історичний шанс, який нам, українцям, дає майбутня візита Папи на береги Дніпра, не сміємо змарнувати! Але щоб пляновий приїзд Римського Архиєрея в Україну став справді історичним, він, на нашу думку, повинен супроводжуватися неординарними актами й справді історичними рішеннями.

Передусім бажаємо, щоб наступник Апостола Петра визнав патріярший устрій Української Греко-Католицької Церкви. Ми переконані, що перебування Папи Римського на українській землі є унікальною нагодою для проголошення Києво-Галицького Патріярхату. Виходимо з того, що Папа Іван Павло II неодноразово визнавав, що Церква українських католиків упродовж століть виявляла велику вірність Апостольській Столиці. То ж отримання нею з його рук статусу Патріяршої було б найвищою нагородою за цю її вірність.

Вважаємо також, що візита Святішого Отця в Україну – це найбільш вдалий момент для юридичного відновлення греко-католицької Київської Митрополії. Це має для нас принципове значення, бо воно органічно в'яжеться з поширенням канонічної території УГКЦ на всі землі сучасної Української держави.

Чекаємо від Святішого Отця і позитивного вирішення статусу Мукачівської Греко-католицької епархії, яка всупереч усім канонам Католицької Церкви штучно відірвана від матірної Києво-Галицької митрополії й управляється безпосередньо з Риму. Більше того, до останнього часу в офіційних ватиканських документах, що стосуються закарпатських українців, фігурують анахронізми на зразок „русини", „рутенці", що є неприпустимими з точки зору перспективи українсько-ватиканських церковних і політичних взаємин. Незаперечним історичним фактом є те, що греко-католицькі спільноти Польщі, Словаччини, Угорщини та Югославії, як і греко-католики України, ведуть свій родовід з Київської церковної традиції і є духовними нащадками Берестейської Унії.

Маємо в Бозі надію, що у процесі своєї візити на українську землю Святіший Отець беатифікує перший список новомучеників і подвижників нашої Церкви, чим невтралізує некоректний вчинок тих ватиканських чиновників, які на минулорічних урочистостях в Римі з нагоди вшанування новомучеників різних націй не допустили до голосу українських греко-католиків і жодним словом не згадали про найбільшу мученицю XX століття – Українську Греко-Католицьку Церкву.

Викладені нами міркування та сподівання у зв'язку з плянованим приїздом Святішого Отця Папи Івана Павла II в Україну мають загальний характер і є радше щирими побажаннями, ніж ультимативними вимогами. Ми усвідомлюємо, що успішне вирішення порушених нами проблем залежить не тільки від доброї волі Святішого Отця і ватиканських чинників, але й від позиції греко-католицького єпископату. Сподіваємося, що наші Владики зуміють використати приїзд Папи в Україну для добра Греко-Католицької Церкви, продовжуючи великі діла Слуги Божого Андрея Шептицького та Ісповідника Віри Йосифа Сліпого.

Від візити Святішого Отця Папи Івана Папи Івана Павла II в Україну ми очікуємо не тільки позитивних результатів для УГКЦ та її вірних, але й для вирішення церковних проблем загальноукраїнського характеру. Сподіваємося, що очікуваний приїзд Папи Римського в Україну внесе корективи в східню політику Ватикану – в бік започаткування діялогу з Києвом. У новій геополітичній ситуації, яка склалася на Сході Европи після проголошення незалежности України, відчутно зросла роль Києва як зв'язуючої ланки між двома центрами світового християнства – Римом і Константинополем. За умов, коли Московський Патріярхат блькоує сучасний екуменічний процес, Київ міг би відіграти ролю нейтралізуючого чинника цієї деструктивної політики „Третього Риму" і реально прислужитися зближенню християнського Сходу і Заходу. Але для цього ватиканським колам слід відкинути упереджене ставлення до тих українських православних церков, які розірвали

(Закінчення на стор. 12)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Концерт Капелі бандуристів

ПАРМА. – 5 травня Капеля бандуристів ім. Тараса Шевченка виступила з концертом в римо-католицькій церкві Святої Родини. Ще в давнину, під впливом болгар і греків, Україна витворила своєрідну релігійну музику, яку пізніше удосконалили й розвинули талановиті українські композитори М. Максим Березовський, Артем Ведель, Дмитро Бортнянський та інші, а пізніше – Михайло Вербицький, Микола Лисенко. Найкращі твори цих знаменитих музик незмінно присутні в репертуарі капелі. З ними вона здійснила ряд успішних гастролей в США, Канаді, а також в Україні, Европі та Австралії. Тепер керує капелею д-р Олег Махлай. Вона нараховує 55 бандуристів і співаків.

В першій частині концерту відспівано „Христос Воскрес", „Достойно є", „Слава Отцю", „Єдинородний Сину і Слове" – М. Дилецького, „Прийдіте, поклонімось" М. Березовського, „Милість миру" (Київський напів), „Хваліте Господа з небес" – М. Вербицького. В другій, інструментальній частині бандуристи виконали пісні „Весна" (Палєндріна), „Ой вербо, вербо" (Гр. Китастого) та інші. У другій частині концерту прозвучали твори „У царстві Твоїм" (О. Махлая), „Благослови, душе моя, Господа", К. Стеценка, „Під Твою милість" С. Людкевича, „Херувимська пісня" і „Воспойте Господеві" Д. Бортнянського, популярну американську „Емейзінґ ґрейс" Нютона, та кінцеву „Боже Великий, Єдиний" М. Лисенка і О. Кошиця.

Наступного дня, в неділю, 6 травня, Капеля співала до Служби Божої в українському православному соборі св. Володимира в Пармі. Громадськість Великого Клівленду і околиць вдячна капелі бандуристів і її диригентові за духову наснагу, яку залишив по собі сакральний концерт. Невдовзі капеля виїжджає в Україну з концертом, присвяченим 10-ій річниці Незалежности України.

Д-р Володимир Боднар

Товариство сеньйорів – активне

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Українсько-американське Т-во сеньйорів у Філядельфії – це самостійне об'єднання, без будь-яких фінансових ресурсів. Матеріяльна база – це членські вкладки, дохід із деяких імпрез та пожертви українського банку „Певність" і кредитівки „Самопоміч". Один раз у році кредитівка „Самопоміч" гостить сеньйорів щедрим полуденком, за те управа Т-ва і його члени щиро вдячні кредитівці.

Головою Т-ва є д-р Євген Новосад. Як лікар, знає і розуміє проблеми старшого віку. Програму праці Т-ва плянує так, щоб була цікавою, різноманітною, інформативною і корисною старшим людям. Секцію міряння тиску крови веде д-р Юрій Бережницький. На сходинах члени мають змогу послухати цікаві доповіді на теми медичні, суспільні. Для тих, що цікавляться мистецтвом, організуються виїзди до ґалерій і музеїв Вашінґтону і Нью-Йорку. До диспозиції членів є телевізійний і відео апарати. Можна оглядати фільми та відеокасетки із найновіших подій діяспори та України. Два рази у тижні є полуденки, що їх спонзорує і приготовляє Департамент старіння повіту Монгомері, а заряджує Марія Данилів, господарська референтка. Відбуваються весняні і осінні прогулянки, пікніки і т. д. Крім того, є ще багато місця і часу для нових і цікавих занять: гри в карти, бінго та інших.

Без зайвого розголосу, дуже дбайливо працює Суспільна служба Т-ва, що її очолює інж. Олесь Михалюк. Важлива вона тим, що це безпосередній контакт зі самітними, хворими та безпомічними сеньйорами. Два рази у році організується традиційну вже акцію при співучасти Суспільної опіки СУА, а саме Різдвяну вечерю та Великоднє свячене. Приготовані пакунки з традиційними харчами інж. Михалюк з допомогою членів управи та добровольців доставляє до домів цих сеньйорів. Щоб здобути фонди для цього, управа Т-ва влаштовує святкування на „День Подяки". Це святкування поєднує приємне з корисним. Святкування 12 листопада минулого року було дуже успішним. Приготовили його, вкладаючи багато праці, Ірена Стерчо, заступниця голови, та Роксоляна Ґіліцінська, імпрезовий референт. Обід приготувала Іванка Луцишин. Свято відкрив д-р Євген Новосад. Тріо „Голубки" (Г. Ступень, М. Камінська, Н. Петрик та бандуристка Яросевич) збагатило вечір українськими піснями.

21 березня ц. р. відбулися загальні збори Т-ва. Після звітів, дискусії та уділення абсолюторії, перевибрано цілу Управу. Члени управи вдячні за довір'я. Одначе, як кожне товариство, так і Т-во сеньйорів для успішної праці у майбутньому потребує людей з новими думками і ентузіязмом. Все ж таки з усіх проблем старіння, за вийнятком хвороб, найбільш небезпечною є самотність.

В одній зі своїх доповідей інж. Степан Романко каже: „Всі інформації, почування, емоції, які зароджуються в мозку, пересилаються відтак по всьому організмі і викликають фізіологічні реакції організму, в наслідок чого наступає надпродукція специфічних гормонів, які мають вплив на здоров'я людини. Емоції зменшують, в першу чергу, нашу оборонну систему, наш імунітет, а також, як виявляється, є причетними до викликування цілої серії прерізних недуг.

Особливо податливими на цього роду недуги є люди, що переживають самотність. Її треба „лікувати", тобто, шукати способів, як визбуватися її. Добра приязнь є очевидно, найбільш успішним". До цього й прагне Товариство сеньйорів.

Орися Ільницька,
пресова референтка
Управи Товариства

В пам'ять жертв Чорнобиля

Зліва: о. д-р Андрій Онуферко, о. Микола Чурак, о. Кирило Микитюк, д-р Ю. Щербак, о. Максим Лисак, о. д-р Андрій Чировський.

ОТТАВА. – 26 квітня в Українському католицькому Соборі св. Івана Хрестителя о. Кирило Микитюк, о. Микола Чурак, о. Максим Лисак, о. д-р Андрій Чировський і о. д-р Андрій Онуферко відправили екуменічний Молебень за душі жертв Чорнобиля. У ньому брали участь дипломати з амбасадором Юрієм Щербаком і його дружиною Марією, молодь і провід Пластової станиці, українська громада та гості, між якими був президент централі Конґресу Українців Канади Євген Чолій з Монреалю. Присутні молилися зі свічками, що їх виготовила Централя Канадського Фонду допомоги Дітям Чорнобиля. Окрему молитву ним написану виголосив амбасадор України д-р Юрій Щербак. До пластунів звернувся з промовою пл. сен. о. д-р Андрій Онуферко. Він попросив усіх засвітити чорнобильські свічки, пояснив їх значення.

Міністер Геді Фрай звернулася до присутніх з вітальним листом. Про Чорнобильську трагедію говорив 26 квітня у канадському парляменті член парляменту ліберал Ден Мак Теkві.

Юлія Войчишин

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 21 квітня зійшлися українці в Освітньо-Культурному Центрі, щоб пом'янути жертви Чорнобиля. Відзначення 15-ої річниці лиха організував місцевий Відділ УККА, Український Освітньо-Культурний Центр і Відділ УКРади Філядельфії.

Після того, як голова Відділу УККА Ігор Кушнір коротко подав програму вечора, Архиєпископ Стефан Сорока, Митрополит УКЦ в Америці, відкрив свято молитвою за душі тих, що загинули у Чорнобилі, і за тих, що постраждали і далі страждають від цієї страшної біди.

Після молитви дитячий хор УМІ під диригентурою Лесі Рудої-Пенкальської зворушив серця присутніх трьома піснями на два голоси: „Чом, земле моя", „Боже, на землю нашу поглянь" і „О, Україно". Дві доповіді, українською і англійською мовами, виголосив голова Централі УККА та директор УНІС Михайло Савків-мол.

Хор „Думка" з Нью-Йорку у своїй програмі мав прекрасні Богослужебні пісні. Акомпаніяторка Лариса Гуткевич грала вступи до пісень або подавала акорди.

Протоієрей о. Михайло Цюман, парох УАПЦ Покрови Пресвятої Богородиці у Філядельфії, закрив свято молитвою.

Богдан Тодорів

Вшанували пам'ять проф. І. Мірчука

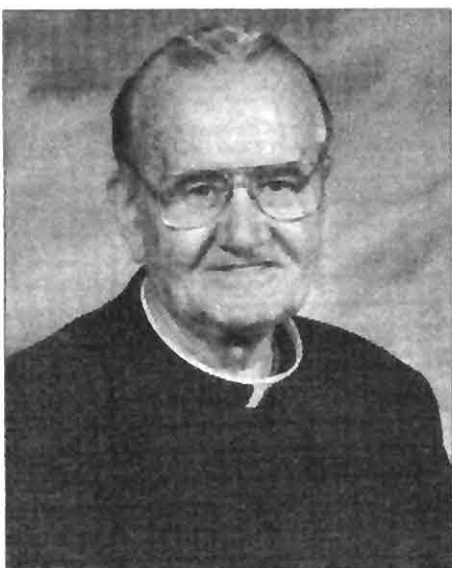
МЮНХЕН. – 2 травня Український Вільний Університет вшанував пам'ять професора Івана Мірчука у 40-ліття його відходу у вічність. Апостольський Екзарх Німеччини і Скандинавії Владика Петро Крик, в сослуженні о. ген. вікарія Мирона Мольчка і диякона д-ра М. Шафовала, відслужив на цвинтарі Гайдгавзен, біля костела св. Івана Хрестителя, Панахиду за спокій душі св. п. проф. Мірчука. Докторанти УВУ Юрій Сахаров і Роман Яремко поклали вінець на могилу покійного ректора УВУ. Владика Петро виголосив коротку проповідь, а 91-літній Рудольф Ваґнер, колишній студент проф. Мірчука, згадав професора щирим словом.

На вечорі, присвяченому пам'яті проф. І. Мірчука, ректор УВУ проф. Леонід Рудницький говорив про науковий вклад проф. Мірчука в дослідження української духовости, зокрема взаємин українсько-слов'янського та західньоевропейського мислення. Він очолював Український Науковий Інститут у Берліні, викладав у Господарській академії, в Берлінському університеті, був членом НТШ, Баварської Академії наук та кураторії Східньоевропейського Інституту в Мюнхені, активно допомагав виховувати нові покоління науковців. Життя вченого було тісно пов'язане з УВУ: 11 років він був ректором УВУ в Мюнхені. Своїм професійним і вимогливим підходом підвищив престиж університету у німецькому академічному світі. Виступили студент з України Андрій Довганюк, канцлер УВУ Микола Шафовал, доцент д-р Микола Вінтоняк, який на прикладі власного повоєнного студентського життя представив риси характеру професора, який допомагав студентам.

Донька покійного ректора професора І. Мірчука, проф. Мірчук-Ратич, відкрила виставку, що її підготовили мгр. Іванка Ребет та директор бібліотеки УВУ Мирослав Фіцак.

Пресова служба УВУ

50 років священства о. Ярослава Свищука

о. Ярослав Свищук

ЧИКАҐО. – Цього року звершується 50-ліття священства і 80-ліття життя о. мітрата Ярослава Свищука. Архипресвітер Ярослав Свищук, син Івана і Софії (з дому Чесник)-Свищуків народився 12 грудня 1921 року в селі Зелена, Надвірнянського району. Богословські студії розпочав в 1942–43 навчальному році у Львові в Богословській академії під керівництвом майбутнього Патріярха Йосифа Сліпого. З наближенням большевицької навали, він з родиною в 1944 році поїхав на Захід.

В Німеччині продовжує теологічні студії у Богословській академії в Патерні (Вестфалія), а в 1949 році переїжджає до США, де в 1951 році закінчує студії в Католицькому університеті у Вашінґтоні, Д.К. Свячення приймає з рук тодішнього Архиєпископа Константина Богачевського у Філядельфії 18 червня 1951 року.

Першим місцем душпастирської діяльности архипресвітера Ярослава Свищука було місто Ст. Джозеф, Мізурі, де він був співслужителем о. Дмитра Блажейовського. Там перебував півтора року, а в 1952 році був перенесений парохом до Омаги, в Небрасці. Тут розгортає бурхливу діяльність: будує церкву, Народний дім та місійну церкву в Лінкольні, Небраска. За його душпастирства там постали церковні братства: Св. Імені, Апостольство молитви, Братство молоді, Вівтарна дружина і Асоціяція українців католиків.

Літом 1962 року церковна влада переводить о. Ярослава Свищука до катедри св. Миколая в Чикаго, співслужителем пароха. Тут о. Свищук повністю розгортає свої вроджені організаційні здібності, організує відділ преси дієцезії св. Миколая, а в 1965 році – дієцезальний друкований орган „Нову Зорю", одержавши від Єпископа Ґабра призначення на головного редактора.

В 1972 році він створює в Назареті, на Святій землі, місійну станицю, а роком пізніше створює станицю в Наксі, Індіяна. В місійному апостоляті о. Ярослав Свищук збудував релігійний музей, збагативши його унікальними церковними експонатами. Щоліта там переводиться таборування вівтарних хлопців і дівчат з парафій.

Характерна прикмета о. Ярослава Свищука – глибока відданість харитативним принципам, які він успадкував від своєї матері Софії. Він завжди готовий служити і допомагати кожному. Його характерові притаманна виключна скромність і уникнення всяких почестей і вивищень. Для прикладу, він у 1968 році отримав титул шамбеляна, в 1975 році – прелата, а в 1982 році – архипресвітера. Але в 1982 році він відмовився від усіх титулів, залишивши собі титул отцямонаха – місіонера.

У вересні 1983 року о. Я. Свищук виїхав до монастиря оо. Студитів в Римі, відтак їде на кілька років до Назарету. Там працює серед арабських дітей продовж трьох років. З огляду на стан здоров'я він вертається до Америки, а вже в 1989 році виїжджає на місійну працю до Арґентини, де працює в провінціях Корєнтес і Ель-Кольорадо продовж трьох років.

Коли постала вільна Україна, о. Ярослав переїхав в Україну, щоб там проповідувати Боже слово для наших людей. Прибувши в Україну, він поселився в родинному селі Дора-Яремче, де його батько був директором школи та де він прожив молоді літа. Там о. Ярослав розвинув широку діяльність. Одержавши від одної родини площу, він побудував в 1995 році Катехичний центр, де поселились сестри св. Вінкентія. Вони провадять там місійну працю серед українських сиріт та убогих дітей. В Товстому Долі біля Дори о. Ярослав побудував церкву і монастир для Місійного згромадження св. Андрея, куди переносить Музей ім. Митрополита Андрея. Його відвідують тисячі туристів. Ці забудовання були посвячені в 1990 році Владикою Павлом Василиком та Митрополитом Іваном Мартиняком з Перемишля.

Продовж шести років перебування на Україні о. Ярослав провів 36 місій на заході та сході України, вчив місіонологію та екуменізм в Духовній семінарії в Івано-Франківську. Після п'ятилітнього навчання в семінарії о. Ярослав повернувся в Чикаго і в 1998 році був номінований Владикою Михайлом Вівчарем ректором катедри св. Отця Николая.

Отець Я. Свищук особливо багато прислужився для розвитку екуменічного руху. Він переводив кілька спільних екуменічних панелів з православними і протестанськими українськими священиками і вірними.

Катедра св. Миколая плянує відзначити річниці о. мітрата Ярослава Свищука 9 червня ц. р.

Наталя Чуба,
секретар парафії

Заява Світового...

(Закінчення зі стор. 10)

з Москвою, і нав'язали з ними діялог. При взаємній добрій волі обидвох сторін візита Папи Римського на береги Дніпра могла б закласти тривкі основи для майбутньої співпраці Києва і Риму на ниві міжцерковного порозуміння і зближення. Сміємо твердити, що визнання Римом Греко-Католицького Патріярхату стало б сильним імпульсом для визнання Константинополем автокефального Православного Патріярхату в Києві. Ці два українські патріярхати могли б у майбутньому об'єднатися на плятформі подвійного визнання – Риму і Константинополя і, таким чином, стати мостом єднання між ними. Цим актом була б сповнена воля двох великих київських митрополитів XVII століття – Йосифа Велямина Рутського і Петра Могили, – які бачили перспективу єдности Київської Церкви лише в контексті екуменічного єднання двох вселенських християнських центрів – Римського і Константинопольського. Знаємо, що всюди, де побував Святіший Отець Іван Павло II, залагоджувалися конфлікти, припинялися непорозуміння і вирішувалися наболілі проблеми. Сподіваємося, що так буде і в нас.

Україна чекає дорого Паломника і Духовного Отця Папу Римського. Обіцяємо сприяти успіхові його величного візиту.

З християнською любов'ю,
Іван Паславський, голова Світового Християнського Конгресу в Україні; **Василь Колодчин,** голова Світового Християнського Конгресу у діяспорі; **Михайло Гайковський, Володимир Гаюк,** заступники голови СХК в Україні; **Іван Гречко,** голова Клюбу греко-католицької інтелігенції; **Ганна Мороз,** голова Української Греко-Католицької Спілки ім. Митрополита Андрея Шептицького; **Теодор Гудзяк,** голова організації „Українська Молодь – Христові"; **Ігор Матушевський,** голова Фонду св. Володимира; **Ігор Калинець,** голова Асоціяції українських католицьких письменників; **Стефанія Шабатура,** голова Марійського Товариства „Милосердя"; **Богдан Трояновський,** голова Товариства „Академічна Обнова"; **Богдана Проців,** голова Комітету захисту Християнських пам'яток України; **Ростислав Гнідець,** секретар СХК в Україні

м. Львів, січень 2001 р.

Ця заява була складена у січні 2001 року, одначе її текст узгіднений і переданий до української преси в західній діяспорі у травні ц. р.

Василь Колодчин,
голова, СХК у діяспорі

Американці – про нашу бандуристку

У популярному американському щоденнику „Ді Ґазетт", що виходить у другому за величиною (після Денверу) кольорадському місті Кольорадо Спрингс, появилась стаття під промовистим заголовком: „Українська бандура переносить масу людей в інші часи і місця"... Мова йде про нашу денверську бандуристку Оксану Мошинську, яка вже протягом 14 років щоліта виступає вісім субот і вісім неділь на Кольорадському фестивалі „Ренесанс" („Відродження"), граючи на бандурі українських пісень. На цьому фестивалі буває по 15–20 тисяч осіб кожного року. Стаття-інтерв'ю прикрашена гарною світлиною пані Оксани у вишиваній блюзці з бандурою на колінах. Авторка репортажу докладно описує український музичний інструмент з 57 струнами та процес гри на ньому.

Присутні на фестивалі масово оточують нашу бандуристку, щоб вона їм оповіла якнайдокладніше про її екзотичний інструмент, на якому вона так гарно грає. І тут наша бандуристка не гає часу, виступаючи умілою пропагандисткою української культури, історії і національно-визвольної боротьби нашого народу. Вона розповідає американцям, де розташована Україна, скільки вона натерпілась від окупантів, зокрема російських, проти яких боровся Оксанин батько Володимир Мошинський під час Визвольних змагань. Про бандуру, яка відома в Україні вже від XI сторіччя. Про свій життєвий шлях і поневіряння на ньому – втечу від більшовиків до Австрії, потім до Канади і, нарешті, в 1960 році – до Америки.

Авторка репортажу Брітней Чіу (японка) не жаліє слів похвали на адресу пані Оксани, стверджуючи, що її грою захоплена публіка.

Хоч згаданий репортаж досить великий обсягом, у ньому все ж бракувало однієї важливої деталі – що пані Оксана не тільки відома в Кольорадо бандуристка, а й талановита малярка. Це в її мистецькому оформленні різні святочні картки розкуповують денверські українці перед кожними святами в році або з іншої нагоди. Ті картки видавалися ще в Канаді в 50-их роках, а пізніше в Клівленді, аж до минулого року. В її доробку сотні прекрасних картин – квіти, краєвиди, люди, акварелі, олійними фарбами, текстильні рисунки, оформлення книжкових обкладинок у видавництві М. Денисюка, вітражі для церков в італійській фірмі, ескізи на склі...

Про все це не могла знати репортерка, а сама пані Оксана, через відому усім нам скромність, також промовчала. А тим часом Оксана Мошинська почала вчитися мялярства від свого батька вже у віці 13 років. Пізніше навчалася мистецтву й архітектури в австрійському університеті, у Канаді брала відповідні курси при музеї. До речі, вся родина Мошинських – це мистці, художники-малярі: покійний батько Володимир, Оксана й її брат Юрій Мошинські. Вони мають навіть свою власну галерію в Денвері, в приміщенні якої відбуваються різні українські імпрезисходини. Пані Оксана також активна в денверському відділі Союзу Українок Америки, що є – поза церквами – єдиною українською організацією в Кольорадо.

Іван Овечко,
Аврора, Кольорадо

Україна надала гуманітарну допомогу Якутії

КИЇВ. – 23 травня за дорученням Президента України Леоніда Кучми і відповідно до постанови Кабінету Міністрів було відправлено літак Іл-76 до Якутська з вантажем гуманітарної допомоги, наданою Україною для постраждалих від повені. До літака було завантажено харчові продукти вітчизняного виробництва: хліб, борошно, рис, макарони, цукор, згущене молоко, олію, консерви загальною вагою 28 тонн. На Уралі, в Сибіру та Далекому Сході Росії в 57 населених пунктах у зоні підтоплення знаходиться 4,209 житлових будинків, де мешкає 19 тисяч осіб. Найскладніша повенева ситуація залишається у Республіці Саха (Якутія).

Зелені Свята і наша пам'ять

Згідно з давньою традицією, на Зелені Свята в Україні вшановували пам'ять померлих членів родини, громади і спільноти. У церковних відправах, поминках та походах на кладовища прославляли пам'ять героїв, котрі зложили свої голови у боротьбі за свободу та державність України. Часто ці походи на цвинтарі перетворювалися у патріотичні маніфестації, які жорстоко придушувала окупаційна влада, особливо совєтська. Щойно у вільному світі, на нових поселеннях можна було відновити нашу традицію. По проголошенні державности України повернулася ця традиція і на рідні землі.

Ветерани дивізії „Галичина" по приїзді до Америки заснували Братство „Броди–Лев", котре розпочало акцію допомоги воєнним інвалідам та іншим потерпілим ветеранам Другої світової війни. Згодом Братство перебрало на себе опіку над військовими цвинтарями та могилами поляглих на полях боїв. Ця праця згодом стала головною ціллю діяльности Братства. Як приклад можна згадати перенесення тлінних останків тридцяти дев'яти вояків 1 УД УНА в Італії на новозбудований цвинтар коло „Пассо Деллья Фута" (Фута Пас), в половині дороги між Больонією та Фльоренцією. Умови Братства були такі: усі тридцять дев'ять українських вояків мають бути похоронені, як одна військова частина, а не розкинуті по цвинтарі, прізвища уточнені, і назва військової частини має всюди бути вживана, як „Перша Українська Дивізія Української Національної Армії". Мармуровий пам'ятник, який приготовили українські вояки ще в полоні в Ріміні, з написом „Борцям за Волю України" і тризубом був також перенесений на нове місце спочинку. „Німецький Чорний Хрест" прийняв усі ці вимоги і їх дотримав.

Для збереження традиції, як і для виховних цілей, Братство заплянувало побудову символічної могили-пам'ятника в честь тих, що боролися проти окупантів України. Український Робітничий Союз (тепер Український Братський Союз), подарував площу на своїй оселі „Верховина" в Ґлен-Спеї, а Братство перебрало під свою опіку цю символічну могилу-пам'ятник. Посвячення відбулося 2 червня 1963 року при участі д-ра Степана Витвицького, президента УНР в екзилі, ген. А. Валійського, численного духовенства, організацій молоді, комбатантів і громади. Щороку на могилі-пам'ятнику відправляють Панахиду в пам'ять поляглих героїв. Відвідуючи США, Патріярх Йосиф Сліпий приїхав до Ґлен-Спею і поблагословив могилу-пам'ятник та відправив Панахиду.

В минулих роках Братство видавало журнал „В дні Зелених Свят", в ньому можна було знайти статті таких відомих авторів, як проф. Г. Лужницький, редактор І. Кедрин-Рудницький, письменники В. Барагура і Леся Храплива, о. М. Ваврик, капелян о. Д. Ковалюк. В журналі „В дні Зелених Свят" збереглося багато матеріялу про працю Братства. Це було єдине видання, присвячене пам'яті поляглих, опіці над могилами і допомозі інвалідам, вдовам і сиротам. Журнал появлявся від 1955 до 1975 року і вийшло 15 його чисел.

Одним з найважливіших видань Братства є „Список поляглих вояків 1-ої Української Дивізії УНА та українців інших військових формацій в Другій світовій війні" (упорядкував Євген Шипайло, обкладинка Ореста (Ґоґо) Слупчинського, видання „Броди–Лев", Нью-Йорк, 1992–150 ст. Щоправда, цей список далеко не повний, але він був єдиною можливою спробою записати на підставі доступних джерел і свідчень живих ще вояків наші втрати під час війни.

Після відновлення державности України відкрилися нові можливості для ветеранів дивізії. Створено Галицьке Братство колишніх вояків І-ої Дивізії УНА. Вони розпочали розшуки за тлінними останками поляглих в боях дивізії під Бродами. Деяких можна було ідентифікувати на підставі знайдених медальйонів, звертаючись до відповідних відомств в Німеччині. Галицьке Братство одержало відповідну площу в Ляцькому-Червоному на Золочівщині, недалеко місця прориву дивізії з оточення, де багато полягло від ворожих куль і бомб. Там тепер військовий цвинтар дивізії. Віднайдено і перепоховано сотні тлінних останків поляглих в боях під Бродами, і ці заходи тривають. Окрім того, на цьому цвинтарі стоять пропам'ятні хрести для тих, що впали в бою. Хоч їх і не віднайдено, рідня ставить ці хрести у їхню пам'ять. На цвинтарі побудовано каплицю-церкву, котра в липні 1997 року була посвячена.

За ініціятивою Галицького Братства, Станиці в Дрогобичі, споруджено великий курган-пам'ятник на місці бою під Крутами. Щойно тепер, у вільній Україні, крутянські герої дочекались першого пам'ятника. 29 січня 1998 року там відбулося врочисте перше відзначення 80-ліття цієї битви.

Братство також заопікується могилами наших державних мужів і ветеранів з часів Першої світової війни в Німеччині, а також могилами військовиків Армії УНР у Варшаві в Польщі. 25 червня 1999 року відбулося врочисте відкриття пам'ятника воякам УНР на православному цвинтарі на Волі у Варшаві, у присутності президентів України і Польщі. За словами кореспондента з Варшави, „якби не попередня фінансова допомога Братства „Броди–Лев", то не було б тепер що відкривати".

Під цю пору Братство „Броди–Лев" готується до перенесення тлінних останків президента ЗУНР д-ра Євгена Петрушевича та полк. Дмитра Вітовського і його ад'ютанта з Берліну на Личаківський цвинтар у Львові, на яке голова міста Львова В. Куйбіда дав згоду.

Ці всі вичислені тут заходи були фінансовані Братством „Броди–Лев". Це було можливе завдяки жертвенности нашої громади. Щороку Братство проводить збірки фондів серед наших громад, особливо на Зелені Свята та Різдво.

В Україні належить розшукати ще багато забутих могил, впорядкувати їх. Треба також утримувати існуючі цвинтарі і могили в порядку. Братство „Броди–Лев" мусить далі збирати фонди та продовжувати свою діяльність. Однак ряди членів братства рідшають, і настає час передати цю діяльність у молодші руки. Була б велика шкода, коли б ця організація перестала діяти через вік і відхід у вічність її членів. Братство „Броди–Лев" не є організацією ветеранів, і тому членами можуть бути всі люди доброї волі, чоловіки і жінки.

В часі Зелено-Святочних церковних відправ цього року в наших громадах будуть переведені збірки на опіку над воєнними могилами. Братство „Броди–Лев" звертається зі закликом щедро складати датки на цю ціль. Індивідуальні датки можна теж надсилати почтою на адресу: Brody–Lew, Inc. PO Box 261, Cooper Sta. New York, NY. 10276.

Секретаріят Братства „Броди–Лев"

У справі південно-американського тому ЕУД

БУЕНОС-АЙРЕС. – 24 квітня–3 травня в столиці Арґентини перебували редактори „Енциклопедії української діяспори" Василь і Дарія Маркусі з Чикаґо. Метою поїздки було зрушити з місця справу третього тому ЕУД, який присвячено українській діяспорі в Арґентині. Завдяки добрій волі Ярослава Тракала, гості побували майже у всіх українських середовищах та установах Буенос-Айресу й околиці, склали візиту хворому проф. М. Василикові, нав'язали контакт з головою Української Центральної Репрезентації в Арґентині інж. Юрієм Іваником, провели розмови з парохом греко-католицької парафії о. д-ром Люїсом Глинкою та працівницею єпископської канцелярії Марусею Литвин.

29 квітня ми побували в греко-католицькій катедрі. Колись тут діяла чисельна школа українознавства, філія Українського католицького університету, але тепер ці навчальні установи не діють, а приміщення використовуються як житло для новоприбулих емігрантів з України. Живе там їх понад 120 осіб.

Новоприбулі, а між ними чимало учителів, культурно-освітніх працівників, включаються в життя української громади. Арґентинський уряд має угоду з Україною, на підставі якої можуть приїжджати люди на працю на один рік. Всі вони отримують леґальні візи, і тут немає т. зв. нелеґалів. Але уряд Арґентини не бере на себе відповідальности щодо їх утримання чи пошуку праці. Про це останнє дбають українські організації. Після року дехто повертається в Україну.

2 травня було проведено редакційну нараду з представниками різних організацій та установ. До будинку „Просвіти" прибуло кільканадцять запрошених осіб, яким редактори ЕУД подали інформацію про стан праці над американським томом, розповіли про те, що треба зробити для південно-американського тому. Було оформлено реґіональну групу співробітників ЕУД в Арґентині, яку надалі очолюватиме проф. М. Василик, йому допомагатиме Маруся Литвин, а з громадського боку головним координатором буде інж. Ю. Іваник.

Василь Маркусь,
Чикаґо

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

2 червня – концерт капелі бандуристів з Дітройту в церкві Матері Божої Скорботньої при 3055 Bloor Ave. West, Торонто, о 8-ій год. вечора.

◆

2 червня – Український спортовий клюб в Нью-Йорку запрошує громаду спостерігати змагання з футболу національних збірних команд України і Норвегії у відбірковій грі Чемпіонату світу-2002. Адреса: 122 Second Avenue між 7th and 8th St. Тел.: (212) 475-1340 та 477-0344.

◆

2-3 червня – концерти Софії Ротару в Атлантик-Сіті, Н. Дж. (2 червня – Taj Mahal, о 2-ій і 7-ій год.) і Чикаґо (3 червня – Chicago Theatre, о 7-ій вечора).

◆

3 червня – річні збори Українського Музею в Нью-Йорку (203 Second Ave.). Початок о 2-ій годині.

◆

8 червня – в Українському Мистецько-Літературному Клюбі (136 Second Ave.) в Нью-Йорку – доповідь Левка Майстренка про архітектуру гетьманського періоду (XVII–XVIII століття). Вступ – 7 дол. Початок о 7-ій год. вечора.

◆

8-10 червня – Перша лемківська „Ватра" в США на оселі СУМ А в Еленвілі, Н.Й. Початок у п'ятницю о 9-ій вечора.

◆

9 червня – спортове товариство „Тризуб" проводить 25-ті річні змагання з гольфу в „Limekin Golf Club". Початок о 11:15. Відбудеться бенкет. За довідками звертатися до Юрія Тарасюка телефоном (215) 860-5822.

◆

9 червня – Українська оселя в Лігайтоні проводить 9-ий щорічний козацький річковий сплив на плотах. Довідки: Стефан Білинський, тел.: (215) 656-8521.

◆

9-10 червня – оперета „Хоробрий півник" Богдана Яновського в Українському освітньо-культурному центрі Філядельфії (700 Cedar Rd., Jenkintown). Початок в суботу – о 6-ій вечора, в неділю – о 3-ій год. Тел.: (215) 663-1166.

◆

10 червня – концерт "Увертюра садового штату" камерної оркестри Товариства звукозапису Гайлендпарку на користь Фундації допомоги дітям Чорнобилю, в Об'єднаній методистській церкві (George Street at Livingston Avenue, New Brunswick, NJ). Початок о 4-ій год. Вхід 10 долярів (для дітей і літніх – 5 долярів). Тел.: (732) 227-1087 і 828-7421.

◆

До 13 червня триватиме виставка творів Юрія Химича „Барви і світло" у вашінгтонській „Alla Rogers Gallery" (1054 31 St. NW WDC). Телефон (202) 333-8595.

◆

17 червня – Третій фестиваль дитячої та юнацької творчости у Клівленді, Огайо, присвячений 10-ій річниці незалежности України. Телефони (440) 884-1127 і 886-6662.

◆

Концерти дуету „Мрія" з Перемишля відбудуться впродовж червня у Бафало, Йонкерсі, Еленвілі, на Мангетені і Лонґ-Айленді, Н.Й., у Філядельфії, Бавнд-Бруку, Н. Дж., Балтіморі, Мд. Розклад виступів подано у „Свободі". Тел.: (973) 478-3964, (201) 376-0966.

УКРАЇНА І СВІТ

Відкрито пам'ятник Петрові Сагайдачному

КИЇВ. – У суботу, 19 травня, відкрито пам'ятник на пошану гетьмана України Петра Конашевича-Сагайдачного. Пам'ятник відкрито в присутності гостей зі села Кульчиці, Самбірського району Львівської області, в якому гетьман народився 1570 року в родині православної шляхти. Вихованець Острозької академії, Петро Сагайдачний з початку 1600-их років перебував на Січі, брав активну участь в боях проти турків і татар. Поранений у відомій битві під Хотином, гетьман Сагайдачний помер 20 квітня 1622 року в Києві і похований в Києво-Братському монастирі. На похоронах ректор київської Братської школи Касіян Сакович виголосив знаменитий панегірик: „Вірш на жалостний погреб зацного рицаря Петра Конашевича-Сагайдачного". Все своє майно гетьман Сагайдачний записав на культурні й церковні цілі.

Величний бронзовий пам'ятник Гетьманові Сагайдачному встановлено на Контрактовій площі в центрі київського Подолу, в кінці вулиці Сагайдачного, навпроти Києво-Могилянської академії. Пам'ятник споруджено за підтримкою київської Міської ради й державної адміністрації Подільського району. Конструктори пам'ятника: архітектори М. Жариков, Р. Кухаренко; скульптори В. Швецов, Е. Кунцевич; співучасники скульптори Б. Крилов, О. Сидорук; архітектор Я. Лосицький; мистецька спілка „Художник" та акціонерне товариство „Агро". Кошти, подаровані підприємствами, приватними особами і мешканцями села Кульчиці.

Р. Ф.

Засіб, щоб діти ставали народом

КИЇВ. – Українські освітяни підсумовують результати першого Міжнародного конкурсу знавців рідної мови. Понад двісті тисяч дітей, понад дванадцять тисяч шкіл взяли участь у першому турнірі.

Як розпочався цей конкурс? Що уможливило його проведення і такі високі нагороди для переможців? Адже учні старшої вікової групи одержали за перші місця по 7 тисяч гривень, середньої – 6, молодшої – 5 і 4. Загалом же весь фонд нагород конкурсу становив понад 200 тисяч гривень. Окрім того, добродійники взяли на себе проїзд і харчування школярів, оплату груп, які складали завдання й перевіряли письмові праці учасників конкурсу.

Ідея конкурсу належить визначному українському меценатові з Канади, засновникові Ліги українських меценатів Петрові Яцику. На зборах Ліги він сказав, що сьогодні поміж українцями забагато нарікань на мовну ситуацію в державі, але нарікannями й плачами справі не зарадимо. Незважаючи на всі труднощі, за своєю маштабністю й популярністю цей турнір з української мови перевершив усі наші сподівання.

Освітня фундація Петра Яцика забезпечила головні фонди для всього конкурсу. Виконавчий директор, доктор славістики Марко Роберт Стех передав до Ліги меценатів списки добродійників із Північної Америки, які встановили премії для учасників мовного турніру. Цих людей дуже багато. Списки вже публікувалися на сторінках українських газет. Кілька десятків меценатів пожертвували помітні суми для конкурсу.

Ось що сказали про конкурс обізнані з цією справою люди:

Павло Клименко, голова Товариства українців Тюменської области Росії „Єдина родина":

„Ініціятива Петра Яцика і Ліги українських меценатів дає нам просто унікальний шанс – згрупувати всі українські сили й робити винятково важливу національну справу. Конкурс з української мови – це значно більше, ніж просто конкурс. Це – нагода консолідації і націєтворчого діяння."

Проф. Джеймс Мейс, Київ:

„Справа не в тому, що українська чимось краща чи гірша, аніж польська, російська чи будь-яка інша мова. Йдеться про те, що державі необхідне таке суспільство, яке відчувало б себе володарем мови, іншими словами, це – створення політичної нації. Держави без нації дуже рідко бувають сильними та стабільними. Йдеться про те, що Україну необхідно зробити українською, так само, як Франція є французькою, Чехія – чеською, а Ірляндія – ірляндською...

Надання школярам шансу принести додому конверт з декількома сотнями чи навіть тисячами гривень за знання української мови – це означає, що ця мова більше не є чимось другорядним. Це те, що я називаю формуванням нації. Цього разу кожен переможець отримав також і книги, і поміж тих бібліотечок, які подаровано всім учням і вчителям, є й роман „Андрій Первозваний", що його написала Наталя Дзюбенко, моя дружина. А наступного року для переможців буде ще одна нагорода – мого імени."

Такі конкурси в Україні, залучаючи до участи в їхньому проведенні найширшу патріотичну громадськість України й діяспори, треба зробити щорічним національним марафоном, який увійде в наше життя своєрідним оглядом юних українських сил. І подужаємо ми це робити тільки всією громадою, якщо кожен із нас скаже собі: без мене ця справа не повинна відбуватися, я повинен узяти в ній участь, заснована мною нагорода для юного знавця української мови – це інвестиція у майбутнє нації.

Володимир Загорій,
президент Ліги українських меценатів,
Михайло Слабошпицький,
виконавчий директор Ліги

Пам'ятник воякам армії УНР в Люблині

Однією з українських некрополій в Польщі, де поховані колишні вояки армії Української Народної Республіки, котрі після невдачі Визвольних змагань поселились на чужині, є православне кладовище при вул. Липовій в Люблині. Вже два роки тому Товариство догляду за могилами українських вояків у Люблині виступило з ініціятивою спорудити тут пам'ятник на честь борців за волю України. Тепер цей задум може стати дійсністю.

На Люблинському кладовищі збереглося кільканадцять могил вояків армії УНР. Десятиліттями доглядала їх місцева українська громада, а минулого року при підтримці властей міста започатковано реставрацію могил. Для повнішого вшанування всіх борців за волю України, котрі в міжвоєнний час жили в Люблині та околицях, а місця поховання котрих не завжди відомі, вирішено поставити пам'ятник.

Наріжний камінь під його будову покладено 29 жовтня 2000 року – два дні після історичної візити до Люблину прем'єр-міністра України Віктора Ющенка. Підтримку для будови пам'ятника подають влада міста Люблина, Посольство України в Польщі, православний Архиєпископ Люблинський і Холмський.Матиме це символічний вимір, оскільки у травні цього року минула 75-та річниця смерті Головного Отамана Симона Петлюри.

Цей пам'ятник, спільно споруджений поляками та українцями, буде також знаком українсько-польської співпраці на порозі XXI століття. До всіх, хто хоче підтримати наш задум вшанування борців за волю України, звертаємось з закликом вносити пожертви на будову пам'ятника на честь вояків армії УНР в Люблині. Вимагає це немалих коштів, які не під силу нечисленній українській громаді Люблина. Кожна, навіть найменша пожертва допоможе нам у цьому ділі – збереженні історичної пам'яті нашого народу.

Пожертви можна надсилати на банківський рахунок Товариства: Wschodni Bank Cukrownictwa, I Oddział w Lublinie, nr. 146011181-27016-510293-01; Towarzystwo opieki nad grobami żolnierzy ukraińskich w Lublinie.

Списки жертводавців будуть опубліковані на сторінках української преси. Просимо також ділитися з нами інформаціями, що стосуються історії люблинських могил вояків армії УНР і похованих там людей.

Кореспонденційна адреса: Towarzystwo opieki nad grobami żolnierzy ukraińskich w Lublinie, 20-049 Lublin, Al. Raclawickie, 33/62, E-mail: ukrainians.lublin@poczta.wp.pl. Internet:http://free.ngo.pl/ukrainians.lublin.

Д-р Григорій Купріянович,
голова Товариства догляду
за могилами українських вояків

Нова монета „Добро - дітям"

КИЇВ. – Національний банк України 24 травня впровадив в обіг пам'ятну монету „Добро - дітям" номіналом 2 гривні, присвячену Дню захисту дітей. На лицьовому боці монети зображено гніздо з трьома пташенятами в обрамленні орнаменту з рослин та птахів. На зворотному боці монети – постаті хлопчика й дівчинки і стрічка з написом „Добро – дітям".

Український скрипаль – у фіналі конкурсу

КИЇВ. – Український скрипаль Олег Касків вийшов у фінал найпрестижнішого у Бельгії Міжнародного конкурсу імені королеви Єлизавети. 24 травня він успішно виступив у Палаці мистецтв Брюсселю у фінальному концерті разом з 11 конкурсантами з Латвії, Китаю, Кореї, США та інших країн. Українські музиканти виходять у фінал цього конкурсу вже третій рік поспіль.

Український Вільний Університет: які вчителі – таке майбутнє

Український Вільний Університет у Мюнхені вже більше тридцяти років працює над вдосконаленням українських учителів світу, влаштовуючи для них окреме навчання, курси, конференції, вишколи. У 1988 році Сенат УВУ створив Педагогічний інститут УВУ, який провадить двосесійну вчительську програму. В ній дотепер взяло участь майже 300 учителів з 21 країни, а від проголошення незалежности – з усіх областей України і Криму.

Учасники сесій Педагогічного інституту часто висловлюють на сторінках місцевих часописів та в листах признання для викладачів і вдячність для Фундації УВУ в Нью-Йорку, які надають їм стипендії і допомогу. Ось деякі з подяк:

„Дуже задоволена, що пощастило навчатися в Педагогічному інституті УВУ і вдячна всім людям, які пожертвами допомогли мені здійснити цю мрію".

В. Уманець, Вінницька область.

„Липневий Мюнхен зібрав українців з різних куточків світу, аби вони подбали про українську освіту, внесли у вивчення рідної літератури, мови та історії новизну власного бачення та іскру творчости".

Л. Теутул, Чернівці.

„Найголовніше, що ми мали змогу ознайомитися з демократичною загальноевропейською методикою навчання і виховання. Ці знання потрібні особливо нам, учителям зі сходу України, яким досі доводиться працювати в совєтських за змістом навчання і виховання у школах".

І. Завгородній, Донецьк.

„Не віриться, що це було зі мною. Дякую Вам за можливість відчути себе хоч на один місяць людиною. Становище українських учителів гірше, ніж можна собі уявити".

І. Шемет, Луганськ.

З проголошенням незалежности Педагогічний інститут УВУ впровадив нову форму спілкування з учителями України, а саме – проведено вже 10 виїзних сесій у 14 національних, державних, педагогічних університетах та інститутах післядипломної освіти, вдосконалення учителів, науково-методичних інститутах у Києві, Львові, Луганську, Чернівцях, Тернополі, Дрогобичі, Івано-Франківську.

У виїздних сесіях брали участь мґр. М. Вербова-Онух, проф. А. Животенко-Піанкова, проф. О. Кісілевська-Ткач, проф. В. Косик і д-р І. Шумська-Мороз, які провели заняття з двома тисячами учителів. Майже всі кошти переїздів і побуту викладачі покривають самі і чисельно роздають свої педагогічні видання.

В обласній газеті вчителька О. Романова з Херсонської области писала: „Захоплюючими були лекції професора історії Володимира Косика. Слухаючи їх, ми усвідомили, що історія – не лише хронологія, а ще й пам'ять народу. Український народ – частина людства. Тому ми мусимо пам'ятати гіркі і трагічні сторінки нашої історії, дбати про свої звичаї, народні обряди, свято оберігати їх".

Діяльність Педагогічного інституту УВУ у формі виїзних сесій в Україну. мало відома ширшому громадянству в діяспорі, але заслуговує на зрозуміння і підтримку.

Леся Ткач,
Мейплвуд, Н. Дж.

Учасники сесії в Чернівецькій області біля пам'ятника поетові Дмитрові Загулу.

Викладачі виїзної сесії Педагогічного інституту УВУ в Україні восени 2000 року у Києві .

Яку Церкву...

(Закінчення зі стор. 7)

мову в латинській літургіці. Користується вона широкою моральною та матеріяльною підтримкою з боку Заходу і диспонує можливістю значної гуманітарної допомоги.

До котрої з двох Українських католицьких Церков приїде от-от Римський архиєрей? Очевидно, до обох. Представник Міністерства закордонних справ України Сергій Бороденков на зустрічі з журналістами „не приховував, що візита матиме велике релігійне значення для віруючих Римо-Католицької та Греко-Католицької Церков".

Київський кореспондент варшавського часопису „Наше Слово" Мирослав Левицький, „поцікавився у Сергія Бороденкова, чому саме в такій послідовності були названі церкви, коли Римо-Католицька Церква в Україні за чисельністю є сім разів меншою від Греко-Католицької. Окрім цього, саме Україна є матірною землею Греко-Католицької Церкви!... На жаль, дипломат не зумів пояснити цієї проблеми". В очікуванні того приїзду, владики обох Церков видали 13 грудня 2000 року, як ніколи дотепер, спільний пастирський лист. Однак „відкриття 31 березня апостольським нунцієм у Києві прес-центру з підготовки приїзду Святішого Отця (відбулося) без участі ієрархів УГКЦ" („Наше слово", 22 квітня 2001 року). Ще знаменнішою є черговість літургічного служіння Римського архиєрея в Києві, а потім у Львові. „Українська сторона хотіла б, щоб папська Літургія у греко-католицькому обряді відбулася в неділю, 24 червня, у день приїзду Папи, на площі між Софіївським та Михайлівським соборами міста Києва. Досі було визначено, що першою повинна бути латинська Служба Божа, а греко-католицька – другою, які повинні відбутися на стадіоні 'Чайка' за Києвом. (5 км. від кінцевої станції підземки)... Питання не з простих, адже ж серед вищої ієрархії УГКЦ є люди, котрі вважають, що треба проявити гостинність і віддати першість римо-католицькій службі, бо Папа глава саме Римо-Католицької Церкви. Проте є також інша точка зору... Оскільки Україна є матірною територією Української Греко-Католицької Церкви, тому вона повинна бути на першому пляні у візиті. Бо коли вона стане у ролі молодшої сестри у власній хаті, то наслідки цього можуть бути страшними.

Не менш гострим є питання черговости служіння св. Літургій у Львові. Особливо тому, що Львів довгі століття, ще від середньовіччя, був окупований Польщею, і латинський обряд був там постійно упривілейований з боку влади. Навіть у час комуністичної влади у Львові діяли два польські римо-католицькі храми, але жодного греко-католицького. „За попередньою програмою, у Львові першою повинна бути латинська служба, що горді львів'яни сприймають болюче та насторожено, як зневагу їх національної та релігійної ідентичности.

Саме під час обох львівських Літургій Святіший Отець має здійснити акти беатифікацій мучеників Греко-Католицької і Римо-Католицької Церков. Проте серед них ще не буде Митрополита Андрея Шептицького". (Журнал „Патріярхат", травень-червень 2001 р.). У Львові заплановано ... вузькі зустрічі у духовній семінарії латинського обряду в Брюховичах під Львовом та в митрополичих палатах Святоюрського комплексу, які будуть офіційною резиденцією Святішого отця". Котра з цих двох „офіційних резиденцій" стане насправді місцем короткого, але історичного перебування Папи у Львові, покаже близьке майбутнє.

Ректором римо-католицької семінарії у Брюховичах є кардинал Мар'ян Яворський, і там осідок його курії. Туди часто навідуються нунцій, єпископи з Польщі, з Ватикану та з інших країн. Літургії відправляють по-латинськи, по-польськи, також по-українськи. Як загостить який східній владика, наприклад, вірменський, то Служба Божа буває також у східньому, вірменському обряді. Навчання відбувається по-польськи, а також по-українськи. Більшість семінаристів – українці, є трохи поляків і декілька росіян. Однак контактів з Українською богословською академією у Львові чи з Українською семінарією у Рудні зовсім обмаль.

От так, у затишку, у римо-католицькій семінарії в Брюховичах готуються майбутні місіонери та душпастирі на всю Україну. Тепер вони матимуть нагоду сердечно й маніфестаційно привітати Папу в себе вдома, у Львові і мабуть, у Києві, разом з римо-католицькими вірними України. Нечисленність цих вірних і духовенства щедро доповнять латинські католики зі сусідніх країв, переважно Польщі, тим паче, що теперішній Римський архиєрей – поляк. То ж з двох Українських Католицьких Церков найбільш показний і ефективний привіт готує Папі нова, хоч і нечисленна і неавтохтонна Українська Католицька Церква латинського обряду.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Три покоління на одній виставці

НЬЮ-ЙОРК. – В Українському Музеї 28 квітня відкрито багату, надзвичайно цікаву виставку картин трьох поколінь однієї відомої мистецької родини – Холодних. Це виставка творів Петра Холодного-старшого, Петра Холодного-молодшого і його онука Андрія Харини. Рідко коли можна оглянути таку багату та високомистецьку збірку картин, як та, що належить цим трьом тісно, кровно між собою пов'язаних художникам.

Цю виставку Український Музей уможливив випозиченням цінних приватних колекцій, в першу чергу д-ів С. і М. Трофименків, д-ра Надії Кмети та Ореста Дутки та багато інших, як і збірку картин А. Харини.

Численним відвідувачам допомагає у поясненні виставлених творів дбайливо підготовлений, докладний двомовний каталог, в якому подано матеріяли і статтю д-ра Дарії Даревич.

Відкриття виставки зібрало численну публіку, яка з цікавістю слухала доповіді д-ра Д. Даревич, мистецтвознавця і новообраного голови НТШ в Канаді. Доповідь була багата на невідомі досі інформації про твори П. Холодного-старшого, з яких частина, з української історичною тематикою, була знищена радянським режимом у 1952 році у Львові разом із 1842 творами українського мистецтва, включно із скульптурою О. Архипенка. Доповідач звернула також увагу на спільні елементи у творчості цих мистців трьох поколінь, а саме на те, що їх поєднує любов до української ікони.

В заключенні своєї аналізи д-р Д. Даревич відзначила три визначні дати, які припадають на близькому часі: у грудні ц. р. виповнюється 125 років від дня народження П. Холодного-старшого, 99 років – від дня народження Петра Холодного-молодшого і 50 років – від народження Андрія Харини. Отже, ще й під цим оглядом мистецтвознавець дала признання Українському Музеєві за зібрання з приватних колекцій 77 картин цих трьох значних мистців та виставлення їх у одній збірній експозиції.

Зліва: д-р Д. Даревич, І. Харина і А. Харина.

Виставку відкрила голова Управи УМ Ольга Гнатейко, привітавши учасників та почесних гостей в особах Іди Харини, дочки П. Холодного-мол., та її сина Андрія. Директор УМ Марія Шуст привітала членів родини, д-ра Д. Даревич та дякувала тим, що великодушно визичили твори мистців із своїх приватних збірок.

Виставка буде відкрита до кінця вересня, що дає нагоду українській громаді краще ознайомитися з цією унікальною мистецькою збіркою.

О. К.

Виставка Юрія Химича „Барви і світло"

ВАШІНҐТОН. – Від 18 травня до 13 червня у „Alla Roders Gallery" відбувається виставка творів Юрія Химича „Барви і світло", яку спонзорували Ігор Фіглюс і Наталя Яресько. Вміщуємо розповідь мистця про його шлях до творчости, з якої починається альбом „Пам'ятки архітектури України у творчості Юрія Химича". Телефон галерії (202) 333-8595.

Я народився 12 квітня 1928 року в Кам'янці-Подільському, де батько працював на цукровому заводі. Вже наступного року наша сім'я переїхала в Житомирську область. Коли я трохи підріс, то взявся за олівець. Батько привів мене до бібліотекаря цукрового заводу Михайла Заремби, який дуже гарно копіював живописні твори. Я стояв, мов зачарований... Привітний господар дав мені папір, олівці і попросив щось намалювати. Так почалися мої перші студії. На жаль, 1934 року ми переїхали в село Мартинівку, що біля Канева. Тут у мене не було наставника, проте навкруг – пречудові краєвиди: величезний ставок, глибокі яри, урвища, пагорби...

Кожного року в Каневі відбувалися олімпіяди, на яких виступали школярі з навколишніх сіл. Я теж брав участь у тих олімпіядах: читав напам'ять Шевченка. Любов до віршування збереглася й досі.

Після війни ми оселилися в Києві. Одного дня я взяв свої акварелі, олійні роботи і пішов до відомого художника Олексія Шовкуненка за порадою, де мені навчатися. Майстерня художника була біля художнього інституту (там вона є й досі). Олексій Олексійович зустрів мене доброзичливо, навіть тепло, і порадив вчитися на архітектора. Я так і зробив – подав документи на архітектурний факультет будівельного інституту. Оскільки я був золотим медалістом, то мене зарахували без екзаменів. Це сталося у вересні 1945 року.

Серед педагогів особливо виділявся невисокий чоловік, завідуючий кафедрою, професор Михайло Штейнберг – людина своєрідна, з досить складним характером, та, головне, з прекрасним педагогічним і художнім хистом. Усі його настанови були дуже переконливими, а найпереконливішими були його прекрасні роботи. У більшості з них були архітектурні мотиви: серія, присвячена зруйнованому Хрещатику, пам'ятки архітектури Києва та Середньої Азії, де Михайло Аронович був в евакуації. Саме від Штейнберга я частково запозичив манеру, де лінія посідала велике місце. Акварелі вирішувалися у сполученні з вугіллям або ж з активним олівцем. Вже пізніше я бачив подібний підхід до зображення в роботах Лангеря, Остроумової-Лебедєвої, Добужинського, Бенуа, Білібина і Лукомського.

Під впливом цих майстрів я почав розвиватися як художник, і хоча за програмою факультету було багато технічних дисциплін і проєктування, проте заняття з рисунку й живопису були для мене найголовнішими. Навіть суто архітектурні проєкти вирішувалися через призму їх оформлення – аквареллю чи тушшю. Дійшло до того, що академік-архітектор Олександр Вербицький, який викладав у художньому інституті, якось сказав: „Хто хоче навчитися акварелі, хай іде на архітектурний факультет до Химича, а хто хоче побачити рисунок, хай іде до художнього інституту".

Мені особливо подобалося працювати золотої осені, змальовуючи останнє багряне листя з чорними стовбурами в мокру чи сонячну погоду. Але в більшості робіт були присутні пам'ятки архітектури Києво-Печерської Лаври, Софії Київської чи давнього Подолу.

Якісний стрибок у моїй творчості стався 1948 року під час практики в Ленінграді. Саме тут я побачив у музеях оригінали робіт великих майстрів.

Минали п'ять років, закінчувалося навчання в інституті. Мене, як і багатьох інших студентів, що під час навчання в інституті отримали звання офіцерів-інженерів, направили в армію на будівельні роботи до Севастополя, де я почав працювати на будівництві. Перебуваючи на службі в армії, я увесь свій вільний час не розлучався з олівцем і фарбами.

Через два роки в Києві, у будинку архітектора, відкрилася моя перша виставка „Севастополь–Бахчисарай", яка привернула увагу глядачів. Після звільнення з війська 1954 року у Києві мене вже знали як художника, рисувальника та аквареліста. Президент Академії архітектури Володимир Заболотний запропонував мені піти на роботу в Академію, в Інститут монументального живопису, а згодом поступити до аспірантури Академії архітектури, де був організований відділ історії українського мистецтва, тож паралельно з аспірантурою мені запропонували бути художником цього відділу. Чи ж міг я відмовитися від такої пропозиції? Нарешті, я мав займатися справою, про яку міг тільки мріяти. Особливо цікавою була робота в дерев'яних церквах Прикарпаття та Закарпаття. У цей період зроблені сотні аркушів із зображень пам'яток Києва, Львова, Чернігова та інших міст України.

Я мандрував за межами України – по Росії, Прибалтиці, Білорусі, Кавказу. Мої виставки відбувалися як в Україні, так і за її межами. За виставку в Центральному будинку архітектора в Москві мене нагородили творчим відрядженням до Середньої Азії (Самарканд, Бухара, Хіва), а за виставки в Києві – подорожжю до Центральної Росії – Пскова, Новгорода, а також до Прибалтики.

Десять років я працював у Академії. Я не став кандидатом наук, зате багато й цілеспрямовано малював, і саме за зображення інтер'єрів мені зарахували аспірантуру. Коли 1964 року академію зробили Академією будівництва та архітектури, я перейшов на викладацьку роботу на кафедрі рисунку та живопису. У цей час мої роботи почали репродукуватися на листівках, в альбомах, у капітальних і періодичних виданнях, відбулися персональні виставки. Мене прийняли до Спілки художників і Спілки архітекторів, перевели на посаду професора, а в 1978 році запросили викладати рисунок і акварель у Київському художньому інституті. У цьому ж інституті мені присвоїли звання Заслуженого діяча мистецтв України. Тут я працюю й досі.

За останні двадцять років у мене відбулися виставки у Києві – в Будинку архітектора, Художньому інституті, в музеї Тараса Шевченка, а також у Львові, Донецьку, Чернігові, Будапешті. Під час виставки у музеї історії Києва доля звела мене з послом США Міллером, якому сподобалися мої роботи. Щиро вдячний йому за схвальні відгуки про мою творчість. Моїми друзями стали українці з діяспори, і серед них Наталка Яресько та Ігор Фіґлюс. Моя дружина Валентина – архітектор, нині на пенсії. У нас є син Михайло. Він художник-графік, закінчив Академію мистецтв. Одружений з Оксаною, художницею-модельєркою. У них є Даринка, моя улюблена внучка.

Юрій Химич

У Швайцарії – про Україну

КИЇВ. – Авторитетне швайцарське видавництво „Грайбен Ферлаг", зі сприянням Посольства України у Швайцарії, видало збірку „Українська література", до якої, в перекладі на німецьку мову, увійшли фрагменти з творів сучасних українських майстрів слова С. Жадана, О.Забужко, А.Куркова та О.Логвиненка. Публікація з'явилася напередодні щорічної зустрічі швайцарських письменників 25-27 травня. Поява збірки пов'язана з відзначенням 10-ої річниці незалежности України.

У культурному центрі „Панорама" швайцарського міста Люцерна 21 травня почалися Дні українського кіно, які тривали до кінця травня. До програми свята увійшли стрічки Олександра Довженка, Юрія Ільєнка, Івана Миколайчука та інших видатних українських режисерів.

В урочистому відкритті заходу взяли участь Посол України у Швайцарії Євген Бершеда і члени уряду кантона Люцерн. У рамках Днів українського кіно в центрі „Панорама" відбувся також студентський форум з можливостей студентського обміну між Швайцарією та Україною, який провело товариство „Молодіжні обміни", а також Дні української кухні.

Острів Хортиця стане заповідником

КИЇВ. – На здійснення заходів щодо розвитку Національного заповідника „Хортиця" у 2001-2005 роках буде виділено 10 млн. 551 тис. грн. Серед заходів з розвитку заповідника, затверджених 16 травня урядовим розпорядженням – надання права на постійне користування землею, завершення розроблення Генерального пляну розвитку заповідника, здійснення комплексної програми археологічних досліджень острова Хортиці, роботи з реставрації, консервації та музеєфікації козацької „Чайки" XVIII століття, створення ескізного проєкту художнього оформлення Музею історії запорізького козацтва, здійснення складної програми відновлення історичного ляндшафту острова Хортиці на територіях, що виведені з сільськогосподарського користування. Фінансування заходів поточного року буде здійснено за рахунок коштів держбюджету України.

Українська „Мрія" з Польщі

В українській громаді Польщі добре знають цих двох талановитих співачок – Ольгу Попович і Оксану Масну, активних учасників культурно-мистецьких програм, керівників співочих гуртків для дорослих та молоді. Від 1997 року Ольга і Оксана, як дует „Мрія", виступають у камерних концертах вокалу, постійно збагачуючи свій репертуар українською і світовою клясикою. Зокрема вони успішно виконують твори М. Лисенка, Б. Лятошинського, К. Стеценка, Я. Степового, С. Людкевича, Д. Січинського та ін.

Оксана Масна закінчила Вищий музичний інститут у Львові. Працювала як акомпаніятор в музичній академії у Варшаві. Тепер викладає фортепіяно в музичній школі у Перемишлі. Концертувала в Польщі, Україні, Швеції, Німеччині, виступаючи не лише як співачка, але й як концертмайстер.

Ольга Попович закінчила Музичну академію в Кракові. Викладає сольоспів в Інституті музики Вищої педагогічної школи в Ряшеві та в Музичній школі у Перемишлі. Концертувала в Польщі, Україні, Норвегії, Німеччині, Бельгії, Італії, Франції, Австрії, Югославії, США та Канаді. Виконує ораторійну музику з оркестрами та хорами, а також камерну.

Знавець...

(Закінчення зі стор. 9)

успішним. Використовуючи багатий матеріял Західньої експедиції, Євген Володимирович написав понад 90 наукових праць. Він пише фундаментальну працю „Режим речного стока в бассейне Верхнего Днепра выше г. Киева". Перший том цієї праці вийшов у світ у 1904 році, другий - в 1913 році.

На основі 32-річних спостережень в басейні Дніпра Оппоків встановлює факт накопичення та витрати вологи в ґрунтах в балансі води в ріках. Він уточнив рівняння кругообігу в річкових басейнах в окремі роки введенням додаткового складника, що враховує „прибуття" та „витрату" вологи з ґрунту: атмосферні опади дорівнюють річковому стокові плюс витрати на випаровування, плюс накопичення вологи в ґрунті, мінус витрати її при осушенні ґрунтів. Це рівняння в теорії гідрології і носить назву Пенка-Оппокова.

Оппоків стає знаним серед спеціялістів-науковців. За поданням академіка Рикачева, 1908 року його вдостоюють премії Академії наук. 1915 року, за поданням професора Воєйкова, вченого нагородили великою золотою медалллю імени Літке, встановленою 1873 року Російським географічним товариством на честь російського дослідника Арктики, географа, мореплавця, президента Петербурзької Академії наук Федора Літке.

10 січня 1903 року Євген Оппоків обраний членом комісії з ґрунтів Вільного економічного товариства, 7 травня 1903 року - дійсним членом Російського географічного товариства, 1908 року – членом товариства любителів природознавства, антропології та географії, 1904 року Академія наук затверджує його кореспондентом Головної фізичної обсерваторії, 1916 - членом-кореспондентом Міністерства землеробства.

Але наступають непевні часи – і Євген Оппоків 1917 року поселяється в Києві, викладає гідротехніку у Київському політехнічному інституті. Тут наступного року захищає дисертацію на ступінь ад'юнкта з меліоративного будівництва.

За два роки вчений надрукував понад 10 наукових праць, в тому числі книгу українською мовою „Торф'яні багатства України". В 1921 році його обирають професором Київського політехнічного інституту. Вчений читає лекції з гідрології та меліорації в сільськогосподарському та гірничо-геологічному інститутах, а з 1926 року - в Київському інженерно-меліоративному технікумі, який згодом був перетворений на інститут водного господарства.

Активно досліджує водяний баланс річкових басейнів, гідрологічної ролі боліт та лісів, закономірностей коливання водности рік, особливо басейну Дніпра вище Києва. Публікує понад 60 наукових праць, приділяє велику увагу підготуванню молодих кадрів, дає консультації з плянування та будівництва різного роду меліоративних споруд, мріє про створення інституту, завданням якого стало б обґрунтування шляхів раціонального розвитку та використання водного ресурсу України.

1 квітня 1926 року Наркомпрос УРСР прийняв рішення створити Науково-дослідний інститут водного господарства України. Першим директором інституту став Євген Володимирович Оппоків.

Він прийняв за головне в діяльности інституту – комплексне дослідження і вивчення водних ресурсів республіки і найбільш раціональне їх використання. За цей період до 1936 року вчений опублікував понад 200 робіт. Його роботи були високо оцінені. В 1929 році Євгена Оппоківа обирають академіком Академії наук УРСР, а в 1935 році – дійсним членом ВАСГНІЛ. У 1926 році, за поданням академіків Срезневського і Тутковського, Оппокову присуджено ступінь доктора гідрології "honoris causa". Його ім'я стає добре відомим серед світової наукової громадськости. Його вважають за творця київської школи гідрологів.

Можна було радіти успіхам на терені науки та визнанню науковою громадськістю творчого доробку вченого. Але чому його ім'я – ім'я відомого гідролога, гідрогеолога та географа, вченого світової слави, – було віддане забуттю, а його діяльність пофальшована?

1936 року наукова громадськість готувалась врочисто відсвяткувати 40-літній ювілей науково-дослідницької праці вченого. Президія Академії наук УРСР створила комісію. Але цьому не судилося збутися. За наклепницьким доносом та звинуваченням у німецькому та польському шпигунстві Оппокова 4 листопада 1937 року заарештували. І як пише Луговський у цитованій вище розвідці, Євген Оппоків помер 1 вересня 1938 року. Ця дата смерти і подається в енциклопедичних довідниках.А насправді, як встановили дослідники Микола Роженко та Едіт Богацька, Євген Оппоків був розстріляний через тиждень після винесення вироку 11 листопада 1937 року у Києві. А місцем поховання став ліс біля селища Биківня під Києвом. Наукові праці вченого були вилучені з бібліотек, а його ім'я занесено до списку осіб, яких треба забути.

Сьогодні, коли питання раціонального використання водних ресурсів мають надзвичайно важливу актуальність, доконче потрібно перевидати наукові твори Євгена Оппокова, а ім'я академіка, творця української школи гідрологів, повинно зайняти належне місце в історії нашої національної науки.

Посольство США спонзорує виступи американських органістів у Києві

КИЇВ. – Посольство США в Україні виступило спонзором першого фестивалю американських органістів у Києві, що триває з 26 травня по 3 червня. У ньому беруть участь чотири відомих американських органісти – Дуглас Мейджор, головний органіст і хормейстер Вашінґтонського Національного собору, Гордон Турк, Меріл Дейвіс і Браєн Мілінікел. Окрім Києва, вони виступлять з додатковими концертами у Білій Церкві та Харкові.

Вірний син Волині

Тільки ворог, що сміється...
Смійся, лютий враже!
Та не дуже, бо все гине –
Слава не поляже:
Не поляже, а розкаже,
що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда
І чиї ми діти.
(Тарас Шевченко)

Газета „Віче", що виходить в Луцьку, помістила „розвідку" під назвою „Життя як спалах", в якій спотворила біографію борця за волю України, вірного сина Волині Ростислава Березюка-Волошина.

Ростислав Березюк-Волошин народився 3 листопада 1911 року в селі Озеряни Дубнівського повіту. Його батьки Павло і Меланія мали троє дітей. Крім сина, були ще старша донька Ія, яка померла ще в дитячому віці, та наймолодша Оксана.

Батько працював на залізниці, мати, свідома, українська патріотка, вела невелике господарство і виховувала дітей.

Ростислав і Оксана навчалися в Рівненській українській гімназії, директором якої був близький родич їхньої матері Яків Бичківський, репресований совєтською владою у 1939 році. Вже в юнацькому віці Ростислав був серед активних учасників молодого підпілля, в гімназії належав до проводу Пласту, а також до учнівської клітини ОУН. З ОУН, яка увібрала в свої лави найсвідомішу молодь Галичини, Волині, Великої України, Ростислав Березюк-Волошин пов'язав усе своє життя. А через цю організацію – з родиною Левицьких, не зовсім далеких родичів відомого Модеста Левицького.

Отець Гліб Левицький після закінчення духовної семінарії в Житомирі своє служіння Богові і Україні розпочав на парафії свого батька Анатолія Левицького, який 45 років був тут настоятелем Свято-Георгієвського храму. Паніматка Зінаїда Фірлієвич була шкільною товаришкою відомого фітотерапевта отця Носаля, і також все своє життя піклувалася про здоров'я своїх земляків. Це свідоме українське подружжя виховувало четверо доньок: Валентину (1911–1942), Наталю (1912), Ніну (1913), Любу (1914). Валентина лишила по своїй передчасній смерті єдину доньку Олену Корольчук-Сокур, вчителька рідної мови і літератури в Луцьку, Наталя живе в США, наймолодша, Люба, була незаміжня, похована в селі Пересопниця.

Всі доньки отця Гліба навчались в Рівненській українській гімназії. Саме там і познайомився Ростислав Березюк-Волошин з Ніною Левицькою. Всі роки їхньої юнацької дружби і спільного подружнього життя їх єднала велика любов до України і боротьба за її незалежність.

По успішному закінченні гімназії Ростислав продовжує студії у Львівському університеті, на факультеті економіки і права, працює в Українському Промисловому банку. У 1935 році Ростислав і Ніна одружились, і хоч молода дружина знала, що її чекають тяжкі випробовування, вона з гордістю несла свій важкий хрест. Її судженого бачимо в ті часи одним з керівників краєвої екзекутиви ОУН на Волині, провідником українського свідомого студентства, він бере активну участь у видавничій націоналістичній діяльності. За це не один раз сидів в одиночних камерах польських тюрем в Рівному, Львові, Луцьку, в концтаборі Березі-Картузькій. Про це свідчать документи, які зберігаються в Державному архіві Волинської області, у фондах: „Луцька тюрма" (ф.47, оп.І, спр.74), „Волинське воєводське управління державної поліції" (ф.І, оп.2, спр.7169). У справі під заголовком „Протоколи допитів ОУН" є цінна інформація про те, як незламно вели себе патріоти з ОУН у слідчих ізоляторах Луцької тюрми, в якій окупанти мордували свої жертви: Ростислава Березюка-Волошина, братів Олександра і Якова Буслових, Анатолія Кабайду, Тараса Стахуру, десятки і сотні українських патріотів.

У 1937 році в родині Ростислава народжується донька Інна. В кривавому 1943 році дружина Ніна подарує своєму чоловікові ще сина Андрія, який проживе лише 4 роки, захворіє на менінгіт і помре та буде похований в Пересопниці, де пізніше біля його могили знайдуть вічний спочинок отець Гліб і паніматка Зінаїда Левицькі, їх донька Люба.

З приходом совєтів на Волинь розпочинається нечуваний терор. Переповнені тюрми, щоденні нічні арешти, депортації до Сибіру, Казахстану, „розкуркулення". Для членів ОУН залишається лише підпілля. А з початком війни в червні опричники розстріляли тисячі юнаків і дівчат в тюрмах Луцька, Рівного, Крем'янця, Львова, усіх інших міст Західної України.

Ростислав Березюк-Волошин з дружиною Ніною і донькою Інною.

Письменник Улас Самчук у своїх спогадах констатує, що організатором масових виступів української молоді Волині проти плянів нацистського окупанта був Ростислав Волошин – на той час один з провідників революційної ОУН в краї. За завданням ОУН він під псевдами „Горбенко" і „Павленко" входив до головної команди УПА, водночас був членом Головного Проводу ОУН.

Довголітній в'язень польських, німецьких, совєтських концтаборів і тюрем Данило Шумук у своїх спогадах „За східним обрієм" (1974) так охарактеризував провідника „Горбенка" після зустрічі з ним влітку 1943 році в селі Малі Стидині на Костопільщині: „Їдучи назад до Колок, я довго думав про самого Горбенка і те все, що він говорив, та як говорив. Він зробив на мене враження дуже мудрої, вдумливої та проникливої людиии. Тоді я про нього ще нічого не знав. Згодом мені стало відомо, що Горбенко – це Волошин Ростислав, член Президії Центрального Проводу ОУН, що він на Волині й Поліссі займає посаду відпоручника Центрального Проводу... Горбенкові звітували всі члени Краєвого Проводу і всі його поважали, в першу чергу як розумну і хорошу людину. Про це все першим мені оповів полковник Ступницький. Він з великою повагою ставився до Ростислава, хоча сам не був членом ОУН".

В серпні 1943 року на Третьому надзвичайному Великому Зборі ОУН, що відбувався в Галичині, Ростислава Волошина обирають в склад Тричленного бюро Проводу ОУН. Восени того року разом з своїми друзями він організовує на Волині конференцію поневолених більшовицькою Москвою народів Східньої Европи і Азії. Бійцям і командирам УПА пам'ятні й успішні 1943 року його дипломатичні переговори з представниками Угорської армії, внаслідок яких зроблено успішний крок від конфронтації до спільної протинацистської боротьби.

10–16 липня 1944 року Ростислав „Павленко" головує на Великому Зборі Української Головної Визвольної Ради, тоді його вибирають секретарем внутрішніх справ.

На той час в нацистів вже не вистачало сил для боротьби з українськими повстанцями, проте зі Сходу сунула кривава більшовицька орда. Аґенти і терористи НКВД намагались просякнути кожну клітину ОУН–УПА, щоб розпалити братовбивчу війну. Спеціяльно вишколені бойові групи, переодягнуті в форму українських повстанців з тризубами на кашкетах, полювали за активними діячами визвольного руху. Про ці спецзагони правду світові розкрив нещодавно генерал Іван Білас.

Саме така спеціяльна група у серпні 1944 року в селі Гаї Нижні на Дрогобиччині в підступний спосіб знищила нашого великого земляка, видатного революціонера ОУН–УПА Ростислава Волошина–„Горбенка"–„Павленка". Його дружина Ніна зустріла другу совєтську окупацію у свого батька, отця Гліба Левицького, у Басовому Куті, з малими Інною і Андрійком. Енкаведистам, які пильно слідкували за кожним рухом дружини українського націоналіста, добре була відомо, що їхні аґенти вбили Ростислава, але її покищо не зачіпали, хотіли, аби послужила приманкою для підпільників.

„18 січня, на голодну кутю, – згадує племінниця Ніни Олена Олександрівна Корольчук-Сокур, батько якої, холмщик з Дорогобузька, 1918 року був адьютантом гетьмана Павла Скоропадського, – до отця Гліба Левицького ввірвались розлючені енкаведисти. Тітка годувала маленького Андрійка. Його вирвали з рук матері і кинули на ліжко, а тітку повели до авта, що чекало за рогом будинку".

Для Ніни Березюк-Волошиної потягнулися довгі дні слідчого ізолятора Рівненської тюрми, далі – „трійка", 10 років неволі, і табори ҐУЛаґу – Воркута, лісоповал, рабська праця, нелюдські умови існування. Аж за хрущовської відлиги, у 1956 році Ніна повернулась до своєї доньки Інни на Волинь. Вона довго хворіла, а 1972 року її прийняла навіки до себе волинська земля, окроплена святою кров'ю численних борців за волю України.

Такою є правда про цю щиру українську родину.

Володимир Рожко,
історик-архівіст
м. Луцьк

Сидять (зліва): паніматка Зінаїда, о. Гліб Левицький, дочка Валентина, стоять (зліва) – дочки Ніна, Наталя, Люба.

СПОРТ

Футбол

Фінал Чаші України, що проходив в Києві в неділю, 27 травня, на Олімпійському стадіоні, можна занести до найдраматичніших ігор у футбольному житті країни. „Шахтар" тільки у додатковий час здолав опір київського ЦСКА з рахунком 2:1 і виборов Чашу України. Для „Шахтаря" це був третій фінал, і в попередніх двох гірники привозили перемогу додому.

Тепер безпосередньо про саму гру. На 7-ій хвилині зустрічі один з найактивніших футболістів у складі обох команд армієць Монарьов робить прострід у штрафний майданчик „шахтарів", і нападник ЦСКА Костишин в блискавичному стрибку робить рахунок 1:0 на користь киян. Гірники будь-що намагалися зрівняти рахунок, але це вдалося їм лише на останніх хвилинах гри. Рятівником став Сергій Ателькін, який забив два м'ячі: спочатку він на 81-ій хвилині матчу після прострілу сенеґальця Ндьяйе пробив захист –1:1. До кінця основного часу залишалося 9 хвилин. В останній 15-хвилинці про себе знову нагадав Сергій Ателькін, який після прострілу Конюшенка влучно пробив у верхній кут воріт – 2:1.

Отже, втретє у своїї історії донецький „Шахтар" став володарем Чаші України, до того ж в цьому році у „Шахтаря" з'явився чудовий шанс здобути „золотий" дубль – стати ще й чемпіоном.

В кінці гри було нагородження новою Чашою України, копія якої в цьому році поїде у Донецьк.

Головний тренер національної збірної України з футболу Валерій Лобановський 24 травня оприлюднив список гравців, які викликані до лав збірної на відбіркові змагання чемпіонату світу з командами Норвеґії та Велсу. У команді – двоє новачків, а саме російські леґіонери Олександр Співак („Зеніт") та Андрій Каряка („Крылья Совєтов"), а також традиційно три леґіонери з Англії та Італії.

Національна збірна України

Воротарі - **Олександер Шовковський** („Динамо"), **Юрій Вірт** („Шахтар"), **Максим Левицький** („Спартак", Росія), захисники – **Владислав Ващук, Олександер Головко, Сергій Федоров, Юрій Дмитрулін** (всі – „Динамо"), **Олег Лужний** („Арсенал", Англія), **Михайло Старостяк** („Шахтар"), **Олександер Грановський, Дмитро Парфьонов** (обидва – „Спартак", Росія), півзахисники – **Василь Кардаш, Артем Яшкін, Віталій Лисицький** (всі – „Динамо"), **Сергій Попов, Анатолій Тимощук, Генадій Зубов** (всі – „Шахтар"), **Сергій Мізін** („Металіст"), **Андрій Каряка** („Крылья Совєтов", Росія), **Олександер Співак** („Зеніт", Росія), нападаючі – **Андрій Шевченко** („Мілян", Італія), **Сергій Ребров** („Тотенгем", Англія), **Олександер Мелащенко** („Динамо"), **Андрій Воробей** („Шахтар").

Молодіжна збірна України

Воротарі – **Максим Старцев** („Дніпро"), **Віталій Руденко** („Чорноморець"), **Рустам Худжамов** („Динамо"), захисники – **Богдан Шершун, Роман Пасічниченко** (обидва – „Дніпро"), **Андрій Несмачний** („Динамо"), **Вячеслав Шевчук** („Шахтар"), **Вячеслав Свідерський** („Оболонь"), **Денис Стоян** („Борисфен"), півзахисники – **Ігор Скоба** („Динамо"), **Олександер Олексієнко, Сергій Ткаченко, Сергій Білозір** (всі – ЦСКА), **Денис Андрієнко** („Металюрг" Д), **Армен Акопян** („Металюрг" З), **Андрій Березовчук** (СК „Миколаїв"), **Максим Комарницький** („Макабі", Ізраїль), **Андрій Смалько** („Борисфен"), нападаючі – **Роман Пахолюк, Роман Монарєв** (обидва – ЦСКА), **Вячеслав Запояска** („Металіст"), **Степан Молокуцько** (Металюрг" М), **Олексій Бєлік** („Шахтар").

2-3 та 5-6 червня відбудуться відбіркові футбольні ігри наступного кола Чемпіонату світу з футболу 2002 року. У п'ятій групі національна збірна України гратиме з Норвеґією і Велсом.

У футбольному житті України сталася визначна подія – презентовано нову чашу України, яку вже вручено переможцю фінальної пари „Шахтар" – ЦСКА. Щоправда, переможець двобою отримає лише зменшену копію чаші, а оригінал стане згодом перехідним трофеєм.

Новий кубок було представлено на спеціяльній пресовій конференції, що відбулася в Національному палаці „Україна". Цей витвір мистецтва не повторює жодної із спортивних футбольних чаш. Стиль чаші – ампір, що з'явився на рубежі XVIII-XIX століть, об'єднує витонченість бароко та лаконічність клясицизму. Традиція таких чаш як подарунків вищої категорії бере початок з XVI - XVIII століть. Нагорода символізувала владу та повагу.

Нинішня чаша України увінчана срібною з позолотою фіґурою богині перемоги Ніке, яка тримає над головою золотий лавровий вінок з емблемою Федерації футболу України.

Ніке стоїть на кулі – це бронзовий позолочений футбольний м'яч. На кільці закріплені округлі медальйони з назвами команд – володарів національної чаші. У верхній частині закріплені вставки з лазуриту з позолоченими зображеннями знаку Княжої держави Володимира і Малого державного герба України, розташованого серед лаврових вінків.

Перехідний трофей зберігатиметься у футлярі з червоного дерева. На його передній панелі – позолочена голова покровителя торгівлі та подорожей Гермеса. Пам'ятна нагорода, що назавжди залишиться у команди, є зменшеною версією перехідної чаші. Футболісти і тренери команди-переможниці отримають бронзові позолочені нагороди, стилістично пов'язані з чашею.

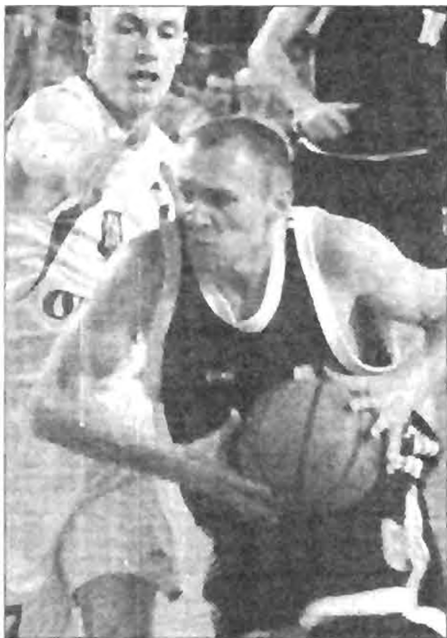
Президент України Леонід Кучма 27 травня вручає гравцям футбольної команди „Шахтар" (Донецьк) Чашу України.

Фото УНІАН

Турнірна таблиця чемпіонату України (10 кращих)

Команда	I	В	Н	П	М	О
1 „Динамо" (Київ)	24	18	4	2	54-15	58
2 „Шахтар" (Дон.)	23	17	5	1	61-20	56
3 „Дніпро" (Дн.)	24	16	4	4	34-16	52
4 „Металюрг" (Дон.)	24	11	9	4	29-19	42
5 „Металюрг" (Маріуп.)	24	11	4	9	33-26	37
6 ЦСКА (Київ)	23	9	8	6	28-22	35
7 „Металюрг" (Запоріж.)	24	8	8	8	27-29	32
8 „Таврія" (Симф.)	24	7	9	8	31-29	30
9 „Карпати" (Львів)	24	8	3	13	31-39	27
10 „Металіст" (Харків)	23	6	7	10	24-36	25

Баскетбол

Зустріч команд „Київ" і „Одеса" в чемпіонаті України з баскетболу у Києві 22 травня закінчилася на користь киян (112-102). Гра не стала фіналом чемпіонату, як очікувалося. Вирішальна зустріч відбудеться в Одесі.

Бокс

В Криму 25 травня завершилися треті юнацькі ігри з боксу серед юнаків 1985-86 років народження, які були відбірковими до чемпіонату Европи серед кадетів. В змаганнях взяли участь 27 команд, 367 боксерів. В командному заліку перемогли боксери Донецька, на другому місті – Крим, треті – луганські юніори.

Більярд

У Дніпропетровську завершився чемпіонат України з більярду, участь в якому взяла рекордна кількість учасників – сімдесят шість. Вони представляли двадцять шість міст України та Республіку Крим. Цього разу до змагань допустили наймолодшого за всю історію українського більярду спортмена, якому напередодні змагань виповнилося дванадцять років. Головну боротьбу вели одесит Ярослав Винокур та Олег Постов з Донецька. З рахунком 7- 4 гору взяв король одеського більярду Ярослав Винокур.

Волейбол

У Франції 25 травня розпочався перший відбірковий турнір Чемпіонату Европи 2001 року. В першій грі українська збірна перемогла збірну Латвії з рахунком 3:0. Старший тренер жіночої збірної України Леонід Бурма впевнений, що його команда вибоере одне з двох місць, що дають право на вхід до чемпіонату Европи.

Календарець тенісових турнірів в 2001 році

30 червня –1 липня	– УСЦАК-Схід в індивідуальних і подвійних іграх – Союзівка
1–3 вересня	– крайові чемпіонати УСЦАК – Союзівка
15–16 вересня	– клюбовий турнір КЛК – Союзівка
6–7 жовтня	– осінній турнір „Тризуба" – „Тризубівка"

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

"СВОБОДА" запрошує до праці продавців реклями

Ви можете прислужитися громаді й українській пресі, збираючи реклямні оголошення та передплатників для „Свободи", а також продавати газету у Вашій місцевості, отримуючи при тому винагороду. За детальними інформаціями просимо звертатися до Марійки Осціславської на тел.: **(973) 292-9800, дод. 3040**

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 371-го Відділу УНС

З днем 1-го червня 2001 року, Відділ 371 злучиться з Відділом 172-им, секретарем з'єднаних Відділів буде:

ЛОНҐИН СТАРУХ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Longin Staruch
312 Maple St.
Kerhonkson, NY 12446-2814
(845) 626-2058

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 354-го Відділу УНС

З днем 1-го червня 2001 року, Відділ 354 злучиться з Відділом 356-им, секретарем якого є

ОЛЕКСА ПРОДИВУС

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Oleksa Prodywus
908 Avery Road,
Bellevue, NE 68123-4001
(402) 292-2551

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA

Ukrainian National Association Estate

Foordmore Road **Kerhonkson, New York 12446**
845 626-5641 www.soyuzivka.com – e-mail sqss@aol.com **FAX 845 626-4638**

Табори і майстерні на Союзівці влітку 2001 р.

ТАБІР ДЛЯ ХЛОПЦІВ і ДІВЧАТ

від суботи, 23 червня, до суботи, 7 липня

Відпочинковий табір для хлопців і дівчат віком 7-12 років. Прогулянки, плавання, ігри, українські пісні і фольклор під безперервною опікою.

Харчування і нічліг – оплата за дитину:
для членів УНСоюзу – 330 дол. на тиждень,
для не членів – 380 дол. на тиждень.

Додаткова оплата для опікунів/інструкторів:
– 30 дол. на тиждень від дитини.

Кошти забезпечення 15 дол. від дитини.

Приймаємо не більше, як 45 учасників на тиждень!

ЗАБАВНИЙ ЧАС „ЧЕМНОГО"

від неділі, 8 липня, до суботи, 14 липня

Присвячено для навчання англомовних діточок від 4-6 років і дітей шкільного віку від 7-10 років про українську батьківщину. Реєстрація/оплата для опікунів 90 дол. від дитини, якщо родичі перебувають на Союзівці. Реєстрація/оплата для опікунів 140 дол. від дитини, якщо родичі не перебувають на Союзівці.

Кошти забезпечення 10 дол. від дитини.

ТЕНІСОВИЙ ТАБІР

від неділі, 8 липня, до п'ятниці, 20 липня

Для хлопців і дівчат віком 12-18 років.

Харчування і нічліг, оплата за дитину
для членів УНСоюзу – 485 дол.,
для не членів – 535 дол.

Тенісова оплата для викладачів – 75 дол. від дитини.

Кошти забезпечення 30 дол. від дитини.

Приймаємо не більше, як 45 учасників!

МАЙСТЕРНЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ТАНЦЮ

~~Табір 1 – від неділі, 22 липня, до суботи, 4 серпня~~ ЗМІНА
Табір 2 – від неділі, 5 серпня до суботи, 18 серпня

Традиційні українські народні танці для початкуючих, середніх та заавансованих танцюристів віком від 8-16 років, харчування і нічліг — оплата за дитину:
для членів УНСоюзу – 580 дол. за повний навчальний час,
для не членів – 630 дол. за повний навчальний час.

Оплата для викладачів – 225 дол. від дитини.

Кошти забезпечення 30 дол. від дитини.

Директор: Рома Прийма-Богачевська.

Приймаємо не більше, як 60 учасників. Нікого не приймаємо без дозволу Р. Прийми-Богачевської і не менше, як на два тижні.

МАЙСТЕРНЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ТАНЦЮ ДЛЯ ЗААВАНСОВАНИХ ТАНЦЮРИСТІВ

22 липня 4 серпня (Зміна дати)

від неділі, ~~8 липня,~~ до суботи, ~~21 липня.~~ Традиційні українські народні танці для заавансованих танцюристів. Харчування і нічліг за танцюриста:
для членів УНСоюзу – 580 дол. за повний навчальний час,
для не членів – 630 дол. за повний навчальний час.

Оплата за викладача – 140 дол. від танцюриста.

Кошти забезпечення 30 дол. на тиждень від дитини.

Директор: Рома Прийма-Богачевська.

Інструктори та асистенти:
Борис Богачевський, Андрій Цибик, Христя Їжак, Орландо Паган.

Приймаємо не більше як 60 учасників.

СПОРТОВА ШКОЛА ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ

Спортові табори: плавання, гри копаного м'яча, теніс, відбиванка для дітей від 6 до 18 років.

Табір 1 – від неділі, 22 липня, до суботи, 28 липня.
Табір 2 – від неділі, 29 липня, до суботи, 4 серпня.
Табір 3 – від неділі, 5 серпня, до суботи, 11 серпня.
Табір 4 – від неділі, 12 серпня, до суботи, 18 серпня.
*** Табір 4 відбудеться залежно від кількости зголошень:**

харчування і нічліг – оплата за дитину:
для членів УНСоюзу – 265 дол. за повний тиждень,
для не членів – 315 дол. за повний тиждень.

Додаткова оплата для інструкторів – 100 дол.

Кошти забезпечення 30 дол. від дитини.

Приймаємо не більше як 45 учасників.

Зголошення до всіх таборів і майстерень повинні бути зроблені заздалегідь. Місця надаються згідно із зголошеннями та одержанням 75 дол. завдатку від дитини/від табору. Належиться оплата в сумі 75 дол. від дитини/від табору (крім забавний час„Чемного"), які перебувають поза межою Союзівки. Завдаток стосується до цієї суми.

Український Народний Союз не дискримінує нікого на підставі віку, раси, релігії, статі чи кольору шкіри.

За дальшими інформаціями просимо звертатися до управи СОЮЗІВКИ.

Оплату за харчування і нічліг можете подати через банкову кредитну картку, чеком або готівкою. Оплату за викладачів та опікунів треба виписати чеком на Союзівку – „Таборова оплата". Наша оплата підвищена з огляду на вищі забезпеченеві кошти.

Під гігієнічним оглядом, всі необхідні медичні довідки і листи-дозволу мусять бути доставлені не пізніше, як три тижні перед початком табору, інакше дитина стратить місце в таборі. Не дозволяється жодних вийнятків!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

ROCHESTER UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

Your Best Place to Save and Borrow

JOIN US
HIGH INTEREST SAVINGS
LOW INTEREST LOANS/MORTGAGES
SHARE DRAFT/FREE CHECKING
VISA CREDIT CARD
CHECK CARD/ATM CARD
CD's and IRA's

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА
824 Ridge Rd. East Rochester NY 14621
(716) 544-9518 • Fax (716) 338-2980
Toll Free (877) 968-7828 • www.rufcu.org

ПАЧКИ В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

В наших крамницях можна придбати авіяквитки в Україну та з України, зробити візи до України. До вибору 99 взірців хусток! Телефонні картки: 60 хв. розмови із Україною за $10.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA
698 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Tel. 973-373-8783 888-339-4776	Tel. 973-916-1543	Tel. 215-728-6040

• ПРАЦЯ •

Лікар з України, 43 роки, шукає працю по догляду за старшими чи хворими людьми. Має досвід, рекомендації, володіє англійською мовою.
Тел.: (973) 316-9168

Пошукую людей до праці в готелях.
Тел.: (919) 562-8294
(919) 414-2292

Українка, 32 р., учителька шукає працю по догляду за особами похилого віку. Знає побутову англійську мову.
Тел.: (973) 344-2869

Пошукую інтелігентну жінку до товариства і легкої помочі зі замешканням або без. Мусить провадити авто і любити звірят.
Тел.: (973) 471-2275

• ДО ВИНАЙМУ •

Дві кімнати з кухнею і лазничка в новій хаті у Глен Спей (Оселя „Верховина"). Близько церкви. Побажані люди старшого віку. Просимо залишити вістку на машині.
Тел. (516) 741-6347

• ЗНАЙОМСТВА •

Українець, 39 р., 6'2" росту і 225 lb ваги, познайомиться з українкою, яка хотіла б жити на модерній фармі в центральній частині стейту Нью-Йорк. Damadale Farm, P.O. Box 376 Cassville, NY 13318.
Тел.: (315) 839-6026
E-mail: maylsa@aol.com

Українка 47 років, бажає познайомитися з добрим і чесним чоловіком для створення родини.
Тел.: (718) 234-1093

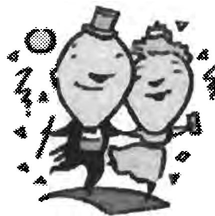
Маю сиву голову, умілі руки і добре серце. Якщо українець поважного віку потребує доброї господині, цікавого співрозмовника, колегу для прогулянок чи чуйного опікуна – прошу потелефонувати:
(248) 545-6874, Олександра

• РІЗНЕ •

Пошукую українську родину, яка може прийняти 15-річну дівчинку з України для вивчення англійської мови хоч би на 1 рік.
Тел.: (610) 252-4799 або (631) 288-9241

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ – ВИБЕРІТЬ "СВОБОДУ"!
НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ
Передплата на рік лише 55 дол.

для кращого завтра ощаджуйте нині

в найстаршій та найбільшій українській кредитовій кооперативі в світі

САМОПОМІЧ - НЮ ЙОРК

* ощадничеві конта
* термінові сертифікати
* індивідуальні пенсійні конта
* чекові конта
* АТМ Картки
* прямі вклади

вища дивіденда, зараховувана денно

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian-American community for over 49 years!

Main Office: 108 Second Avenue New York, NY 10003
Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

Branches:
23 Main Street Kerhonkson, NY 12446 Tel: 914 626-2938 Fax: 914 626-8636
226 Uniondale Ave. Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393 Fax: 516 565- 2097
32-01 31 Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506 Fax: 718 626-0458

Outside NYC call toll free: 1-888-SELFREL

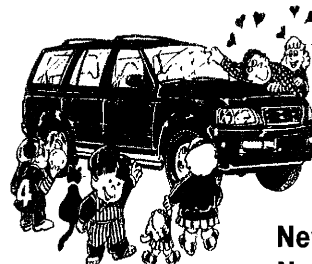
Visit our website: www.selfrelianceny.org E-mail: SRNYFCU@aol.com

UKRAINIAN SELFRELIANCE FEDERAL CREDIT UNION, PHILADELPHIA, PA.

Serving and Supporting the Ukrainian Community Since 1952

WE WANT TO GIVE YOU
A SECOND CHANCE!

If you purchased a new car within the last 12 months, you can re-finance with us at our *LOW* New Car Rates:

New Car (0% down, 3 yr. term) 7.350%
New Car (0% down, up to 5 yr. term) 7.450%
New Car (0% down, up to 6 yr. term) 7.650%

All savings insured by the National Credit Union Administration, a federal

MAIN OFFICE:	24th Street Branch:	Ukrainian Center Branch:
1729 Cottman Ave.	2307 Brown St.	910 Henrietta Ave.
Philadelphia, PA 19111	Philadelphia, PA 19130	Huntingdon VL, PA 19006
Tel.: (215) 725-4430	Tel.: (215) 232-3993	Tel.: (215) 379-0400
Fax: (215) 725-0831		Fax: (215) 379-2757

Toll free: 1-888-POLTAVA

11-го червня 2001 р.
минає двадцять років
від передчасного відходу у Вічність
відданого лікаря і любителя мистецтва

бл. п.

д-ра МИКОЛИ КУЗЬМОВИЧА

Прошу тих, хто Його ще пам'ятає
згадати Його молитвою і добрим словом.

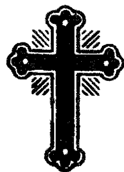
Дружина ОЛЬГА з родиною

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖБИ

будуть відправлені

в УКЦеркві св. Родини у Бабилоні

в УКЦеркві св. Юра у Львові

УПРАВА Т-ВА УКРАЇНСЬКИХ СЕНЬЙОРІВ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Ділимося сумною вісткою
з членами Т-ва та українською громадою,
що 10 травня 2001 р., упокоївся в Бозі

бл. п.
проф., інж.

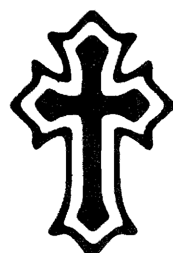
ВОЛОДИМИР ВИННИЦЬКИЙ

член-основник і довголітній голова Т-ва

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ, ПАНАХИДА і СЛУЖБА БОЖА були відслужені 17 травня 2001Р. в церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії. Тіло Покійного спочило на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Вічна Йому пам'ять!

Складаємо глибокі співчуття дочці п. МАРТІ МОРАЧЕВСЬКІЙ, синові п. ІГОРЕВІ ВИННИЦЬКОМУ та їхнім родинам.

Ділимося сумною вісткою з родиною, близькими і знайомими, що у четвер, 3 травня 2001 р. ненадійно (в наслідок випадку) відійшла у вічність на 58 році життя
ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

НІНА ДОНЕЦЬ-МАРК

нар. 2 січня 1943 р. у місті Прилуки, Україна.

ПАНАХИДА відбулася 9 травня у похоронному заведенні Насевичів у Філядельфії.

Заупокійна СЛУЖБА БОЖА – в УКЦеркві Благовіщення ПДМ у Мелровз Парку, Філядельфія, а тлінні останки Покійної похоронено на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишилися у глибокому смутку:

чоловік	– д-р АНДРІЙ
дочки	– НІНА КАРДИЛО і чоловік МАТВІЙ (МАТ'Ю)
	– АНДРЕЯ ФАВСТІНІ і чоловік ЛЕВ
сестри	– МАРІЯ НАНАШКО і чоловік ВОЛОДИМИР
	– ВІРА ТОДОРІВ і чоловік БОГДАН
племінниці	– ІРИНА ЛАБЕНСЬКА
	– ЛІЛЯ КОЗІЦЬКА і чоловік д-р ПЕТРО
	– НІНА ВОСКОБІЙНИК і чоловік ЮРКО
	– ДАНА РЕЙТАРОВСЬКА і чоловік АЛЕКСАНДР
тета	– ОЛЕКСАНДРА ЯЦКЕВИЧ з родиною

ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

РОДИНА

У пам'ять Марти Гузар-Василькевич

3-го березня 2001 року відійшла у вічність після важкої недуги бл. п. Марта Василькевич, уроджена Гузар. Марту поважали і любили друзі та знайомі. Своєю спокійною і погідною вдачею з'єднувала всіх, а до гурту її знайомих можна зачислити ледь не всю українську громаду метрополітального Дітройту, бо подружжя Василькевичів Марта і Зенон були активні в церковній і громадській праці довгі роки.

Марта Гузар-Василькевич народилася у Львові 1927 року в релігійній і патріотичній родині інж. Ярослава і Ростислави Гузарів. З родинного дому вона винесла тривкі вартості, що давали напрям її життю: обов'язковість, відповідальність і витривалість, а найперше – любов до Бога і батьківщини. У Львові вона закінчила початкову школу та поступила в середню торговельну школу. У 1944 році сім'я Гузарів, рятуючись від червоних займанців, покинунула рідні землі. На першому етапі еміграції родина опинилася в Зальцбургу, Австрія, де Марта закінчила середню освіту і активно працювала в Пласті. Згодом сім'я Гузарів переїхала до США і поселилася в Нью-Йорку.

В 1950 році Марта одружилася зі Зеноном Василькевичем. Скоро після народження їх першої доні Марії подружжя переїхало жити до Дітройту. Тут народилися їхні сини Петро, Павло і Роман. Марта дбайливо піклувалася своїми дітьми, виховуючи їх в релігійному українському дусі. Як тільки діти пішли до школи, Марта стала активною в клюбі матерів, що фінансово допомагав школі, влаштовуючи різні приходові імпрези. Згодом вступила до СУА та стала членкою 76-го Відділу. У відділі Марта кількакратно займала пост голови, касира та інші позиції в управі. Свої функції завжди виконувала дуже дбайливо. Була теж членом Пластприяту і гуртка жінок, які дбають про священичі ризи, престіл та прибрання церкви. Як членка Патріярхального товариства в Мишиґені 10 років виконувала обов'язки касира УПСО (Українське патріярхальне світове об'єднання). 22 роки провадила бібліотеку в школі при церкві Непорочного Зачаття, де в різних періодах була теж учителькою.

Останніми роками важка і невиліквальна недуга – склеродерма, не дозволяла Марті далі виконувати громадську працю. Все ж таки доки дозволяли їй сили, була активною в своєму відділі СУА.

Важка хвороба не дозволила Марті взяти участь у торжествах у Римі, коли її рідному братові Патріярхові Любомирові Гузарові було надано звання Кардинала. Поїхали туди тільки її діти з родинами. Урядові справи Церкви вимагали негайного полагодження, і Владика Любомир не зміг зразу після святкувань у Римі приїхати відвідати сестру. Однак, Марта з типовим для неї спокоєм і завзяттям заявила, що вона бажає дочекатися благословення від свого брата. І Господь вволив її волю, бо за декілька годин після його приїзду і уділення благословення, Марта покинула цей світ назавжди.

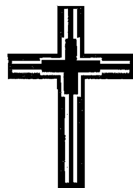
Панахиди за упокій душі бл. п. Марти були відслужені в неділю, 6 березня, для родини, а в понеділок відбулася загальна Панахида, що її відправляли Владика Любомир, о. ігумен Роберто Лукавий, о. Роман Гикавий. Після Панахиди зворушливі слова прощання виголосив Патріярх Любомир, який пригадав всім, що смерть – це тільки перехід з одного життя вдруге – досконаліше. Від УПСО прощав покійну інж. Василь Колодчин, від 76-го Відділу СУА – голова Стефанія Оглабяк і від Окружної Управи СУА – голова мґр. Наталія Гевко.

Похорон відбувся 7 березня з церкви Непорочного Зачаття, у відправах брали участь Патріярх Любомир, о. ігумен Р. Лукавий, о. Р. Гикавий. Бл. п. Марту похоронено на цвинтарі Оливна Гора, де спочивають її батьки.

На поминках, що відбулися в залі парафіяльного осередку св. Йосафата, прощальні слова сказали мґр. Рома Дигдало від приятелів і знайомих, товаришка і кузинка Реня Ставнича з Вашінгтону та приятелька дитинства Оля Чмола з Баффало, а від Товариства сеньйорів поетеса Марія Гриньків. На закінчення від родини склали подяку Марія Василькевич-Рипан, дочка, і Зенон Василькевич, чоловік. Поминками проводив інж. Василь Колодчин.

Закінчуючи, залишається ще сказати, що з відходом Марти, дітройтська українська громада зазнала великої втрати. Переповнена просторa заля похоронного заведення і вщерть виповнена церква на похоронних відправах свідчили тільки про те, як високо цінила і шанувала дітройтська громада покійну Марту, котра була всім нам прикладом взірцевої жінки-громадянки, дружини і матері, а пам'ять про неї залишиться в нас назавжди.

Рома Дигдало

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 27 травня 2001 р. упокоївся в Бозі

бл. п.

СТЕФАН КОВАЛИШИН

нар. в с. Переволочна пов. Золочів

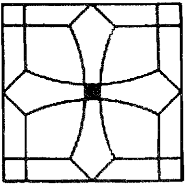
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 31 травня в церкві св. Михаїла у Філядельфії і на цвинтарі у Факс Чейсі, Па.

Залишені в смутку:

дружина	– МАРІЯ
доньки	– ЛЮБА з чоловіком РОМАНОМ з дітьми і внуками
	– НАТАЛІЯ з чоловіком МАРКОМ і дітьми
брат	– ПЕТРО з родиною в Запоріжжі

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина просить складати датки
на ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ,
Children of Chornobyl Relief Fund
272 Old Short Hills Road, Short Hills, NJ 07078

Ділимося болючою вісткою з Приятелями і Знайомими, що 25 травня 2001 р. упокоївся у Річфілді, Огайо наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДО і БРАТ

бл. п.

ЗОРЯН І. ГОРОДИСЬКИЙ

інж. архітект

нар. 24 лютого 1937 р. у Львові

У глибокому смутку:

дружина – ДАРІЯ

сини – АНДРІЙ з дружиною МОТРЕЮ і донечкою ЛЯРИСОЮ

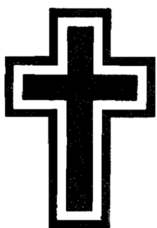
– РОМАН

– ПЕТРО

сестра – ЛЮБА КОЗБУР з мужем НЕСТОРОМ і дітьми з родинами

та родини ГОРОДИСЬКИХ, ЛОМАҐІВ і ЩАДИЛО (Борислав, Україна)

Замість квітів родина просить пожертви на фонд будови Української Греко-Католицької Катедри в Києві або The American Heart Association

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що в понеділок, 28 травня 2001 р. в Нью-Йорку, відійшла у вічність на 87 році життя наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ПЕЛАГІЯ ГІРНЯК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 31 травня 2001 р. в українській католицькій церкві св. Юра в Нью-Йорку і на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

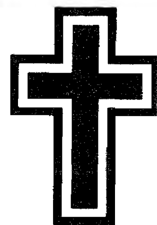
Залишила в глибокому смутку:

сина – ТАРАСА

внучку – ТАЛЮ

та дальшу родину в Америці і в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

ПРЕЗИДІЯ СЕРЕДОВИЩА УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ УГВР

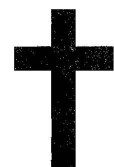
зі сумом повідомляє прихильників, що в Торонто, 28 травня 2001 р. відійшов у вічність на 96 році життя

бл. п.

Інж. АНТІН ІВАХНЮК

довголітній член ОУН і Середовища УГВР, колишній голова української громади в Загребі, заслужений громадський і політичний діяч, почесний член Об'єднання колишніх воїнів УПА в Америці і Канаді.

Рідним, друзям та членам середовища висловлюємо найщиріші співчуття.

УПРАВА ВИДАВНИЦТВА „ЛІТОПИСУ УПА“ В КАНАДІ

та

УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ КОЛ. ВОЯКІВ УПА США і КАНАДИ

У глибокому смутку ділимося сумною вісткою із своїм членством та українською громадою, що в Торонто (Канада) 27 травня 2001 р., на 96-му році життя відійшов у вічність

бл. п.

АНТІН ІВАХНЮК

довголітній співпрацівник в „Літописі УПА“ та Почесний член Об'єднання кол. Вояків УПА США і Канади.

Вічна Йому пам'ять!

ПОДЯКА

В ПАМ'ЯТЬ померлої

бл. п.

МАРІЇ ПАВЛЮК-СТАСЮК

Прощальне слово над її могилою в часі похорону 14 квітня 2001 р.

Всечесний Отче, дорога Родино, дорогі Приятелі та Знайомі, жалібна громадо! В дорогу до вічности відпровадили ми дорогу для нас усіх Людину.

Сумно звучали похоронні співи, а в серцях найближчої рідні ще довго дзвенітиме печаль серця й жаль за Померлою, бо була вона вірною подругою, найкращою матір'ю, добрячою бабусею та пра-бабусею, тіткою та шляхетною людиною так для своїх рідних, як і приятелів та знайомих людей, а все і всюди виявляла щиру нашу українську гостинність. Хоч і не грали дзвони, як колись на рідних землях в часі похоронів, але легіт весняного вітру співає сумну пісню довічного розлучення. „Покинь життя, Покинь життя“ – писав наш поет та письменник Богдан Лепкий. І дійсно, так дорога для нас усіх Людина покинула життя, в якому зазнала радості родинного життя, а відтак труднощі воєнного часу, еміграції, а останньо знедолена довгою хворобою та старістю прожила в домі для літніх людей. В серцях тих людей, що її знали, вона залишила світлий спомин про себе, як вірного та люблячого члена своєї рідні, цінного члена нашої громади, що яснила любов'ю до свого народу, своєї Церкви та вірністю нашим національним ідеалам.

Вона відійшла до свого Творця, а зараз прощається з Вами усіма та дякує за добро, яке Ви Їй вчинили на протязі Її майже 99-літнього життя. Перед нею відкривається вічність, яку оспівав наш визначний поет Остап Тарнавський, словами:

„Життя тут квіт, що впаде в забуття,
Лиш смерть початок вічного буття!“.

Ми прощаємось з дорогою Померлою алегорною піснею про журавлів, що летіли з рідного краю в незнане, щоб ніколи не повернутись у рідні пороги.

Вічна Їй пам'ять!

Слова подяки:

Ми вдячні всім рідним та приятелям, що згідно з бажанням Померлої зложили пожертви на Дітей-Сиріт в Україні та інші добродійні цілі, користаючи з чемности Управи 43 Відділу Союзу Українок, зложили:

<u>НА ДІТЕЙ-СИРІТ В УКРАЇНІ:</u>

по	1,000	дол.	Марія Павлюк-Стасюк із залишених ощадностей, Анізія і Євген Ґілі;
	250		Христя й Андрій Тершаківці;
по	100		Аніта Павлюк, Моніка й Томас Гаттенштайн, Ярослав і Богданна Ґелети, Любомир і Надя Бабяки;
по	50		Зиновій і Володимира Ґілі, Ігор Ґіль, Володимир і Ніна Бандери, Михайло Ковальчук;
	25		Олександер і Ірена Михалюки.

<u>НА ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ СИРОТАМ, голова Марія Йовик:</u>

360 дол. зложила Володимира Мацюрак.

<u>НА ЦЕРКВУ ПРЕСВЯТОЇ ТРІЙЦІ В СИЛВЕР СПРІНҐ, МД, зложили:</u>

по 50 дол. Іван і Уляна Сосі та Василь Надрага.

<u>НА ФОНД ЖЕРТВАМ ЧОРНОБИЛЯ:</u>

25 дол. Марія Кузів.

Рівнож висловлюємо вдячність Шановним членкиням 17 Відділу Союзу Українок, членом якого була померла Марія Павлюк-Стасюк у Маямі, що зложили на Дітей-Сиріт в Україні суму 125 дол.

Особливо дякуємо слідуючим жертводавцям на поминальні Богослуження в намірені Померлої:

М. і А. Бойцунам, д-р Юрієві і Стефанії Бережницьким, Я. і Б. Ґелетам, К. і Т. Бенам, З. і В. Ґілям, І. Ґіль, Наді Бігун.

Ми вдячні Всч. о. Василеві Бутері за молитовні похоронні відправи та прощальне слово.

Ми вдячні рівнож М. Бойцунові за уможливлення відвідин місцевим душпастирем хворої в лікарні та уділення Святих Тайн.

Не менш вдячні ми мед-сестрі Галині Камінській, за особливу опіку над хворою в часі її довгої немочі.

Дякуємо рівнож похоронній фірмі Кошек і Портер з Трентону за сумлінне переведення похоронних обрядів.

Ми не в силі належно висловити нашу подяку всім учасникам похорону, листовні та телефонні вислови співчуття та пожертви на благородні цілі в сумі: 3,485 дол.

Хай Господь обдарить Вас своєю ласкою за вияви пошани до Дорогої Особи.

Вічна Їй пам'ять!

АНІЗІЯ ҐІЛЬ з ріднею

В 40-ий ДЕНЬ ПІСЛЯ СМЕРТИ ПОМЕРЛОЇ були відслужені заупокійні

СЛУЖБИ БОЖІ

в слідуючих церквах-парафіях:

Мелровз Парк, – Всеч. о.-Шамбеляном Яковом Мельником;
Трентон, Н. Дж. – Всеч. о. Василем Путерою;
Силвер Спрінг, Мд. – Всеч. о. Тарасом Лончиною.

З великим смутком повідомляємо рідних і знайомих, що 23 травня 2001 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА

СВ. П.

ОЛЕНА ФОРОСТИНА

з дому АНДРУЩАК

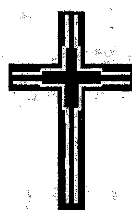
ПАНАХИДА ВІДБУЛАСЯ в п'ятницю, 25 травня 2001 р., о год. 7-ій веч. в Bay Ridge Funeral Home, 7614 4th Ave, Brooklyn, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – в суботу, 26 травня в церкві св. Миколая, 19 St., Brooklyn, NY, о год. 9:30 ранку, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишились в глибокому смутку:

син – РОМАН
племінниця – ДЖОАНА ЯЦКОВСЬКА зі синами
швагерка – ЛІДІЯ БАРАНСЬКА
близькі – БОРИС і ЛІДІЯ КРИНИЦЬКІ з родиною
– ХРИСТЯ і ОЛЕГ САМІЙЛЕНКО з родиною
– ЛЮБОМИР БАРАНСЬКИЙ з родиною

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що у четвер, 24 травня 2001 р. відійшла у вічність на 77-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА

бл. п.

СТЕФАНІЯ МАРИЛІВ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 29 травня 2001 р. в українській католицькій церкві св. Володимира у Флинт, Миш., а відтак на цвинтарі Crestwood, Flint, MI.

У глибокому смутку залишені:

син – СТЕФАН з дружиною ДЖЕННІ
доньки – ЛЕСЯ ЗАНЕР
– ХРИСТИНА РУДНИЦЬКА з чоловіком ТАРАСОМ
внуки – АНДРІЙ, МИКОЛА, СТЕФАНІЯ
– МАРКІЯН
брат – ВОЛОДИМИР в Україні з родиною
сестра – ГАНЯ в Україні з родиною

Вічна Її пам'ять!

П О Д Я К А

З волі Всевишнього, 8 листопада 2000 р. відійшла у вічність дорога і незабутня ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ІВАННА СОЛТИС

Насамперед складаю щиру подяку о. Максимові Кобаснюкові за відправи Панахид в похоронному заведенні, в церкві св. Володимира в Гемпстеді, Н.Й. і на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж. Дякую також о. Іванові Кащакові, капелянові Пласту за його співучасть з о. М. Кобаснюком у відправі Панахиди в похоронному заведенні.

Висловлюю глибоку подяку паням – Л. Закревській, Х. Подолюк, М. Олинець та О. Гаєцькій за зворушливі прощальні слова від головної управи СУА, 103 Відділу Союзу Українок Америки, церковного хору і хору „Думка".

Щире спасибі членам хору „Думка" за чисельну їх участь і відспівання Панахид під диригентурою маєстра В. Гречинського в похоронному заведенні, а опісля на цвинтарі.

Сердечно дякую за усні і писемні вислови співчуття. Всі вони були прийняті мною з глибокою вдячністю.

Вельми вдячний я всім приятелям і знайомим, що своєю чисельною участю у похоронних відправах і на тризні вшанували і звеличили пам'ять Покійної.

Дякую рівнож другові Миколі Курчакові, курінному Куреня УПС ім. Григора Орлика, та хорові „Думка" за поміщення клепсидр у „Свободі".

В сороковий день після смерти були замовлені і відправлені Святі Літургії в Лондоні (Англія), Бучачі (Україна), Рочестері, Вашінґтоні, Нью-Джерзі і Гемпстеді за що складаю подяку паням – Р. Дональд, О. Погорецькій, Н. Мандзій та О. Гаєцькій. Вдячний я теж братовій моєї дружини Вірі Погорецькій за її допомогу в підготуванні поминок в Гемпстеді в той же день.

В пам'ять Покійної зроблено слідуючі пожертви:

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
О. Белендюк (внучка), А. і Л. Белендюк, д-ри А. і А. Данилюк, О. і Т. Сотник, родина Шафранських, Б. і Дж. Стопницькі, Т. і М. Стопницькі, В. Погорецька, Ґ. і І. Ґонзалєз, С. Ґонзалєз, Я. і М. Копистянські, Т. і О. Пищимухи, М. і Л. Белендюк, хор церкви св. Володимира, Школа українознавства – Гемпстед, Н.Й., Школа англійської мови для „4-ої хвилі", Український Інститут Америки, Пласт – станиця Гемпстед, John Fuller, G. & P. Snyder, Smithwick Law Firm, Uniondale Teachers Association.

ЗАМОВИЛИ ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ:
а. В церкві св. Володимира в Гемпстеді, Н.Й. – М. Жеграй, О. Малігловка, О. Мандибур, М. і К. Мицьо, Е. Дячун, М. Петрига, О. Савицька, Н. і О. Кравець, С. і А. Тиханські, М. і М. Ломаги, А. Яблонська, Ю. і Л. Снігур, Я. і М. Палій, родина Слиж, С. Паччіяно, Дж. Матлос, родина Руні.
б. В церкві св. Родини – Вест Айслип, Н.Й. – родина Андрейко, родина Саміло, Пласт – станиця Гемпстед.
в. В церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. – В. і М. Ільницькі.
г. В неукраїнських церквах – M/M C. Murphy, K. Russack & family, Pushalsky family, G. Drance, M/M Vito Bonacorsa, M/M Bruce Tweitman, P. Wangerin, E. Massmann, Sahaidachny & Strehl family.

НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД В УКРАЇНІ ЧЕРЕЗ 103 ВІДДІЛ СУА:

	250 дол.	А. і Л. Белендюк;
	100	103-ій Відділ СУА;
по	50	Е. Дячун, М. і Л. Белендюк, В. Погорецька, А. і Л. Закревські, А. Тиханська, В. і П. Шпачинські, Н. Клапіщак, Г. Оберишин, О. Тарапецька, З. Зарицька, М. Зарицька;
по	25	О. і О. Дацків, О. Гаєцька, В. і Ю. Захарії, Д. Оріховська, О. і В. Винник, А. Коліновський;
по	20	В. і М. Ільницькі, О. і К. Данилюк, М. і Л. Мицьо, М. Бродило, М. і М. Бродило, М. і М. Якубовські, Л. Гішта, Х. Леонард;
по	10	В. і О. Ягнич, І. Трояновська, Б. і М. Угрин, М. Курчак, Я. Щерба, Б. Шафранський, О. Мандибур, С. Сагата.

1,290.00 дол.

НА ФОНД „БУЛОЧКИ І МОЛОКО" ДІТЯМ В УКРАЇНІ ЧЕРЕЗ 103 ВІДДІЛ СУА:

	250 дол.	А. і Л. Белендюк;
	150	М. Банах;
по	100	родина Ломагів, Ю. і М. Гончаренки, В. Дейчаківська;
по	50	д-р Б. Криницький, Б. і Х. Подолюк;
по	30	О. і Н. Канюки, Я. і М. Палій;
по	25	В. і Н. Андрейки, О. і О. Дацків, О. Гаєцька, І. Чайковська, д-р М. і Я. Кіцюк, М. і А. Гірняк, В. і Б. Гнатковські, К. і В. Фальковські;
по	20	М. Жеграй, Ф. і М. Кириченко, М. Шмид, С. і М. Коханівські, М. і Л. Мицьо, І. і Л. Гішта, П. і М. Заприлюк, Г. Яремко, М. Данилюк, І. Чума, Е. Литван;
по	15 дол.	У. Вовк, К. Сенюк-Генді;
по	10	родина Шафранських, В. і О. Ягнич, М. Рій, І. і Л. Рій, п. Редько, П. і Н. Демчук;
	5	Б. і М. Угрин.

1,375 .00 дол.

НА ХАРИТАТИВНУ ПРАЦЮ СУА:

по	100 дол.	хор церкви св. Володимира (Гемпстед, Н.Й.), І. Бадяк, Н. Вальків, Л. Гішта, В. Горинь, Ю. Дранс, Е. Дячун, М. Жеграй, І. Зарудський, Ю. Захарія, Л. Козій, Б. Копистянський, О. Пищимуха, М. Олинець, Г. Чемеринська, В. Шпачинський;
	50	Е. і Е. Івашків.

150.00 дол.

НА УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ: – 500.00 дол.

	500 дол.	Ю. Солтис.

НА ХОР "ДУМКА":

по	50 дол.	Ю. і М. Штогрин, О. Гаєцька, Н. Гончаренко, Л. Яблонська, Ю. і О. Пастернак, Г. Бабенко;
	30	М. Банах;
по	25	В. Корнага, А. Калиновський, Б. і Х. Подолюк, Ю. Юрків;
	20	Б. і Г. Балабан;
по	10	Д. і І. Прояновські, М. і Х. Корнага;
	5	О. Лозова.

475.00 дол.

НА „ПЛАСТ В УКРАЇНІ" – ЗБІРКА КОЛИШНЬОГО ПЛ. ГУРТКА „ГОЛУБ":

по	50 дол.	Б. і В. Андрушків, д-р В. і Н. Бандера, О. і О. Кузьма, М. і О. Мочула, Ю. і М. Українські, М. і О. Комановські;
по	25	С. Ґерула, Р. і Н. Канюки, М. Пікас.

375.00 дол.

НА „ГОСПИС СЕРВИС" У ВЕСТБЕРІ, Н.Й. – 350.00 дол.

	350 дол.	Ю. Солтис.

НА ПРОВЕДЕННЯ „ОРЛИКІЯД" В УКРАЇНІ – ЗБІРКА КУРЕНЯ Г. ОРЛИКА:

	100 дол.	д-р В. Федорців;
	25	І. Левицька;
по	20	М. Курчак, О. Осередчук;
по	10	Б. Курчак, Т. Паш, З. Стецик, О. Равлюк, М. Цюванник.

215.00 дол.

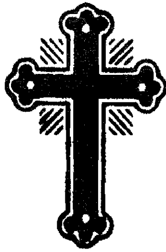
Разом 4,730.00 дол.

Ще раз складаю щиросердечну подяку всім за вияв пошани для моєї Покійної дружини, як також за молитви, квіти, Служби Божі та датки на добродійні цілі.

ЮРІЙ СОЛТИС

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

зі смутком повідомляє Головний Уряд УНС та все членство, УНС, що в середу, 23 травня 2001 р. відійшов у вічність на 78-му році життя після короткої недуги, колишній довголітній Головний Секретар УНС, який віддано відпрацював для УНС понад 45 років.

сл. п.

ВОЛОДИМИР Я. СОХАН

7 листопада 1923 – 23 травня 2001

Головний Екзекутивний Комітет і все членство УНС висловлює щирі співчуття дружині Неонілі, дітям Тарасові Юрієві та дочці Ромі Гадзевич з мужем Андрієм та синами Маркіяном та Павлусем, братам Олегові та Ігореві з їх родинами.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у суботу, 26 травня 2001 р. Ціла Союзова Родина з великим жалем прощає відданого Союзовця.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями та знайомими,що з волі Всевишнього дня 23-го травня 2001 р. відійшов від нас у вічність наш найдорожчий і незаступимий МУЖ, ТАТО, ДІДО, БРАТ, ВУЙКО і СВАТ

бл. п.

ВОЛОДИМИР ЯРОСЛАВ СОХАН

нар. 7 листопада 1923 р. в Ходорові, Україна.

ПАНАХИДА відбулася 24-го і 25-го травня 2001 р., о год. 8-ій веч. в McLaughlin Funeral Home.

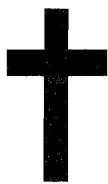
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – 26-го травня, о год. 10-ій ранку в церкві свв. Апостолів Петра і Павла в Джерзі Ситі, Н.Дж., а відтак на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінгтон, Н. Дж.

Важким горем прибиті:

дружина – НЕОНІЛЯ
дочка – РОМА ГАДЗЕВИЧ з чоловіком АНДРІЄМ
син – ТАРАС
внуки – МАРКІЯН і ПАВЛУСЬ ГАДЗЕВИЧІ
брати – ОЛЕГ з дружиною ЛЮБОЮ і дітьми БОГДАНОМ, ЗІРКОЮ, ОРЕСТОМ і ВІРОЮ з їхніми родинами
– ІГОР з дружиною ЛІЛЕЮ та дітьми МАРІЙКОЮ ТИМИЦЬ з чоловіком БОГДАНОМ та ОЛЕГОМ з дружиною ОЛЕЮ
сваха – КАТРЯ ГАДЗЕВИЧ
та родина в США, Україні і Канаді.

Вічна Йому пам'ять!

Як хтось бажав би вшанувати пам'ять бл. п. Володимира просимо складати датки на фонд школи улюблених внуків Покійного: St. John the Baptist Ukrainian Catholic School, 746 Sanford Avenue, Newark, NJ 07106.

ПРЕЗИДІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ в глибокій жалобі ділиться сумною вісткою з членами і прихильниками УАКР та ширшим громадянством, що в середу, 23 травня 2001 р. відійшов у вічність заступник голови УАКР, довголітній заслужений секретар УНСоюзу, активний суспільно-громадський діяч

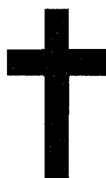
бл. п.

ВОЛОДИМИР СОХАН

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 26 травня 2001 р. в українській католицькій церкві свв. Петра і Павла в Джерзі Ситі, Н.Дж., а відтак на цвинтарі в Норт Арлінгтон, Н.Дж.

У глибокому смутку і скорботі залишеній Родині найщиріші співчуття і вислови глибокого жалю складає

ПРЕЗИДІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

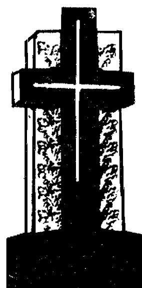
Ділимося сумною вісткою з українською громадою, що 23 травня 2001 р. відійшов від нас у вічність член Головної Управи „Самопоміч" Об'єднання Українців в Америці

бл. п.

ВОЛОДИМИР СОХАН

Дружині Покійного Неонілі, доні Ромі і синові Тарасові Юрієві та цілій родині складаємо вислови глибокого співчуття.

ДИРЕКЦІЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ „САМОПОМІЧ" – ОУА

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оцісдавська 973-292-9800 #3040*

ХОЧЕТЕ КУПИТИ ХАТУ?
Зверніться до
ВАСИЛЯ КАВАЦЮКА
VASYL KAVATSIUK
SALES REPRESENTATIVE

MORRIS PLAINS
PARSIPPANY OFFICE:
1625 STATE ROUTE 10
MORRIS PLAINS, NJ 07950
OFF: (973) 984-1400, Ext. 3603
EVES: (908) 790-9240
PAGER:(973) 817-1340 • FAX: (973) 984-4075

Weichert Realtors®
Ask About Weichert's One-Stop Shopping Services

ЛОНГИН СТАРУХ
Професійний продавець забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
tel.: 800-673-5150 • Fax: 914-626-5831
e-mail:lvstaruch@aol.com

Фірма „КАРПАТИ"
Переробляє хати, пивниці, направляє дахи, виконує цементні праці, переробляє лазнички, малює назовні і всередині. Виконує малі і великі роботи (Handy man)
Василь Чолак. Тел.: **(718) 937-6821**
Веерер **(917) 491-6150**

ЕМІГРАЦІЙНЕ ПРАВО
ТЕТЯНА Б. ДУРБАК
АДВОКАТ
можливі послуги українською мовою
101 Columbia Street, Albany, NY 12210
Tel. (518) 433-0580
Fax (518) 427-1562
e-mail: tdur@capital.net

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

ФІРМА „МІСТ"
Забираємо посилки з вашого дому 24 години
Україна – найнижчі ціни!
(973) 460-4302 • 1-888-633-7853

МИХАЙЛО П. ГРИЦАК
адвокат
З КРИМІНАЛЬНИХ І ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ, ЯК ТАКОЖ КОМПЮТЕРСЬКОГО ПРАВА
Член адвокатської палати в Н. Дж., Н.Й., Конн., Вашінгтоні.
316 Lenox Ave., Westfield, NJ 07090
Tel.: (908)789-1870;

АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК
КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ
- ✔ на роботі
- ✔ автомобільних
- ✔ в публічних місцях
- ✔ лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграшу процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:
- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

UKRAINIAN SINGLES NEWSLETTER
Serving Ukrainian singles of all ages throughout the United States and Canada.
For information send a self-addressed stamped envelope to:
Single Ukrainians
P.O. Box 24733, Phila., Pa. 19111
TEL.: (215) 722-6282

Ремонтна фірма переробляє будинки, апартаменти, ставить „шідрак", стіни пластерує, вкладає плитки, міняє ванни і лазнички, відновлює старі і ставить нові підлоги і паркети. Робота добросовісна.
Тел.:(718) 366-5025 •(347) 693-4061 Тарас

ФІРМА ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски, відео, шкільні книжки, комп'ютерні програми, писанки та різні подарунки. Замовляйте новий каталог на 2001 рік!
Тел.: 1-800-265-9858

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

Calls to UKRAINE 22.9 ¢/min
Any time
Great domestic rates. Great rates to other countries. We also offer prepaid Calling Cards: calls to Ukraine 12.7 c/min.
WWW.LDPOST.COM
For info call Long Distance POST: **1-800-449-0445**

ECONOMY AIRFARES
FREGATA TRAVEL
Нью-Йорк/Київ – 459 дол.+tax
(round trip)
390 дол.+tax (one way)
Нью-Йорк/Львів – 628 дол.+tax
(round trip)
425 дол.+tax (one way)
Restrictions Apply
250 West 57 Street, #1211
New York, NY 10107
Tel.: 212-541-5707 • Fax: 212-262-3220

Пам'ятайте, як посилати чи літати – то тільки через знану у світі фірму КАРПАТИ!

Зробіть подарунок своїм близьким!

KARPATY
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario, Canada M6S 2Y4
Tel. (416) 761-9105
1-800-265-7189
Fax (416) 761-1662
e-mail: nsemczys@aol.com

Плянуєте Вашу подорож – звертайтесь до нас за фаховою порадою

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
Швидко, надійно, конфіденційно за найнижчими цінами!
протягом 2–7 днів

Доставляємо до рук адресата в Україну, країни СНД та Східної Европи американські доляри. На всі замовлення Ви отримаєте поквітовання від Ваших близьких.

а також пропонуємо:
ДОСТАВУ ХАРЧОВИХ ПАЧОК з каталоґу

ДОСТАВУ ТРАКТОРІВ, АВТОМОБІЛІВ, ПОБУТОВОЇ ТЕХНІКИ ТА ЕЛЕКТРОНІКИ

KARPATY
СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА
FAST GUARANTEED DELIVERY
Export-Import

Телефонуйте до нас, щоб оформити замовлення та за детальнішою інформацією.

Найкращі ціни на квитки

на всі авіялінії світу

Запрошення до Канади та США

Візи до України, Польщі та Росії

Медичне забезпечення для відвідувачів у Канаді

ВІДПОЧИНОК на відомих курортах

KARPATY
TRAVEL